

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NİNE

Yıl 8 / Sayı 93 / Eylül 1989 / 3.-DM

TC'NİN, PKK GENEL SEKRETERİ ABDULLAH ÖCALAN YOLDAŞA VE PARTİMİZE YÖNELİK SUİKAST VE KOMPLO GİRİŞİMLERİ BOŞA ÇIKARILDI!

❑ **Geçtiğimiz aylarda, Parti Önderliğimize, Partimize ve ulusal kurtuluş mücadelemize karşı komplo ve suikastler düzenlemekle görevlendirilerek,** Mahsum Korkmaz Akademisi'**ne sızdırılmaya çalışılan onlarca ajan-provokatör Partimizce ortaya çıkarıldı. Türk Genelkurmaylığından Kürt küçük-burjuva reformistlerine kadar PKK karşıtı cephede yeralanların kirli oyunlarının belgelerini bu sayımızdan itibaren yayınlıyoruz.**

❑ **TEVGER adlı işbirlikçi "birlik" adına, tescilli MİT elemanı** Ala Rızgari şefi İbrahim Güçlü'**nün gönderdiği yeğeni** Vakkas Çetindağ **açıklıyor: TEVGER Türk sömürgeciliğiyle kültürel özerklik üzerine hangi temelde anlaştı?** İbrahim Güçlü, Kemal Burkay **ve** Hüseyin Yıldırım **kendisini hangi amaçla Akademi'ye gönderdiler? F. Almanya-PKK Davası etrafında dönen oyunlar nelerdir? Yayınlıyoruz...**

Dünya devrim ve karşı-devrim güçlerinin mücadele tarihlerine bakıldığında, karşı-devrim güçlerinin devrim ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı başvurdukları en etkili savaş yöntemlerinden birisinin de, provokasyon, komplo ve suikast yöntemi olduğu görülecektir. Karşı-devrim güçlerinin birçok devrim ve ulusal kurtuluş hareketi üzerinde bu yöntemle önemli sonuçlara ulaşmayı ve onları tasfiye etmeyi başardığı da görülmektedir. Günümüzde, başını ABD'nin çektiği karşı-devrimin, "terör" diye adlandırdığı devrim ve ulusal kurtuluş hareketlerine yönelik geliştirdiği "işbirliği ve güvenlik" toplantılarında ele aldığı en önemli kararlarının, devrimci örgütlere sızma içten ele geçirme, amacından saptırma; provokasyon, komplo ve suikast yöntemleriyle onları çökertme olduğu da bilinmektedir.

İşte, doğuşundan günümüze kadar, partimiz PKK ve önderlik ettiği Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine karşı TC'nin de en çok başvurduğu yöntemlerden birisi bu olmuştur. Ancak yakın döneme kadar kaba askeri zoru; tutuklama, işkence, katliam ve baskılarıyla PKK hareketine darbeler

Konuyla ilgili yazılar 5-9. sayfalarda

Partimize yönelik komplocu faaliyetler ve çıkarılması gereken dersler üzerine **PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN** yoldaşın yaptığı değerlendirmeyi yayınlıyoruz

"PKK, kendi saflarına salınan kirli savaşım piyonlarını gerçekten büyük bir acıyla karşılıyor; ama kendini koruma yöntemlerini de hassasiyetle geliştiriyor..."

Parti ve mücadele saflarımıza sızdırılan düşman ajanlarının komplocu girişimleri ve bu girişimcilerin itirafları üzerine bir değerlendirme yapmak yerinde olur. Özellikle bu girişim ve itirafları yayın yoluyla daha da geniş kamuoyuna açıklamanın yararlı sonuçlar doğuracağına inanıyoruz. Bu konuyu daha önceleri provokasyon olaylarını, girişimlerini değerlendirirken belli yönleriyle açmaya çalışmıştık. Provokatörler; ister bilinçli, ister bilinçsiz, yani objektif olarak düşmanın Partiye dayattığı tasfiyeyi yürütmeye çalışan, ona bilerek veya bilmeyerek yolaçanlardır. Bu temelde durumlarının çeşitli yönleriyle ele alınması ve açıklığa kavuşturulması yanında, partileşmek açısından dikkatle üzerinde durmamız ve mücadele etmemiz gereken bir yapıdır. Provokasyonun; kaynağını tarihte bulduğu, toplumsal temelinin oldukça güçlü olduğu, düşmanın dolaylı olarak körüklediği ve her türlü sınıf dışı etkilerine zemin sunduğu yetmez devrimciliğin buna güç verdiği ve eğer karşısında doğru tutum alınmazsa kendi başına Partiyi tasfiye etmekten geri durmayacağı, bu konuda en az düşmanın bilinçli tahripleri kadar bir tahribata yol açacağı ortaya konulmaya çalışıldı. Bizim, Kürdistan toplumunun baştan kışkırtılarak yöneltilen bir toplum olduğuna ilişkin belirlememizin doğruluğu, çeşitli defalar ispatlanmıştır. Yine, provokasyonun ne kadar güçlü bir zemine dayandığını ve o denli bozguncu bir rol oynayacağını belirtmiştik; bu konuda gelişebilecek durumlara karşı baştan dikkatli, duyarlı durumda olduğumuzu teorik düzeyde de olsa vurgulamıştık. Daha sonraki pratik gelişmeler bu belirlemelerin ne kadar doğru olduğunu ortaya koydu. TC döneminde toplumumuzun daha da kışkırtılarak, çıkar farklılıklarıyla ayrımcılığın geliştirildiği; aşiret, kabile, hatta aile içinde bile farklı çıkar grupları yaratılarak birinin diğerine karşı kışkırtıldığı bilinmektedir. Yine, burjuva partilerinin bunu daha da körüklemesi, geleneksel ağalık, mezhepçilik ve diğer ortaçağ kalıntılarının bunun için sağlam bir zemin oluşturması sözkonusudur. İşte, böylesine kışkırtılmış bir

Devamı 10. sayfada

Yaz Atılımı şanlı bir dönemin adı oldu
GÜZ ATILIMINDA YENİ MEVZİLERE DOĞRU

■ **Güney-Batı Eyaletimizde ARGK'ye bağlı** Sinan Cemgil İntikam Grubu'**nun başarılı eylemleri sürüyor: Elbistan ve Halfeti'de ajanlara büyük darbe. Nurhak Dağı'nda sömürgeci operasyonlar...**

■ **Silopi'de sömürgecilerin katliamına karşı büyük başkaldırı. 2000'i aşkın Kürdistanlı Silopi Hükümet Binası'na yürüdü; katillerden hesap sorulacağını haykırdı.**

■ **Kürdistan boydan boya eylemlerle çalkalanmaya devam ediyor. Sömürgeciler panikte. Nurhak, Cudi, Ağrı, İbrahimbey dağlarındaki operasyonlar fiyaskoyla sonuçlandı.**

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde şanlı bir dönemin ifadesi olan Yaz Atılımını geride bıraktık. Yaz ayları boyunca en yüksek boyutlarda seyreden kurtuluş savaşımız bu dönemde kaydettiği büyük gelişmeler zeminine dayanarak Güz Atılımı ile daha ileri mevzilere doğru hızla yol almaya başladı.

Önemli bir atılımı daha geride bırakırken, bu atılımın mücadelemize kazandırdığı gelişmeleri ana hatlarıyla dile getirmek gerekmektedir.

Her şeyden önce, 1989 Yaz Atılımı Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin en yüksek zirvesi olma sıfatını almaya hak kazanmıştır. Yaz ayları boyunca Kürdistan'ın dört bir tarafı ARGK'nin başarılı eylemlerine sahne olmuş; en az kayıpla düşmana en

Devamı 2. sayfada

Silopi halkından sömürgecilere uyarı:

"Katliamlar karşısında susmayacağız!"

"Sabah, 6'da köyden çıktık. Sekiz kişi katırlarla Silopi'ye iniyorduk. Sebze, incir, nar, odun götürüp satacaktık. Köyden çıkışta 20 metre var yok, hepsini görmedik ama 10 tane, 20 tane asker geldi. Dedi, silah sesi duydun mu? Herkesi yatırdı yere. Dört kişi kaldırdı, dedi gel, olayın yerini göster bize. Gece saat 2'de, bütün köy, böyle silah sesi duyduk 5'e kadar. Güneş çıktığında silah sesi kesildi. Güneş doğduktan sonra biz yola çıktık. Asker dört kişiyi aldı, gitti, biz kazaya indik."

Silopi'nin Derebaşı köyünden Asker Aydınlık, sömürgeci güçlerce katledilip "PKK'li terörist" olarak kamuoyuna lanse edilen köylülerinin askerlerce alınışını yukarıdaki sözlerle ifade ediyor.

Fikret Aydınlık ise aynı konuda şunları belirtiyor: ***"Ben, onların gerisindeydim. Asker durdurunca, yüz metre geride, odunların arasına çömelip oturdum. Yere yatırdılar, kaldırıp dört kişiyi götürdüler. Yoldan aşağıya inince, hayvanların başında iki kişi daha vardı, onları da aldı-***

Devamı 3. Sayfada

"Ağır suçlamalar karşısında dizlerimiz titremeden dimdik durmasını bileceğiz"

18. sayfada

KADROLARIN ROLÜ, ÖZELLİKLERİ VE GÖREVLERİ

13. sayfada

12 EYLÜL ASKERİ-FAŞİST DARBESİNİN 9. YILDÖNÜMÜNDE

FAŞİST REJİMİN ÇIKMAZI DAHA DA DERİN

12 Eylül rejimi 9. yılını doldurdu. 9 yıllık sürede askeri-faşist rejim Türkiye ve Kürdistan halklarına karşı, insanlık tarihinin ender tanık olduğu baskı, işkence ve katliam metodlarını uyguladı. Kürdistan'da geliştirdiği özel savaşıyla, Türkiye'de uyguladığı ağır baskı ve işkenceleriyle faşist rejim bugün de halklarımıza karşı çağın en gerici savaşını yürütüyor. Bütün bu karşı-devrimci saldırılarıyla da 9 yıl önce önüne koyduğu hedeflerine ulaşmak, bunları gerçekleştirmek istiyor. Faşist rejim, darbeden bu yana önüne koy-

Devamı 24. sayfada

BATI ALMANYA-PKK DAVASI 24 EKİM'DE BAŞLIYOR

İki yıla yakın süredir, hiçbir hukuki dayanağı olmaksızın ve tamamen faşist TC ile işbirliği temelinde anti-demokratik uygulamalar sonucu tutuklanan devrimci Kürt politikacıların davası **24 Ekim 1989** günü başlıyor. Federal Savcı, yaptığı açıklamada, yurtsever Kürt politikacıların terörizm yasası olan 129a'ya göre yargılanacaklarını belirtti. Geçtiğimiz günlerde, yine Federal Savcının yaptığı açıklamaya göre, bir devrimci Kürt politikacı daha tutuklandı. Böylece 129a'dan yargılanmak istenen Kürt politikacı sayısı 15'e yükseldi.

B.Almanya-PKK Davasının öngününde, destekleme ve dayanışma eylemlerinin engellenmesi için, Kürdistanlı kitleler ve kamuoyu üzerinde yoğun baskılar yürütülüyor. "Mahkemenin güvenliği" gerekçe yapılarak, 7 milyon mark harcanarak mahkeme salonu yeniden düzenlenmişti. Bununla, Partimizin tehlikeli bir terörist örgüt olduğu imajı yaratılmak isteniyor. Devrimci Kürt politikacıların şahsında Partimizin terörist olarak kabul ettirilmesi için, mahkemelere hazırlık amacıyla provokasyon ve komplolar tezgahlanıyor. Gazetemizin, Partimize ve Parti Önderliğimize yönelik ortaya çıkarılan komplo ve suikast girişimi haberinde ve bir ajan-provokatörün itiraflarında da belgelendiği gibi, bizzat F.Savcı Rebmann, çok yönlü komplocu çabalar yürütüyor.

Şimdiden çeşitli cezaevlerinde bir araya getirilen devrimci Kürt politikacılar, B.Alman emperyalistlerinin kendilerini yargılayamayacaklarını ve PKK'yi terörist ilan etme gücüne ulaşamayacaklarını belirtiyorlar. Bir devrimci Kürt politikacısı, ***"Ağır suçlamalar karşısında dizlerimiz titremeden dimdik durmasını bileceğiz; halkımızın meşru davasını ve kendimizi savunacağız"*** diyerek, diğer arkadaşlarının da mahkemede gösterecekleri tarihi kararlılığı dile getiriyor.

F.Alman devletinin son günlerde yurtseverlere yönelik baskılarını arttırması, onları tutuklulara sahip çıkmamaları için tehdit etmesi, dernek kapatma yoluna gitmesi gibi uygulamalar, mücadelemizden ve tutukluların direnişinden duyduğu korkuyu açıkça belgelemektedir.

Yaz Atılımı şanlı bir dönemin adı oldu

GÜZ ATILIMINDA YENİ MEVZİLERE DOĞRU

Mardin Eyaletinden bir ARGK grubu

Baştarafı 1. sayfada

büyük darbelerin vurulduğu eylemler gerçekleştirilmiştir. Öyle ki, sürekli eylemlilik Kürdistan'da yaşanan sürecin en doğal özelliklerinden biri haline gelmiş; sıradanlık kazanmıştır. Bu, ulusal kurtuluş mücadelemizin ulaştığı boyutların yüksekliğini olduğu kadar, savaşın artık geri döndürülemez boyutlara ulaştırıldığını da ortaya koyan önemli bir gelişme olmuştur.

Nitekim, bu süreçte kaydedilen gelişmeler sonucu, sömürgeci düşman, savaşa kısa vadeli ömürler biçme taktiğini terketmek zorunda kalmış; kamuoyunda artık hiçbir inandırıcılığı kalmayan bu tür iddialarının yerine, savaşın uzun vadeli karaktere sahip olduğunu; ancak uzun ve kısa vadeli planlarla savaşa yaklaşılırsa, sonuç alınabileceğini ifade etmek zorunda kalmıştır. Bu, açıkça ifade etmese de Türk sömürgeciliğinin Kürdistan ulusal kurtuluş savaşı gerçekliğini artık ka**bul etmek, bu gerçekle birlikte yaşamak ve geleceğini artık buna göre** çizmek zorunda olduğunun itirafıdır.

Yaz Atılımı sürecinde yaşanan önemli bir diğer gelişme de, sömürgeci özel savaşın iflasının kesinleşmesi ve bu gerçeğin sömürgeci saflarda dahi açıkça tartışılır hale gelmesidir. Partimizin, özel savaşın iflasına dair tesbitleri bu dönemde en geniş çevrelerce dile getirilmeye başlanmıştır. Yaz ayları boyunca Kürdistan'da bugüne kadar görülmemiş boyutlarda geniş kapsamlı operasyonlar yapılmasına ve sömürgecilerin tüm olanakları seferber edilmesine rağmen, sonuç TC açısından tam bir fiyasko olmuştur. Aylarca basın-yayın organlarında allanıp-pullanarak duyurulan Cudi Dağı seferi bunun en açık göstergesi olmuş; büyük umutlar bağlanan bu operasyonların sonucu, TC'nin artan kayıpları ve mücadelemizin yeni mevziler kazanması olmuştur. Bunun sonucunda Türk ordusu ve siyasi çevrelerinde büyük çalkantılar yaşanmış; ordu içinde görevden almalar, istifalar, çelişkiler had safhaya varırken, askeri alanda yaşanan bu iflas siyasi ve ekonomik çıkmazı da körüklemiştir.

Özel savaşın iflası kendisini salt askeri ve siyasi alanlarda değil, Kürdistan halkı üzerinde tesis edilen sömürgeci otoritede ve ekonomik politikalarda da ortaya koymuştur. Sömürgecilerin asimilasyoncu politikası en büyük darbeleri alıp işlemez kılınırken, Kürdistan halkı ile sömürgeciler arasındaki çelişkiler de günden güne artmış; halkı devletin yanına çekme politikaları iflas etmiştir. Bunun sonucunda, Kürdistan halkının sömürgeciliğe karşı kini ve öfkesi derinleşip yer yer eyleme dönüşürken, ulusal kurtuluş mücadelemize sunduğu katkılar da artmıştır. Ulusal kurtuluş mücadelemizin en büyük kitlesel eylemleri bu dönemde gerçekleşmiş; Cizre, Şırnak, Hakkari'de sömürgecilere karşı kitlesel başkaldırılar patlak vermiştir. Ulusal kurtuluş mücadelemizin kitleselleşmesinin en çarpıcı örnekleri olan bu gelişmeler sömürgecilere, Kürdistan'ı kaybettikleri gerçeğini derinden hissettirmiştir.

Yaz Atılımının bir diğer önemli sonucu da, Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu-ARGK saflarına yoğun bir akımın olmasıdır. Kürdistan'da Askerlik Yasası'nın kurumlaşması yolunda bu atılım sürecinde büyük başarılar kaydedilmiştir. Dört bir taraftan ARGK'ye toplu katılımlar olmuş; katılanların sayısı artık yüzlerle ifade edilir olmuştur. Bu, Kürdistan'da ordulaşma yolunda büyük adımların atıldığı anlamına gelmektedir. Nitekim, Botan alanında artık taburlar düzeyinde ordu birimlerinin oluşturulmasına başlanmıştır. Bu gelişme ulusal kurtuluş mücadelemizin derinliğine ve genişliğine kaydettiği gelişmelerin bir sonucu ve onu güçlendiren bir öge olmuştur. Ordulaşma yolunda kaydedilen bu gelişmelere paralel olarak, cepheleşme yolunda da önemli adımlar atılmış; Kürdistan köyleri ve kentlerinde Halk Komitelerinin örgütlenmesi faaliyeti hız kazanmıştır. Bu gelişmenin bir sonucu olarak, kitlesel eylemlilikte de bir artış gözlenmiştir.

Yaz Atılımı sürecinde sömürgeci saflarda yaşanan panik ve iflas kendisini en çarpıcı bir biçimde köy koruculuğu sisteminde de göstermiştir. Ulusal kurtuluş mücadelemize karşı büyük umutlar ve masraflarla oluşturulan bu modern "Hamidiye Alayları" peşpeşe yedikleri darbelerle işlemez hale gelmiş; yüzlercesinin silahına ARGK gerillalarınca el konulurken, yüzlercesi de silahlarını sömürgecilere iade ederek koruculuktan vazgeçmiştir. Bunun bir sonucu olarak, köy koruculuğunun durumu sömürgeci yetkili çevreler ve basın-yayın organlarında yoğunca tartışılmaya başlanmış; bu kurumun dağıtılmasını isteyen sesler daha yüksek perdeden duyulur olmuştur.

Kürdistan'da yaşanan bütün bu gelişmeler, durumun TC açısından vahametini en çıplak bir biçimde gözler önüne sermiş; içte ve dışta yeni arayışlar içine girilmeye başlanmıştır. Son dönemlere kadar Türk sömürgecilerinin sorunla baş edebilecekleri umudunu taşıyan, bu konuda dile getirdiği taahhütlere inanan emperyalist efendileri; Yaz Atılımı sürecinde yaşanan gelişmelere bakarak, sorunun hiç de küçümsenir boyutlarda olmadığını farketmiş ve peşpeşe raporlar yayınlamaya başlamışlardır. Bu raporlarda, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin denetim altına alınamadığını itiraf etmiş; yeni politikalarla soruna yaklaşımın kaçınılmazlığını dile getirmişlerdir. Bundan hareketle, bir yandan PKK'nin kesin imhası için planlar geliştirip saldırılarına hız verirken, diğer yandan da Türk sömürgecilerini "kültürel özerklik çözümü"ne ikna etme çabası içine girmişlerdir.

Bu temelde, Türk askeri ve siyasi çevreleri içinde de tartışmalar ve arayışlar hız kazanmıştır. İflas eden özel savaş taktiklerinin yerine yeni çözümler bulmak için bir "milli politika" oluşturma gereği dile getirilerek bu yönlü çağrılar yoğunlaştırılmıştır.

Türk sömürgeci yetkililerinin yeni çözümler için öne sürdükleri tedbirleri iki cephede ele almak mümkündür. Birinci cephede yeralan tedbirler, askeri çözümü esas alan ve Kürdistan halkına karşı daha kapsamlı ve sert bir şiddeti öngören tedbirlerdir. Ki, bu anlayış en çarpıcı ifadesini Genelkurmay Başkanı Torumtay'ın, ***"Devlete silah çekenler ve onlara yardım edenler düşmandır; silahla karşılık verilecektir"*** sözleri ile Hakkari Tugay Komutanı Altay Tokat'ın ***"Benim yöntemim*** (kimyasal silah, bn.) ***uygulansa değil insan, ot bile bitmez"*** sözlerinde bulmaktadır. Bu anlayış, Kürdistan halkını topyekün düşman ilan ederek, ona karşı soykırımcı bir politikayla sonuç almayı hedeflemektedir. Bugüne kadar ağırlıklı olarak sürdürülen ve geliştirilme eğilimi taşıyan bir anlayıştır; Türk sömürgeciliğinin tarihi barbar özelliklerine uygun düşmektedir.

Kürdistan politikasına ilişkin ikinci cephede yeralanlar ise, daha çok ekonomik yatırımları arttırarak sosyal yapıyı değişime uğratma ve kültürel özerklikle soruna "çözüm" aranmasından yanalar. Bu çevreler daha çok, kendilerini "sosyal-demokrat" olarak adlandıranlar ve Avrupa ülkeleri ile ABD'nin bu yönlü telkinlerine kulak kabartanlardan oluşuyor. Kürt küçük-burjuva reformistleri ile ilkel milliyetçiliğin de alkış tuttuğu bu çevrelerin yaklaşımı da yine PKK'nin zorla imha edilmesi temelinde geliştirilmek isteniyor. Yani, PKK'ye karşı silahlı zor yöntemlerine başvurulması ve kökünün kazınmasında her iki cephede yer alanlar hemfikir, ancak halka karşı tutum ve uzun vadeli taktiklerde belli ayrılık noktalarına sahipler.

Yaz Atılımı ile ortaya çıkan gerçekler sömürgeci yapıda büyük çalkantılar yaratırken Milli Güvenlik Kurulu'nun "Yeni bir Kürt politikası oluşturulması" için karar aldığı haberi de burjuva basın-yayın organlarında yer aldı. Yaz Atılımı'nın yol açtığı gelişmelerin bir ürünü olarak doğan bu gelişme, Türk sömürgeci sisteminin klasik inkar politikasının iflas ettiğinin artık en üst düzeyde itirafı anlamına geliyor. Bütün hatları ile açıklanmamış da olsa, "yeni politikanın" Kürtlerin varlığını, dilini yadsıyan yaklaşımı değiştireceği çeşitli gelişmelerden sezilebiliyor. Bu çarpık yaklaşımın sömürgecileri içte olduğu gibi, dışta da zor duruma düşürdüğü; bu nedenle, "Bulgaristan Türkleri" meselesinin uluslararası platformlara götürülemediği ve TC'nin bu konuda tüm dünyada yalnız bırakıldığı ifade ediliyor.

Yalnızca bu sonucu değerlendirildiğinde dahi, Yaz Atılımının yol açtığı gelişmelerin ne kadar büyük olduğu anlaşılabilir.

Yaz Atılımı sürecinde başlatılıp yaygınca sürdürülen sömürgeci operasyonların fiyaskoyla sonuçlanması ve Türk ordusuna büyük darbelerin indirilmesi, Kürdistan'daki ordu gücünün konumu üzerinde de büyük tartışmalara yol açtı. Ordunun başarısızlığı itiraf edilerek yeni çareler aranmaya başlandı, çeşitli öneriler geliştirildi. Üzerinde en çok durulan önerilerden biri, Kürdistan'da düzenli ordu gücü yerine, özel eğitilmiş birliklerin savaşın temeli haline getirilmesiydi. Yaz Atılımı sürecinde alınan darbelerin etkisiyle, sömürgeci ordu kademelerinde değişikliklere gidildi. Sınır güvenliği jandarma birliklerinden alınarak kara kuvvetlerine devredildi. Uzun süredir Kürdistan'da bulunan ve derin bir çöküşü yaşayan ordu birlikleri kademeli olarak geri çekilip, yerine yenileri gönderildi. Özel eğitimli birliklerin oluşturulması ve teknik yönden güçlendirilmesi için çalışmalar içine girildi.

Ancak, bütün bu çabalara rağmen, Kürdistan'da savaş Türk sömürgecilerinin aleyhine gelişmeye devam ediyor. Cudi Dağı'nda aylarca sürdürülen operasyonlar fiyasko ile sonuçlanırken; Siirt'in Eruh-Şırnak-Kurtalan, Van'ın Çatak-Başkale, Hakkari'nin Uludere-Beytüşşebap ve Mardin'in Silopi yörelerinde de Eylül ayı içinde yaygınca geliştirilen operasyonlar aynı akıbetten kurtulamadı.

Bu alanlarda sürdürülen operas**yonların yanısıra, Ağrı Dağı ve çevresinde de uzun dönemden bu yana** operasyonlar devam etmektedir. Ancak bu alanda da ARGK güçleri kendilerini korumayı başardıkları gibi, sömürgecilere darbeler de vurdular.

Operasyonların son ay içinde yoğunlaştığı bir diğer alan da Güney-Batı Eyaleti'dir. Bu alanda ajanlara peşpeşe vurulan darbeler, sömürgecileri geniş çaplı operasyonlara yöneltti.

Nurhak-Koç-Engizek ve Buz Dağları dörtgeninde geliştirilen operasyonlar sonuçsuz kalınca, bu kez de Binboğa Dağları operasyon kapsamına alındı. Nurhak kasabası, Gürsel, Çiftkale, Çiftlik, Değirmenkaya, Gözpınar, Altınyaprak, Alçiçek ve Ayrandağı köylerinde tüm giriş-çıkışlar kontrol altına alınarak gerillalara darbe vurulmaya çalışıldı. Ancak bu alanda da sömürgecileri bekleyen tek şey, büyük bir başarısızlık oldu.

Sömürgecilerin kış aylarına girmeden Kürdistan'daki gerilla güçlerini darbeleme ve kesin sonuç alma hedefi bugüne kadar sonuçsuz kalmış bulunuyor. Tüm güçlerini seferber etmelerine karşın eli boş operasyonlardan geri dönmek zorunda kalmakta, üstelik kendileri darbe yemektedir. Bu durum, sömürgeci ordu içindeki çıkmazı daha da derinleştirmekte, bunalımı körüklemektedir. Diğer taraftan savaştan kaçma eğilimi bir çığ gibi büyümektedir. 15 Eylül tarihli Hürriyet gazetesinde, **"Orduya çığ gibi torpil baskısı"** başlığı altında verilen bir haberde, ailelerin çocuklarının Kürdistan'a askere gönderilmemesi için ordunun en üst kademeleri ve Milli Savunma Bakanı nezdinde girişimlerde bulunduğu haberi yeralmakta ve bu tür taleplerin giderek arttığı belirtilmektedir. "Üst düzey bir yetkili" bu konuda şunları söylemektedir: ***"Zaman zaman bazı ailelerin, çocuklarının Güneydoğu'ya gitmesi nedeniyle büyük paniğe kapıldığı ve tanıdıkları aracılığıyla çocuklarını Batı'ya bir yere aldırmak için uğraştığı doğrudur. Ancak, dağıtım bilgisayar yoluyla olduğu için, isteklerin hiçbir etkisi olmuyor. Daha sonra gelen ricalar, geri çevriliyor. Bildiğimiz kadarıyla bu istekler daha çok, nüfuzlu ailelerden geliyor. Çocuklarının sınır karakolları yerine, karargahlarda bırakılması için yalvaranlar bile var. İlginç olan bir diğer konu da, askere gelirken denizci olmak isteyenlerin sayısındaki artıştır. Oysa bu tür istekler, gerçekten önemli eleştirilere neden olmaktadır. Bütün komutanlar, bu isteklerden sıkılmışlardır. Bu istekler, gerçekten üzücü bir gerçeği göstermektedir."***

Evet, bizzat sömürgeci yetkililerin de itiraf ettiği gibi, Türk ordusu büyük bir çıkmazı yaşıyor. Bu durum ise, sömürgecileri yeniden aşiretlere umut bağlamaya götürüyor. Son dönemlerde, aşiretlerin silahlandırılması ve ulusal kurtuluş mücadelemizin üzerine gönderilmesi yönündeki çaba ve taleplerde yeniden bir artış gözleniyor. Aşiret liderleri ile toplantılar yapılıyor ve ARGK'ye karşı kullanmak şartıyla silah serbestisi tanınıyor. Aşiret mensupları yaygın bir şekilde operasyonlara dahil ediliyor. Ancak, bütün bunlar TC'nin acizliğini ve çıkmazını daha fazla ele veriyor. Defalarca kullanılmış ve işlemezliği görülmüş paslı silahlara yeniden umut bağlanması, TC'nin Kürdistan'daki savaşı kaybettiğini açıkça gözler önüne seriyor.

Yaz Atılımının ortaya çıkardığı güçlü gelişmeler temelinde gelişen Güz Atılımımız, her geçen gün yeni başarılar kaydederek sürüyor.

ELBİSTAN: 31 Ağustos günü, akşamın geç saatlerinde bir ARGK birliği, Elbistan'ın Gürsel ve Alçiçek köylerine baskın eylemlerini gerçekleştirdi. Düşmanla işbirliği yapan, Gürsel köyünden Ali Kozludere ve Alçiçek köyünün Şerbet mezrasından Ahmet Erik suçlarının karşılığı olarak ölümle cezalandırıldılar.

Elbistan, ulusal kurtuluş mücadelemizin yeni dönemde henüz kök saldığı bir alandır. Düşmanın pasifikasyonu yoğun olarak geliştirdiği Elbistan gibi alanlarda, işbir**likçilik ve ihbarcılık yapan hainler giderek barınamaz duruma gelmektedir.** ARGK gerillalarının, düşman birlikleriyle çatışmalarında gösterdikleri başarı ve ihaneti cezasız bırakmamadaki kararlılıkları, halktan büyük sempati ve destek görmektedir. Ve eylemler, 12 Eylül faşizminin ağır baskı ve yıldırma uygulamaları sonucu durgunlaşıp pasifleşen devrimci potansiyele de hareketlilik kazandırmaktadır.

HALFETİ: Ağustos'un son haftasında, Urfa'nın Halfeti kazasının Karamezra köyüne, düşmanla işbirliği içinde ihbarcılık yapan köy bekçisi ve kardeşinin cezalandırılması amacıyla bir baskın eylemi gerçekleştirildi.

ARGK gerillaları, gece yarısına doğru Karamezra köyüne inip bu iki hainin evine giderek onları teslim aldılar. Köy bekçisi M. Ali Seçilmiş ve kardeşi Ahmet Seçilmiş'i köy dışına çıkaran ARGK birliği, bu 2 işbirlikçi **haini kurşuna dizerek ölümle cezalandırdı.**

Uşaklık ve işbirlikçilikte sınır tanımayan bu 2 hain, daha önce de birkaç kez uyarılmışlardı. Ancak onlar, tüm uyarılara rağmen ihbarcılıkta ısrar edince, ARGK gerillaları tarafından ölümle cezalandırıldılar. Cezalandırılan bu ihanetçiler, 12 Eylül rejimiyle cesaretlenip azgınlaşarak, yöredeki yurtseverleri ihbar etmiş ve ulusal kurtuluş mücadelemizin ge-

lişmesi önünde de engel oluşturmak için yoğun çaba sarfetmişlerdir. Düşmanla girdikleri işbirlikçi ilişkiler sonucu alanda yaşayan halkın da büyük nefretini ve kinini kazanmışlardı.

İhanette ısrar eden köy bekçisi ve kardeşinin, ARGK gerillaları tarafından hakkettikleri cezaya çarptırılmaları, yöredeki halk kitlelerini derinden etkiledi. ARGK'nin bu eylemi, Karamezra köyü civarındaki tüm yörede büyük sempati topladı ve halkın güvenini kazandı.

BİNGÖL: Elazığ-Bingöl karayolunun Kuruca köyü mevkiinde, ARGK gerillaları tarafından barikat kuruldu. 28 Ağustos günü, Bingöl'e 28 km uzaklıkta bulunan köyün yakınında yol kesen gerillalar, Elazığ Et ve Balık Kurumu'na ait kömür yüklü 1 TIR kamyonu ile Maraşlı bir hainin **yolcu otobüsünü ateşe vererek yaktılar.** Kuruca köyündeki karakol eylemi haber almasına rağmen, olaya müdahale etme cesaretini gösteremedi.

Eylemde yolculara yönelik propaganda konuşmasının yanısıra, bildiriler de dağıtıldı. Eylem, bu köyde ilk olarak gerçekleşiyor olmasından ötürü, önemli etkilere yol açtı. Bu eylem, ARGK gerillalarının her alana girebilme, eylem gerçekleştirebilme gücüne ve yeteneğine sahip olduklarını göstermektedir.

ŞIRNAK: 1 Eylül günü Kocağlı, İnceler ve Kavuncu köylerine baskın eylemlerini gerçekleştiren ARGK gerillaları, buralardaki ilkokulları ateşe vererek yaktılar. Köylülere yönelik, yeni gelişmelere ilişkin konuşan ARGK gerillaları üslerine geri çekildiler. Düşmanın eylemler sonrası başlattığı operasyonlar sonuçsuz kaldı.

Şırnak'ın 3 köyünde gerçekleşen baskın eylemleri sonrasında, Şırnak'ın Kızılsu Jandarma Karakolu'ndan eylem alanlarına inceleme amacıyla giden askeri tim aracı, ARGK gerillaları tarafından döşenen mayına çarptı. Mayın patlamasında tim komutanı Faruk Baş ağır şekilde yaralanarak helikopterle hastaneye kaldırıldı.

2 Eylül günü Meşeiçi köyüne yapılan diğer bir baskın eyleminde, asimilasyon kurumu 1 ilkokul ateşe verilerek yakıldı.

PERVARİ: Siirt'in Pervari ilçesine bağlı Yapraktepe köyünün Keklitepe mevkiinde, operasyon birliği ile ARGK gerillaları karşılaşınca çatışma meydana geldi. Çatışmada üstünlük gösteren ARGK birliği, 1 eri ağır şekilde yaraladı.

Yine Pervari'nin Doğan köyü Keramik mezrası yakınlarında düşman güçleriyle ARGK birliği arasında çatışma çıktı. Bu çatışmada yaralı ve ölü olup olmadığına ilişkin bilgi alınamadı.

Pervari'nin Yapraktepe yaylasına baskın düzenleyen ARGK gerillaları, 2 kişiyi birlikte götürdüler.

ÇATAK: Van'ın Çatak ilçesine bağlı Ermuşat mezrasına giren ARGK gerillalarına köy korucuları engel olmaya çalışınca çatışma çıktı. Çatışmada köy korucularını püskürten ARGK gerillaları daha sonra üslerine çekildiler.

Çatak'ın Bilgi köyü yakınlarında düşmanın operasyon birliği ile ARGK **gerillalarının karşılaşması sonucu çatışma çıktı. Çatışmada kayıplarını** gizleyen düşmanın iddiasına göre, 1 ARGK savaşçısı şehit düştü.

ERUH: Siirt'in Eruh ilçesine bağlı Akdizgin köyü yoluna ARGK gerillalarının döşediği mayına çarpan bir askeri araçta bulunan erlerden 1'i öldü, 2'si ise yaralanarak hastaneye **kaldırıldı.**

KURTALAN: Siirt'in Kurtalan ilçesinin Kayalısu mevkiinde minibüsle başka bir alana giderken, yollarını kesen düşman askerleri ile ARGK gerillaları arasında çatışma çıktı. 1 Eylül'de meydana gelen çatışmada, düşman güçlerinin "dur" ihtarına uymayan gerillalar ateş açtılar. Karşılıklı çatışma sonucunda 1 ARGK militanı şehit düştü; diğer savaşçılar ise minibüsü ateşe vererek çemberi yarmayı başardılar.

PERVARİ: Eylül'ün ilk haftasında, ARGK gerillaları Pervari'nin Gökbudak köyüne baskın düzenleyerek köylülerle toplantı yaptılar. Bu arada köyde koruculuk yapan 2 korucuyu da ölümle cezalandırdılar.

CİZRE: Şırnak-Cizre karayolunda barikat kuran ARGK gerillaları, 20'ye yakın minibüsü durdurarak, kimlik kontrolü yaptılar. Daha sonra yolculara yönelik propaganda konuşması yapan gerillalar, 2 kişiyi yanlarına alarak birlikte götürdüler. Ayrıca, TKİ Şırnak Müessese Müdürlüğü'ne ait 1 de ambulansı ateşe vererek yaktılar.

SİLOPİ: Silopi sınırları içerisindeki Cudi Dağı eteklerinde bulunan Ballıkaya köyü yakınlarında bir ARGK birliği, sömürgeci operasyon birliğine pusu kurdu. Düşman gücünü seri ateşle hareket edemez duruma getiren gerillalar, birçok askeri öldürdü ve yaraladılar. Düşman kayıplarını gizleyerek, 1 jandarma erinin öldüğünü açıkladı.

ERUH: ARGK gerillaları, Eruh ilçesi sınırlarındaki Çırav Dağı'nda operasyona çıkan bir düşman özel timine pusu kurdular. Önemli düzeyde ölü ve yaralı kaybı veren düşman, 1 askerinin öldüğünü açıkladı.

PERVARİ: Yapraktepe köyü Düğünciiler mezrasına baskın eylemi düzenleyen ARGK gerillaları, koruculuk yapan Raif Ertan'ı kurşuna dizdiler. Daha sonra, gerillalar, köylülere yönelik propaganda konuşması yaptılar. ARGK birliği, 12 kişiyi de saflara alarak eylemi sonuç**landırdı.**

ULUDERE: Uludere'nin Hilal kasabası Vergisiba yaylasına giden ARGK gerillaları, yayla halkıyla toplantı yaptılar. Toplantı sonrasında köylülerle halay çeken ARGK gerillaları, saflara gönüllü katılacaklarını belirten 2 akraba genci (biri kız, diğeri erkek) yanlarına alarak üsle**rine çekildiler.**

BAŞKALE: Van'ın Başkale ilçesinin Aydemir köyüne inen kalabalık bir ARGK birliği, köylüleri bira**raya toplanarak toplantı yaptı. Toplantı sonrasında 7 genci saflara** alarak köyü terketti.

NUSAYBİN: Mardin'in Nusaybin ilçesine bağlı Görentepe köyüne baskın düzenleyen bir grup ARGK gerillası, köylüleri biraraya toplayarak bir süre propaganda konuşması yaptı. Gerillalar, köylülere yönelik konuşmanın ardından, tüm uyarılara rağmen koruculukta ısrar eden 2 haini köylülerden ayırarak kurşuna dizdiler. Korucu Emin Pumak ve Fehmi Duman'ın ölümle cezalandırılmaları, yöre halkı tarafından sempatiyle karşılandı.

Yine Nusaybin'in Güneyyaka köyüne giden ARGK gerillaları, köye **imamlık adı altında atanarak ajanlık yapan 1 kişiyi ölümle cezalandırdı.** Gerillalar, daha sonra 7 genci saflara alarak birlikte götürdüler.

BEYTÜŞŞEBAP: 7 Eylül'de Beytüşşebap'ın Beşağaç mevkiinde başlayan silahlı çatışma bir sonraki güne kadar devam etti. Çatışmada üstün savaşan ARGK gerillaları, düşmana çok sayıda kayıp verdirdiler. Düşman ölü ve yaralılarını helikopterlerle çatışma alanından uzaklaştırdı. Kayıplarını tam vermeyen düşman, 1 askerinin öldüğünü ve 4'ünün de yaralandığını açıkladı.

Diğer bir çatışma ise Uzungeçit'te meydana geldi. Bir ihbarı değerlendiren düşman birliği Uzungeçit'e gitti. Burada pusuya yatan ARGK gerillaları, düşman birliğini yaylım ateşine tuttular. Eylemde çok sayıda kayıp veren düşman, 1 erinin öldüğünü, 4'ünün de yaralandığını açıkladı.

ŞIRNAK: İlçeye bağlı Kavuncular köyüne giren ARGK birliği, köylülere yönelik yaptığı konuşmadan sonra 3 kişiyi saflara kattı.

PERVARİ: Yapraktepe köyündeki 24 korucudan 12'si, ARGK gerillalarının uyarısı üzerine silahlarını bırakarak koruculuktan vazgeçti.

GENÇ: Bingöl'ün Genç ilçesine **bağlı Dereköyü yoluna mayın döşendi. Mayına çarpan araç parça**landı, içindekiler de yaralandı.

ARALIK: Kars'ın Aralık ve Iğdır ilçeleri arasında bulunan İslamköy çevresinde devriye gezen bir jandarma birliğine pusu kuran bir ARGK birliği, 2 er ile 1 astsubayı yaraladı.

ÇATAK: Van'ın Çatak ilçesine bağlı Dokuzdam köyünün Şahpur mezrasına baskın eylemi gerçekleştiren ARGK gerillaları, yörenin en uşak ve işbirlikçi aşiret reislerinden Sadun Seylan'ın, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı gönüllü savaşan 1 oğlunu ve 2 yeğenini kurşuna dizerek cezalandırdılar. Alan aşiret reisi Sadun Seylan, sömürgeci güçlerden daha fazla işbirliği ve ihanet rolü isteyen bir unsur konumundadır; dolayısıyla ulusal kurtuluş mücadelemizin baş hedeflerinden biri durumundadır.

GÜRPINAR: Van'ın Gürpınar ilçesine bağlı Yalınca bucağının Çeli mezrasına baskın eylemi gerçekleştiren ARGK gerillaları, köylülerle toplantı yaptıktan sonra 3 kişiyi saflara aldılar.

CİZRE: İlçenin Dirsekli köyünün **Bakartal mezrasına ARGK gerillalarının dirdiğini haber alan düşman** birliği operasyona geçti. Daha sonra operasyon birliğiyle karşılaşan ARGK gerillaları, yoğun ateşle çatışmayı başlattılar. Çatışmada ölü ve yaralılar tespit edilemedi.

VİRANŞEHİR: Urfa'nın Viranşehir ilçesine bağlı Çamurlu köyüne baskın düzenleyen bir ARGK birliği, **köyde ihbarcılık yapan Sinan Kaynak adlı haini ölümle cezalandırdı.**

ERUH: Eruh-Siirt karayolunda barikat kuran bir grup ARGK gerillası, araçları durdurarak kimlik kontrolü yaptı. Arama sonucu 20 kişiyle birlikte 5 öğretmeni birlikte götüren gerillalar, suçlarını tespit ettikleri öğretmenlerden 3'ünü ölümle cezalandırdılar, 1'ini de serbest bıraktılar.

ÇATAK: 12 Eylül günü, Van'ın Çatak ilçesinin Bilgi köyü yakınlarında bir grup ARGK gerillası ile sömürgeci operasyon birliği arasında çatışma çıktı. Sabahın erken saatlerinde başlayan çatışma geç saatlere kadar sürdü. Büyüyen çatışma genişleyerek Rukunan köyü yakınlarına kadar yayıldı. Çatışma alanına özel tim görevlilerini götüren bir askeri helikopter düştü; pilot ile 4 özel tim görevlisi yaralandı.

BAŞKALE: ARGK'ye bağlı üç ayrı gerilla grubu, Van'ın Başkale ilçesinin Çakırdoğan, Akçalı köylerini ve Dereiçi köyünün Uludurak mezrasına girerek köylülerle toplantı yaptıktan sonra, buralardan 24 kişiyi ordu saflarına aldılar.

Başkale-Van karayolunda barikat kuran bir ARGK birliği, 1 haine ait kamyonu ateşe vererek yaktı.

ERUH: 12 Eylül günü, kalabalık bir ARGK birliği ile operasyon birliği Eruh yakınlarında karşılaştı. Çatışma sabah saatlerinde başlayarak akşam saatlerine kadar sürdü. Düşman kayıplarını gizleyerek, 3 erinin yaralandığını açıkladı. Yine düşmanın iddiasına göre 2 ARGK savaşçısı da şehit düştü.

ŞIRNAK: Herekol Dağı'nın Kırmızıtepe mevkiinde devriye gezen özel time, ARGK gerillaları pusu kurdular. Askeri timi yoğun ateşle tarayan gerillalar, 5 tim görevlisini öldürdüler. Bunun üzerine sömürgeciler, çatışma bölgesine helikopterle komando ve özel polis timleri aktardıktan sonra, araziyi yoğun şekilde taradılar. Ancak operasyonla bir sonuç elde edilemedi.

SİLOPİ: 17 Eylül günü Silopi'nin Derebaşı köyünde ARGK gerillaları ile sömürgeci özel tim birlikleri arasında çıkan çatışmada, 3 ARGK savaşçısı şehit düştü. Düşman eylem sonrasında yaptığı açıklamada, 9 ARGK gerillasının öldüğünü açıkladı. Sömürgeciler bir yandan kayıplarını gizlediler ve diğer yandan 6 köylüyü de katlederek kendileri lehinde başarı imajını yaratmak istediler. Fakat, Türk ordusuna karşı kinle dolan yöre halkı, katledilen yakınlarına sahip çıkıp Silopi'deki Hükümet Binası'nı taşlayarak, sloganlar haykırarak sömürgecilerin sahtekarlığını ortaya çıkardı. Yöre halkından 2000'in üzerinde kişinin katıldığı kitlesel eylem, sömürgeciliğe büyük **korku saldı.**

ERUH: 20 Eylül günü Eruh yakınlarında, akşam saatlerinde meydana gelen çatışma sabah saatlerine kadar sürdü. ARGK gerillaları ile düşman birliği arasında çıkan çatışmada çok sayıda ölü ve yaralı olduğu sanılıyor. Ayrıntılı bilginin elimize ulaşmadığı çatışmaya ilişkin Olağanüstü Hal Valiliğinin açıklamasını veren burjuva basın, düşman kayıplarını yazmadı

Silopi halkından sömürgecilere uyarı:

“Katliamlar karşısında susmayacağız!”

Baştarafı 1. sayfada

lar. Sonra karşı yamaca çıktılar. Saat 9'a kadar orada oturdular. Altı kişiyi aldıktan sonra, köye girdiler. Usturayla kafası kazınmış bir komutan vardı. Avcı yeleğinin altında sadece bir yıldızını görebildim. Bir tane uzman çavuş vardı. Bir tane de asteğmen. Komutan köye girip bağırdı... Dedi; bu milleti taramaya geldim..."

Evet, 17 Eylül gecesi ARGK gerillaları ile sömürgeci güçler arasında **çıkan ve üç ARGK savaşçısının şehit düşmesi, çok sayıda düşman askeri**nin imhası ile sonuçlanan çatışmanın hemen ardından Derebaşı köyünde yaşandı bunlar. Sömürgeci özel timlerce alınıp götürülen altı köylü daha sonra kurşuna dizilecek ve kamuoyuna, çatışmada dokuz ARGK gerillasının ölü ele geçirildiği duyurulacaktı. Ardından, Derebaşı köylülerine haber salınarak, gelip cenazelerini Silopi'den almaları istenecekti. Bununla da kalınmayacak; cenazelerin gömülmesi sırasında halka yönelik tehditler bir kez daha yüksek perdeden savrulacaktı. ***"Cenazelerimizi gömerken, özel tim geldi. Dedi; kendi çukurunu da kaz, hepinizi öldüreceğiz..."*** Derebaşı muhtarı, kendilerine yönelik tehditleri böyle dile getiriyor.

Peşpeşe gelişen bu olaylar bardağı taşıran son damla oluyor ve Silopi bir anda tüm dikkatlerin üzerinde yoğunlaştığı bir isyan odağı haline geliyordu. Derebaşı köyünden Silopi'ye giden 200'ü aşkın köylüye Silopi halkı da eşlik ediyor ve 2000'i aşkın kitle sömürgecilerin Hükümet Binası üzerine yürüyordu. Binlerce kadın-erkek, çocuk-genç, sömürgeci katliam uygulamalarına karşı önüne geçilemez bir isyan seli oluşturuyor; Silopi, **"Katilleri istiyoruz"**, **"Hakkımızı arayacağız"**, **"Kahrolsun sömürgecilik, yaşasın bağımsızlık"** sloganları ile inliyordu. Geçmiş tarihin isyan merkezi Silopi, Kürdistan'ın modern kurtuluş mücadelesi tarihine de kıvılcımın ilk patlak verdiği alanlardan biri olarak geçiyordu. 1989 yılı başından bu yana giderek yükselen bir seyir izleyen ulusal kurtuluş mücadelemizin kitlesel karakteri, Cizre, Hakkari ve Şırnak halkının kitlesel eylemlerinin ardından Silopi'de daha da üst boyutlarda gözler önüne seriliyordu. Ve ilk kez, Kürdistan halkının kitlesel eylemi bu kadar açıkça sömürgeci egemenliği hedeflediğini haykırıyordu. Sömürgeciliğin Silopi'deki otoritesinin en üst simgesi olan Hükümet Binası'nın üzerine yürüme; sömürgeci egemenliğin üzerine yürümenin bir ifadesiydi; Hükümet Binası'na yağan taşlar sömürgecilerin beynini parçalayan taşlardı. Orada ayağa kalkmış kitleler; katledilen altı Kürt köylüsünün şahsında, sömürgeciliğin katliam politikalarını ve cinayetlerini lanetliyorlardı. Ve, artık sömürgeci egemenlik altında yaşamayı kabul edemeyeceklerini ifade ediyorlardı. Silopi olayı anlamlı bir uyarıydı sömürgeciler için ve mesaj yerini bulmakta gecikmedi.

Olay sonrasında yapılan yorumlar bu gerçeğin açık ifadesiydi. Silopi halkının gerçekleştirdiği gösteri eyleminin hemen ardından acil olarak bir araya gelen sömürgeci Cumhurbaşkanı Kenan Evren, Genelkurmay Başkanı Necip Torumtay ve Kara Kuvvetleri Komutanı Doğan Güreş; durumu değerlendiriyor ve Doğan Güreş olayın ciddiyetini şu sözlerle dile getiriyordu: **"Bölgedeki olaylar, bir iç savaş görünümü sergiliyor."** Bu, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin halka mal olduğunun ve bir **halkın sömürgeciliğe karşı topyekün savaşının geliştiğinin itiraf edilmesi-**

dir; sömürgecilerdeki korku ve paniğin açığa vurulmasıdır.

Silopi olayı üzerine günlerce basında yorumlar yapıldı; olaylar değerlendirildi ve sonuçlar çıkarıldı. Bu sonuçlardan biri, sömürgeci güçlerin halktan tecrit olmuşluğu ve vahşi yüzlerinin her geçen gün daha fazla teşhir olmasıydı. Diğer bir önemli sonuç da, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin ulaştığı boyutlarda, Türk sömürgeciliğinin politikalarının artık iflas ettiği ve sömürgeciliğin büyük bir çıkmaz içinde bulunduğuydu. Nitekim, devletin has kalemşörleri günlerce tehlikeye dikkati çekip çareler üzerinde kafa yordular. Bunlardan, M. Ali Birand'ın konuya ilişkin yorumundan alacağımız bir bölüm bu telaş ve arayışların en çarpıcı örneklerinden biridir. **"Silopi olayında alarm çanları çalıyor..."**

başlığıyla, 23 Eylül 1989 tarihli Milliyet gazetesinde yeralan yorumda şu görüşlere yer veriliyor:

"Silopi olayları, alarm zillerinin ilk defa açıkça çalmasıdır.

Silopi olaylarında ne kadar kışkırtma bulunursa bulunsun, olayların yüzde 5'inin dahi doğru olması korkmamız için yeterlidir.

***"Bu olayla, güvenlik kuvvetlerinin bu** bölgede yıllardır sürdürdüğü bazı politikaların ne kadar hatalı olduğu, nihayet ortaya çıkmaktadır.*

Herhangi bir art düşünceleri olmadan, hatta iyi niyetle 'güvenliği kurma çabasındaki' bu kuvvetlerin yöre halkıyla ilişkilerinin artık iflas noktasına geldiği anlaşılmaktadır.

...

Eğer böyle sürerse, birkaç yıl içinde olaylar sadece birkaç köyde değil, çok daha geniş şekillerde yaygınlaşabilir.

...

Alarm zilleri her geçen gün biraz daha yükselmektedir.

Herkes duymakta, nedense bir tek bizler kulak vermemekte direnmekteyiz."

"Alarm zilleri"nin bu denli yükselmesine neden olan sömürgeci katliam politikası yeni değil. Silopi'den önce de birçok alanda tek tek ve topluca katledilen insanlar oldu. Bir süre önce Çukurca'da aynı şekilde 16 Kürt köylüsü katledilmiş ve çatışmada öldürülen gerillalar olarak lanse edilmişti.

Kelle avcıları ve özel timlerce Kürdistan halkını yıldırmanın bir aracı olarak geliştirilen bu tür katliamlar giderek yaygın devlet politikası halini almaktadır. Kürdistan halkının gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini bastırmak için her yolu deneyen sörmürgeciler başarısızlıkları karşısında çareyi toplu katliamlarda görmekte ve bugünden giriştikleri bu tür katliamlarla gelecek toplu katliamların zeminini hazırlamaya çalışmaktadırlar. Genelkurmay Başkanı Necip Torumtay'ın ***"Devlete silah sıkanlar ve onlara destek olanlar düşmandır"*** sözü Kürdistan halkını açık hedef haline getirmekteydi. Nitekim, geliştirilen kitle katliamları da bu sözlerden alınan güç ve talimatla gerçekleştirilmektedir. Bu açıdan, Silopi olayını salt bir özel timin giriştiği kendi başına bir **katliam olarak değerlendirmek bir yanılgı olacaktır.** Özel timler sömürgeci Türk devletinin politikalarının en çarpıcı uygulayıcılarıdır sadece; ancak **bugün özel timler eliyle yapılan katliamlara, yarın tüm ordu güçlerinin** katılımıyla daha geniş ölçeklerde başvurulacaktır. Hakkari Tugay Komutanı Altay Tokat'ın, ***"Benim yöntemim uygulanırsa buralarda değil insan ot bile bitmez"*** sözleri geleceğe yönelik soykırımcı emellerin dışa vurumudur. Sömürgeciler, gittikçe yaklaşan sonlarının verdiği çılgınlıkla gözükara bir biçimde halkımıza saldırmakta, cinayetler işlemektedirler. Türk sömürgecilerinin her türlü savaş kurallarını ayaklar altına alan kirli savaş yöntemleri bundan sonra bu tür cinayetler hız vereceklerini göstermektedir.

Ancak, Silopi olayı ile çarpıcı bir şekilde gözler önüne serilen bir diğer gerçek vardır ki, o da Kürdistan halkının artık sömürgeci uygulamalar karşısında suskun kalmayacağını kanıtlamış olmasıdır. Evet, Kürdistan halkı artık sömürgeci boyunduruğu kabul etmemekte; bununla da kalmayarak, hesap sormaktadır. Silopi'de halkın gerçekleştirdiği başkaldırı, bir ulusal başkaldırının ifadesidir; bağımsızlık ve özgürlüğe özlemin dile gelişidir. Sömürgeciliğin simgesi Hükümet Binası'nın hedef alınması; kolluk kuvvetlerinin saldırılarına karşı taşlarla direnilmesi ve atılan sloganlar bilinçlenmiş bir halk hareketinin Kürdistan'da hızla gelistiğini ortaya koymaktadır. ERNK'nın birlik ve mücadele çağrısı Kürdistan halkında yankısını bulmakta ve bu yankı eyleme dönüşmektedir artık. Bu açıdan, Silopi olayını "Kürt intifadası"nın yeni bir kıvılcımı olarak değerlendirmek yanlış olmayacaktır.

Evet, geçmişte isyanın merkezi olan Silopi, modern ulusal kurtuluş mücadelemizde daha da güçlü bir rol oynamaya aday olduğunu göstermiştir. Cizre, Şırnak ve Hakkari'de halk kitlelerinin müjdelediği "Kürt intifadası" Silopi'de ileriye doğru bir adım daha atarak yeni direnişlerin tohumunu atmıştır. Gelecek günler, Kürdistan halkının soylu başkaldırısının daha da yüksek örneklerine tanıklık edecektir. Sömürgeciler, attıkları her adımda halkımızın hesap sorucu pençelerini daha fazla **gırtlağında bulacak; topraklarımızdan defolup gitmekten başka çıkar yol göremeyeceklerdir.**

Aydın E Tipi Cezaevi'nden kamuoyuna duyuru!

Eskişehir Özel Tip Cezaevi'nde 22 Haziran'da "tünel" vb. basit gerekçeler bahane edilerek her türlü insani, sosyal ve siyasi haklarımız bir çırpıda gasp edildi. Başta Cumhuriyet Savcısı İ. Hakkıoğlu olmak üzere tüm idareciler bizlerle diyalog yollarını kesip, tam bir vurdumduymaz tutum içine girdi ve cezaevinde "arama" adı altında vahşet örneği sergilendi. Tüm eşyalarımız parçalandı, yağmalanıp talan edildi, ölümle tehdit edildik. Cezaevi güvenlik görevlisi olarak bulunan ve operasyonu bizzat yöneten Binbaşı Zafer Nakışoğlu "artık ben geldim, elimden çekeceğiniz var" vb. tehditlerle tam bir terör havası estirdi. Eğer Eskişehir Özel Tip Cezaevi'nde büyük bir katliam meydana gelmediyse, bu, yetkililerin bizleri öldürmek istememelerinden değil, biz tutukluların provokasyona gelmemiş olmasındandır.

Tüm iyiniyetli girişim ve diyalog kurma çabalarımıza rağmen, hiçbir hakkımız geri verilmediği gibi, bu yönlü girişimlerimize her defasında cezaevi yetkilileri "bundan sonra 1 Ağustos Genelgesi uygulanacak" karşılığını veriyordu. Gelinen bu aşamada artık bizim yapabileceğimiz hiçbir şey kalmamıştı. Tüm diyalog yolları kapatılmış, haklarımız gaspedilmişti. Tüm girişim ve diyalog yolları kapanınca, gaspedilen haklarımızın geri verilmesi, keyfi uygulama ve yaptırımlara bir an önce son verilmesi vb. insani ve sosyal taleplerimiz temelinde bir kısmımız 29 Haziran, geri kalanlarımız ise 6 Temmuz 1989'da süresiz açlık grevine başladık. Açlık grevi öncesinde olduğu gibi, açlık grevi süreci içinde de başta "Adalet" Bakanı olmak üzere tüm yetkililer sorunlarımızın çözümüne yanaşmadığı gibi, bu kez de "bunların amacı farklıdır, bunlar dışardan çeşitli merkezlerden emir alıp eyleme girdiler" vb. açıklamalarla doğruluk payı olmayan aldatıcı, hedef saptırıcı, yanıltıcı tutumlarıyla kamuoyunu aldatmak çabası içerisine girdiler. Oysa "Adalet" Bakanı'nın kendisi de —bizzat bu faşist yasanın mimarıdır— her türlü insanlıkdışı işkence ve uygulamaları bağrında taşıyan "1 Ağustos Genelgesi"nin cezaevi yaşamını çekilmez kıldığını, tutuklu ve hükümlülerin siyasi ve insani kimliğini hedefleyen bir ortam yarattığını ve bizim eylemimizin de bu insanlıkdışı genelgeye ve genelgenin yarattığı olumsuz koşullara karşı olduğunu çok iyi biliyordu.

Açlık grevimiz devam ederken 24 Temmuz günü ağır ceza mahkemesine —açılmış bir davadan dolayı—ifade vermek için götürülen arkadaşlarımız yine Binbaşı Zafer Nakışoğlu'nun "kafalarını kırın, öldürün" emriyle askerler tarafından duruşma salonundan arabalara kadar kıyasıya dövülüyor, coplanıp dipçikleniyordu.

Açlık grevinin 35. gününde Binbaşı Zafer Nakışoğlu'nun komuta ettiği, yüzlerce coplu ve silahlı asker, bir o kadar da polisle birlikte yapılan operasyonla tüm tutuklular hücre tipi arabalara (ring) doldurularak Aydın E Tipi Cezaevi'ne sürgün edildik.

Normal koşullarda sağlıklı insanların bile bu arabalarda yerlerine sağlam yetişmeleri imkansız iken, bizzat "Adalet" Bakanı'nın direktifi ile açlık grevinin 35. gününde bizlerin sürgün edilmesi, "Adalet" Bakanı'nın direktifi ile ölümümüze karar kılınmasından başka bir şey değildi. Doktorlara "yolculuk yapabilir" raporunun yine aynı güçlerce zorla imzalatılması bunun en açık göstergesidir. Ayrıca 12 saat yolculuk boyunca, yoldaki molalarda —ki bu molalar Binbaşı Zafer Nakışoğlu ve askerleri için ziyafet molalarıydı— ve cezaevinin önünde arabalar içinde bilinçli olarak kapalı tutulup havasız bırakılmayı da dikkate alırsak, sonucun nereye varacağı açıkça görülebiliyordu. Tam 24 saat boyunca bir tek damla su dahi verilmedi. Sac ve çeşitli metallerle yapılmış kutu gibi arabaların içindeki sıcaklık ve havasızlık, Hitler'in binlerce insanı cayır cayır yaktığı fırınlarını andırıyordu. Su ve biraz oksijen isteme çığlıklarımız, operasyon ve sevk için "Adalet" Bakanlığı tarafından özel görevlendirilmiş Zafer Nakışoğlu'nun "vatan hainlerine su ve hava yok, hepiniz ölümü hak etmişsiniz" yanıtıyla karşılanıyordu.

Hepimiz halsiz, bitkin ve birçoğumuz da baygın bir halde Aydın Özel Tip Cezaevi'ne getirildik. Burada çeşitli cezaevlerinden özel eğitilmiş gardiyanlardan oluşan özel işkence ekibi tarafından karşılandık. İnsanlık tarihinde görülmemiş biçimde, 35 gün aç ve ölüm yatağında yatmış, yarı baygın bizlere işkence yapıldığına tanık olduk. Yapılan işkencelerle hemen hemen tümümüz çeşitli yerlerimizden yaralandık, darbe aldık ve hücrelere kapatıldık. Bu işkenceler, alındığımız hücelerde de sürdü.

Kısacası, Aydın'a vardığımızdan bir saat sonra siyasi iktidar ve onun "Adalet" Bakanı'nın istemleri yerine getirilmişti. Sevk boyunca bize yapılan insanlıkdışı uygulama ve Aydın Cezaevi Başsavcısı Nural Uçurum'un denetimindeki vahşice işkenceler sonucu arkadaşlarımızdan **Hüseyin Hüsnü EROĞLU** ve **Mehmet YALÇINKAYA** katledildi. Her türlü insanlıkdışı uygulamalara, hile, oyun ve işkencelere rağmen bir-iki siyasi grubun dışında tüm tutuklular eylemi kararlılıkla yürüttü ve sonuçlandırdı.

Eylemin 44. gününde —genel süre itibariyla 52. gün— SHP milletvekilleri Tufan Doğu ve Hilmi Ziya Postacı, Cumhuriyet Başsavcısı Nural Uçurum, cezaevi savcısı, cezaevi müdürleri Zekeriya..., Seyfettin..., Reşat ..., Halim...'in de bulunduğu görüşmede tüm taleplerimiz kabul edildi ve haklarımızın verileceğine söz verildi. Taleplerimizin kabul edilmesi, verilen söz ve güvenceden dolayı eyleme son verdik. Ancak bugüne kadar verilen tüm sözlere ve güvencelere rağmen hiçbir isteğimiz pratikte uygulanmadı. Hepimiz bitkin, halsiz, birçok arkadaşımız ise çeşitli ölümcül hastalıklara yakalanmış durumda. Buna rağmen eylemden sonra en ufak tıbbi müdahalede bulunulmadı, Hepimiz ölüme terkedildik, ediliyoruz. Bizler ölümle başbaşa bırakılmış her an toplu bir ölüm beklentisi içerisindeyiz. Yetkililerle görüşme talebinde bulunmamıza rağmen en ufak bir yanıt alamamaktayız. Ve şu an bir grup işkenceci gardiyandan başka hiçbir yetkili ile görüşme olanağını bulamamaktayız.

Sonuç olarak; bize verilen sözler bizzat yanımızda bulunan ve teminat unsuru olmak görevini yüklenen SHP milletvekilleri Tufan Doğu ve Hilmi Ziya Postacı'nın kamuoyuna açıklama yapmalarını ve verilen haklarımızın pratikte uygulanması için gerekli girişimlerde bulunmalarını ve en önemlisi de söz veren yetkililerin verilen sözlerin gereklerini yerine getirmelerini istiyoruz. Ayrıca bizlere yapılan insanlıkdışı işkence ve uygulamaları bizzat yerinde görmek için İnsan Hakları, Tabipler Birliği, Barolar Birliği vb. kuruluşların Aydın E Tipi Cezevi'ne gelmelerini istiyoruz.

Eskişehir'den başlayıp bugüne kadar, dünyada eşine ender rastlanan insanlıkdışı uygulamalara maruz kaldık. Bu süreçte iki arkadaşımızı yitirdik, birçok arkadaşımız işkence ile açlık grevi sürecinde yaralandı, sakat kaldı. Tüm bunlara rağmen verilen sözler yerine getirilmeyip, insanca bir ortam sağlanmazsa daha üst eylem biçimleriyle yeni canlar vermekten asla kaçınmayacağız.

Yetkilileri verilen sözleri tutmaya; kendine insanım, demokratım, devrimciyim diyen herkesi sorunlarımıza ve direnişimize destek olmaya çağırıyoruz.

Aydın E Tipi Cezaevi'nde bulunan siyasi tutuklular adına Fuat Kav, Rıza Doğan, Cafer Camgöz, Celal Avcı, Recep Maraşlı, Cuma Cihan, Remzi Karakaş, Efendi Yıldız, Haluk Güz, Ahmet Kaya, Hanifi Sümer, Fethi Özün

TC'NİN, PKK GENEL SEKRETERİ ABDULLAH ÖCALAN YOLDAŞA VE PARTİMİZE YÖNELİK SUİKAST VE KOMPLO GİRİŞİMLERİ BOŞA ÇIKARILDI!

Baştarafı 1.sayfada

indirerek, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini tasfiye edebileceği hayaline kapılan 12 Eylül faşist rejimi, Partimizin doğru devrimci bir önderlikle Kürdistan'da geliştirdiği silahlı savaşım karşısında, "diz çöktürülemez", "karşısında durulamaz şanlı ordusu" başarısız kalınca, son yıllarda "özel savaşın" en önemli bir faaliyet alanı olan sızma, içten ele geçirme, amacından saptırma, provokasyon, komplo ve suikast taktiğine daha da çok ağırlık vermeye başlamıştır. Başta ABD olmak üzere kapitalist-emperyalist sistemin bu konudaki zengin deneyiminden sonuçlar çıkaran 12 Eylül rejimi, Türk egemenlik sistemi ve Kemalizmin; sızarak içten ele geçirme, uşaklaştırma ve tasfiye etmedeki kirli mirasına da dayanarak, özellikle 85'ten sonra özel savaşı ağırlıklı olarak bu tarafa kaydırmıştır.

Parti Önderliğimiz, Partimiz ve ulusal kurtuluş mücadelemize karşı çeşitli komplo ve saldırılarla görevlendirilerek saflara sızdırılmaya çalışılan çok sayıda ajan ve provokatör. Partimizin doğru-devrimci yöntemleri sonucu ortaya çıkarılıp etkisizleştirilmiştir. Ülke zemininde suikastler yapmakla görevlendirilerek gerillalar arasına sızdırılan ajanların yanısıra, yurtdışı alanlarda da çok sayıda ajan ve komplocu açığa çıkarılmıştır. Özellikle Mahsum Korkmaz Akademisi'ne sızdırılmak amacıyla Lübnan alanına gönderilen onlarca ajan ele geçirilip, alçakça emellerine ulaşamadan etkisiz kılınmışlardır. 1985'lerden itibaren hız kazanan ve içinde bulunduğumuz '89 yılında daha da yoğun bir şekilde uygulamaya konulan bu yıkıcı çabaların onlarca piyonu Partimizce açığa çıkarılmıştır. Bu piyonların itirafları, sömürgecilerin ve uşakların emellerini en açık biçimde gözler önüne sermiştir.

TC'nin '85'ten bu yana, özellikle de son bir yıl içinde birçok alanda, çeşitli biçimlerde PKK saflarına sızdırdığı onlarca ajan-provokatörün dizi halinde gazetemiz Serxwebûn'da kamuoyuna sunacağımız samimi itiraflarından da görülebileceği gibi, PKK ve PKK Genel Sekreteri, Kürdistan halkının Önderi ABDULLAH ÖCALAN yoldaşa yönelik, sızma, içten fethetme, ele geçirme, provokasyon, komplo ve suikast çabaları çok sistemlice geliştirilmeye çalışılmaktadır. Bu çabaların hangi merkezlerden, nasıl ve ne amaçla tezgahlandığı; hangi kapsam ve düzeyde yürütüldüğü; sekiz işbirlikçi örgütten oluşan **TEVGER**'in hangi amaçla kurulduğu; bu birliğin liderlerinden, eşsiz işbirlikçi **Kemal Burkay** ve tescilli MİT elemanı **İbrahim Güçlü**'nün yanısıra ajan-provokatör **Hüseyin Yıldırım**'ın nasıl bir sızma olduğu; '88 de niçin "APO'ya hayır, PKK'ye evet" denildiği; bununla neyin hedeflendiği; KDP'nin niçin Türkiye'ye kabul edildiği, TKP'nin neden resmen teslim olup bir düzen partisi haline geldiği; Alman devletinin ve PKK davasına bakan savcı **Rebmann**'ın nasıl bir rol üstlendiği; PKK'li kadroların tutuklanmasının ardındaki gerçeğin ne olduğu; SHP Ankara milletvekili **Beşer Baydar**'ın TEVGER'le TC arasında nasıl ve ne amaçla mekik dokuduğu; bütün bunların Türk Genelkurmaylığı'yla nasıl bir diyalog içinde çalıştıkları; hangi temelde görev bölümü yaptıkları; bu bağlamda Türk Genelkurmaylığı'na bağlı Özel Harp Dairesi, MİT'e bağlı Anti-Terör Dairesi, Emniyet Genel Müdürlüğü ve Olağanüstü Hal Dairesi'nin PKK'nin tasfiyesine yönelik sızma, içten ele geçirme, amacından saptırma, provokasyon, komplo ve suikast amacıyla nasıl bir faaliyetlilik içinde oldukları; adeta bütün işlerini-güçlerini bırakarak buna nasıl ağırlık verdikleri; çalışma tarzları; kimleri nasıl kullandıkları; kanal ve bağlantıları; bugüne kadar böylesi bir faaliyette Türk solu üzerinde nasıl ve neden başarılı oldukları; birçok örgütü bu şekilde nasıl etkisizleştirdikleri ve tasfiye ettikleri; bir bütün olarak kapalı kapılar ardında yürütülen bu kapsamlı hainane faaliyetlerin gerçek yüzü belgeleriyle ortaya konulacaktır.

Yukarıda değindiğimiz amaçlar çerçevesinde Partimiz PKK saflarına sızdırılmaya çalışılan, komplolar amacıyla İstanbul, Ankara, Diyarbakır ve Avrupa'dan Ortadoğu alanına aktarılan ve Partimizce açığa çıkarılıp etkisizleştirilen ajan-provokatörlerin itiraflarında bütün bu gerçekler gözler önüne serilecektir. Böylece, düşmanın oyunları ortaya konulduğu gibi, devrimcilik, ulusal kurtuluşçuluk, komünistlik kisvesi altında düşmanla en alçakça işbirliklerine girişenlerin karşı-devrimin piyonları oldukları gerçeği, bizzat kendilerinin gönderdikleri ajanların dilinden kamuoyuna sunulacaktır. Her biri birer ibret belgesi niteliğinde olan bu itiraflar, sahiplerinin kaleminden aktarılacaktır.

Bilindiği gibi, Parti hareketimiz daha Parti Önderliğimiz tarafından bir bağımsızlık ve özgürlük hareketi olarak düşünceden şekillendirilmeye çalışıldığı ilk doğuş anından günümüze kadar içten ve dıştan kaynaklanan çeşitli sızma, içten fethetme, provokasyon, komplo, suikast ve imha tehlikeleriyle savaşım içinde gelişimini sağlamış ve çelikleşmiştir. Partimizin tarihi gerçekliğinin de kanıtladığı gibi, her zaman içten ve dıştan her türden düşmanca yönelimin asıl hedefi başta Parti Önderimiz ve onun şahsında Partimiz ve ulusal kurtuluş mücadelemiz olmuştur.

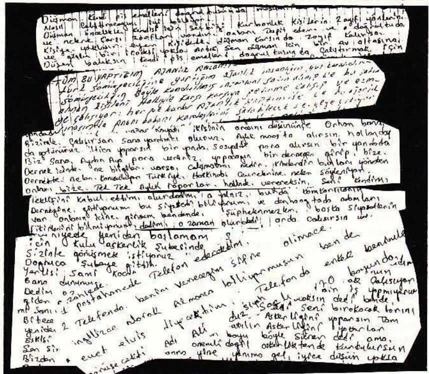
Nitekim, daha ideolojik grup aşamasında bulunduğumuz '70-77'li yıllarda, **Pilot** ve **Abdurrahman** denen ajan-provokatör unsurların bu amaçla TC tarafından sızdırıldıkları ve önemli tahribatlara yol açtıkları, özellikle de başta Hareketimizin yaratıcısı Parti Önderliği olmak üzere, ileri düzeyde görev yapan yoldaşlarımıza yönelik denetleme ve gerektiğinde imhayı hedefledikleri bilinmektedir. Yine Türkiye'den Kürdistan'a dönüşün çalışmalarının henüz yeni başlatıldığı ve ürün verdiği bir atılım döneminde, TC'nin bu sefer de çok daha tehlikeli bir sızmayla hedefleri çok kapsamlı bir provokasyon ve komployu dayatarak Hareketimizin önderleri şahsında topyekûn bir imhaya yöneldiği veya en azından bu şekilde Parti Önderliğimizi geriye adım atmaya zorlamayı amaçladığı biliniyor. İşte, **"Sterka Sor"** ve **"Tekoşin"** denen ajan-provokatör, uydu örgütler bu dönemde dayatıldı. **Alaaddin Kaplan, Kamer Özkan, Celal Aydın, Mehmet Uzun** ve daha birçok ajan bu dönemde devreye konulup harekete geçirildi. Hareketimizin önderlerinden Haki KARER yoldaşın katledilmesi bu faaliyetin bir parçasıdır. Açık ki bu süreçte PKK'ye dayatılan tasfiye ve imha faaliyetleri çok daha kapsamlıdır. Düşmanın dolaysız uzantılarının yanısıra, özellikle de soldan dolaylı uzantıları konumundaki, PKK'nin bağımsızlık ve özgürlük ideolojisine karşı niyet, amaç ve hedefleri aynı olan sosyal-şoven, ilkel milliyetçi ve Kürt küçük-burjuva reformist hareketlerin saldırıları çok daha tehlikeli olmuş ve TC'nin bile yapamadığı bir karşı-devrimci faaliyeti bunlar dayatmışlardır. Yani, TC'den daha TC'ci kesilerek Hareketimize karşı provokasyon, komplo ve suikast girişimleri gerçekleştirmişlerdir. Daha bu yıllarda, "Ateşle oynuyorsunuz" biçiminde tepki gösteren KDP'nin Genel Sekreteri **Sıraç Bilgin** ve birçoklarının açıkça böylesi bir hareketin karşısında oldukları belirtmeleri bile, nasıl bir tasfiyenin dayatıldığını açıkça ortaya koymaktadır.

Bir defa, TC'nin, muhaliflerinin ve devrimci hareketlerin içe sızarak onları komplo, provokasyon ve suikast girişimleriyle tasfiye etme sanatında ne kadar usta olduğunu tarihi tecrübeler bize göstermektedir. Türk egemenlik sisteminin daha Osmanlılar döneminde devşirme ordularıyla ne kadar başarılı bir pratiğe sahip olduğu, bununla birçok halk hareketinin ele geçirildiği, bastırıldığı, tasfiye edildiği belgelidir. Yine Hamidiye Alayları'nın Kürdistan'daki bu yönlü rolü bilinmektedir. Kürdistan'da birçok isyanın, isyan önderliğinin bu şekilde tasfiye edildiği de bilinmektedir. Daha 60'lı yıllarda Kürdistan adına yola çıkan Sait Elçi ve Sait Kırmızıtoprak'ın KDP'nin ele geçirilişiyle o dönemin önderliği tarafından nasıl imha edildikleri, doğru dürüst bir ilkel milliyetçiliğin gelişimine bile fırsat verilmediği, bunun engellendiği, ilkel milliyetçiliğin başına geçirilen tescilli MİT elemanlarıyla bağımsızlıkçı bir hareketin gelişmemesi için tampon bir duvar olarak kullanıldığı da bilinmektedir. Bugüne kadar bu konumunu sürdüren ilkel milliyetçi ve Kürt küçük-burjuva reformist hareketlerinin ihanetinin daha o dönemlere dayandığını ve bu nedenle de ciddi bir yurtsever çabanın içine girmediklerini de biliyoruz.

Yine, Türkiye sol hareketinin bu konudaki tarihi çok öğreticidir. Mustafa Suphilerin nasıl katledildiği, içine sızarak TKP'nin nasıl TC'nin sadık bir uzantısı haline getirildiği, o günden bu güne kadar düzeni hedefleyen radikal bir solun gelişimine karşı kullanıldığı, tasfiyede etkili bir araç olarak solun başına musallat edildiği, dolayısıyla Türkiye solunun hiçbir zaman sağlıklı bir devrim örgütü olarak rotaya girmediği, hep sancılı olduğu ve bugünkü konumuyla da TKP'nin tamamen sol adına sola karşı bir ihanet kurumu olarak ele tutulduğu çok iyi bilinmektedir. 70'ler sonrasında Türkiye solunun kırk yamalı bir bohçaya dönüşmesinin, gerek cezaevlerinde, gerekse de diğer çeşitli biçimlerde etkisizleştirilmesinin sızdırılan ajan-provokatörler eliyle gerçekleştirildiği bilinmektedir.

O halde, daha 70'li yıllarda Parti hareketimize karşı da TC'nin böylesine pervasızca bir yönelim içine girmemesi düşünülemezdi.

78'lerde PKK'ye yönelik bu yönlü faaliyetin kapsamı daha da genişlemiştir. Daha sonra da açığa çıkarıldığı gibi, **Şahin Dönmez** ve **Yıldırım Merkit**'in ve yine **Semir** ve diğerlerinin böylesi bir amaçla hazırlandıkları, PKK'nin içine sızdırılarak PKK'yi içten ele geçirip "ehlileştirmek" istedikleri bilinmektedir. Nitekim, Şahin Dönmez'in bir çırpıda en büyük bir ihanet rolünü üstlenmesi, cezaevinde ihaneti dayatarak cezaevi direnişi şahsında Partiyi tasfiye etmeyi temel bir görev olarak bilmesi; kurdurtulan **"Genç Kemalistler Birliği"** ile Türklük ruhunu şahlandırırken o dönemde Avrupa'daki provokasyonun şefi Semir alçağıyla da ilişki içinde bütün bunların gerçekleşmesi tesadüfi değildir. Semir haininin daha önce Şahin'e "Ben 24 saat içinde PKK'li oldum" demesi de, bu gerçeği en iyi bir şekilde ortaya koymaktadır. Kaldı ki, Partimize yönelik komplo ve provokasyonlar mücadelenin en kritik anı olan atılımların arefesinde, hep dayatılmıştır. 77'de devrimci bir atılımı başlatmanın arefesindeyken

"Tekoşin", "Sterka Sor" denen ajan-provokatör örgütler piyasaya sürülmüş, PKK bu temelde içten parçalanmak, çökertilmek istenmiş ve bu amacın bir parçası olarak Haki KARER yoldaş katledilmiştir. "Hakiciler", "Apocular" hikayesi de o zaman ortaya atılmıştır. Yine, 12 Eylül rejiminin devrimci hareketlere çok kapsamlı bir teslimiyet ve ihaneti dayattığı ve önemli oranda başarılı olduğu bir dönemde Partimizin yeni bir atılım döneminin yoğun faaliyeti içinde olması çabasının boşa çıkarılması hesabıyla, bir taraftan zindanda, bir taraftan Avrupa'da da provokatörlerin saldırıları, öte taraftan da düşmanın açık saldırı hareketleri sözkonusu olmuştur. 1983'lere denk gelen ve Partimizin ülkeye güçlerini aktarmaya başlayarak silahlı mücadeleyi başlatma atılımına yöneldiği bu dönemde, 35 yoldaşımıza idam cezasının verilmesi, Türk ordusunun Güney Kürdistan'ı işgale girişmesi ve Avrupa'da Semir provokatörünün Partiye karşı savaş açması peş peşe gelişmiştir. Bu durum, geliştirilen provokasyon hareketi ile sömürgecilerin direkt bağlantısının en büyük kanıtlarından biri olmuştur.

Partimizin tarihinde bir dönüm noktası niteliğinde olan III. Kongre'nin yolaçtığı gelişmeleri bertaraf etmek ve Partimizi tasfiye sürecine sokarak ulusal kurtuluş mücadelemizi boşa çıkarmak amacıyla 1986 sonrasında düşman faaliyetlerin yoğunlaştığı bilinmektedir. Özellikle Parti içine sızdırılmış bulunan veya proleterdışı anlayışlarında ısrar ederek süreç içinde Partiye düşman konuma düşen bazı ögelerin III. Kongre çizgisine karşı savaşımlarını giderek "PKK'ye evet, Apo'ya hayır" sloganında ifadesini bulan açık bir provokasyona dönüştürmeleri sonderece çarpıcıdır. Emperyalizmin "Kürdistan'a evet, PKK'ye hayır" sloganının bir sonucu ve tamamlayıcı ögesi olarak ortaya çıkan bu provokasyon, Partimizin imhası için sömürgeciler ve emperyalistlerin kapsamlı saldırılar geliştirdikleri 1988 yılında patlak vermesi, hangi planın bir uzantısı olduğunun da kanıtıdır. Yayın organlarımızda tüm yönleriyle işlenmiş bulunan bu saldırı ve provokasyonlar, düşmanın 1988'de Partimizi kesin imha planının bir parçası olarak gündeme getirilmiş, ancak boşa çıkarılmışlardır.

Sömürgecilerin Partimize yönelik saldırılarının birer parçası olan provokasyon hareketlerinin yanısıra çok sayıda ajan da gerek istihbarat toplama, gerek bozgunculuk yapma ve gerekse silahlı saldırılar ve suikastler düzenleme amacıyla Parti üzerine salınmış; 1985'lerden itibaren ülke zemininde ve yurtdışında bu tür yönelimlerde bir yoğunlaşma görülmüştür. Çeşitli Kürt küçük-burjuva reformist örgütlerinin de bir uzantısı haline getirildikleri bu ajan faaliyetlerinin boşa çıkarılmasında Partimiz dikkate değer başarılar kazanmıştır. 1989 yılında bu konuda atılan olumlu adımlar sonucu, bizzat TEVGER'in ve yine Özel Harp Dairesi,MİT'e bağlı Anti-Terör Dairesi ve bağlı Emniyet Genel Müdürlüğü ile Olağanüstü Hal Dairesi'nin Diyarbakır'dan, Ankara'dan, İstanbul'dan, Adana'dan ve Avrupa'dan en son gönderdikleri 30-40 civarında ajan-provokatör ortaya çıkarılmıştır. Bütün bu komplocu ve suikastçılerin itirafları 1985 ve özellikle de '88 ve '89'da Parti hareketimize karşı çok kapsamlı bir planın gündeme konulduğunu, yazının girişinde adı geçen devlet, yapı, kurum ve kişilerin ortak bir hedef için birlikte çalıştıklarını ortaya koymuştur. İşte İstanbul'dan gönderilen polis **Yusuf Yılmaz** ve **Muzaffer Tahta**'yla birlikte gelen sekiz kişilik bir grup; Diyarbakır'dan gönderilen **Ali Yavuz**; Ankara'dan gönderilen **Bekir Çaypınar**; Adana'dan gönderilen 3 kişilik bir grup; TC ordusundan gönderilen özel bir kontra ekibi... İşte, TEVGER adına İbrahim Güçlü'nün gönderdiği yeğeni ajan-provokatör **Vakkas Çetindağ**. Bütün bunlar Partimize ve Parti Önderliğimize yönelik suikastler ve komploları gerçekleştirmek üzere, sadece Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gönderilen ajan-provokatörlerdir. Bugün çok iyi açığa çıkmaktadır ki, TEVGER'in kuruluşunun, Alman devletinin saldırılarının, ilkel milliyetçi hareketin TC'ye sığınmasının, Hüseyin Yıldırım'ın şürekasının provokasyonunu ve TKP'nin teslimiyetinin '88'e tekabül etmesi tesadüfi değildir. Yayınlayacağımız itiraflarda bütün bunların ortak çalışmaları, hedefleri, geleceğe yönelik plan ve programları Türk Genelkurmaylığı'yla ispatlanmış somut ilişkileri bir bir sergilenecektir. Görülecektir ki, TEVGER kaşarlanmış işbirlikçi bir "birlik", Hüseyin Yıldırım Türk Genelkurmaylığı'na bağlı çalışan bir sızmadır. Bunların PKK'yi tasfiye etme karşılığında kültürel özerklik üzerine anlaştıkları da bizzat kendi ajanlarının ifadelerinden ortaya serilecektir

AJAN-PROVOKATÖRLERDEN İTİRAFLAR - I

"Beni PKK kampına bilgi toplamak ve provokasyon için gönderdiler; Federal Almanya-PKK Davası'na canlı tanık olarak dönecektim..."

Ben Vakkas Çetindağ. 20.5.1964, Ankara Şereflikoçhisar'ın Odunğazı köyü doğumluyum. Babamın adı Kadir, annemin adı Ayşe. Ailem yarı-feodal, çiftçilikle geçimini sağlayan bir köylü ailesidir. Aşırı Kürt milliyetçisidir. Bunda, Türk köyleriyle komşu olmamız, arazi anlaşmazlıkları ve sürekli horlanma etken olmuştur.

"...Ertesi gün Kemal Burkay ve Hüseyin Yıldırım gelecekti. İbrahim o gece bana kesin olarak bu sahaya geleceğimi ve detaylarını yarın onlar geldiğinde konuşacağımızı söyledi. Bizim görevimiz, benden önce gelen, birinci derecede sorumlu olan, politik olarak Partiyi tanıyan ve kendilerinin merkezi adamı olan bu şahısla beraber bilgi toplayıp provokasyon yaratmaktı..."

İlkokulu köyde okudum. Ortaokula Şereflikoçhisar'da başladım, Etimesgut'ta bitirdim. 1978'de ortaokul son sınıfta katıldığım bir boykot yürüyüşünde yakalanarak 4 gün Etimesgut Askeri Tutukevi'nde tutulduktan sonra bırakıldım. Bu nedenle okuluma iki yıl ara vermek zorunda kaldım. Bu süreçte köyde **Ala Rızgari** örgütünün faaliyetleri vardı. Bu örgütün başkanı **İbrahim Güçlü** annemle kardeş çocuklarıdır. Gerek bu sebepten gerekse de milliyetçi ve feodal duygulardan **Ala Rızgari**'nin köyde yürüttüğü faaliyetlere katıldım. Okumaya karşı olan aşırı isteğim nedeniyle, ertesi yıl, 1979-80 öğretim yılında ailemin onayı olmadan tekrar teyzemin yanına giderek Yenimahalle Akşam Lisesi'ne başladım. Gündüz inşaatlarda çalışıyor, gece okula gidiyordum. Okulun son günlerinde bir toplu tutuklamada yine yakalandım, iki gün sonra bırakıldım. Bunun üzerine ailem beni zorla köye götürdü. Bu arada 12 Eylül (cuntası) gelmişti. Ailemi ikna ederek okula devam ettim. 1983-84 öğretim yılında akşam lisesini bitirdim.1985-86 öğretim yılında Açıköğretim Fakültesi İktisat Bölümü'ne kaydımı yaptırdım. Hem çalışıyor, hem sınavlara girerek okulu sürdürüyordum. 1986 Haziran'ında köye gittim. Babam köyde kalmamı ve kendilerine yardımcı olmamı istiyordu. Böylece köyde kalıp aileme yardım etmeye başladım.

Bu arada **İbrahim**'in kardeşi köye gelerek, **İbrahim**'in mektup ve yayın gönderdiğini ve yöremizde örgütlenmemizi istediğini, benim de köyde örgütsel faaliyet yürütmemi istediğini belirtti. Yayın olarak, örgütün bir-iki broşürünü, **İbrahim**'in kendi el yazısıyla '80 sonrası değerlendirmesi ve Güney Kürdistan'daki gelişmeleri içeren yazılarını verdi. Ben de köydeki gençliğe bunları ilettim. Yani sözde örgütlenme ama, İbrahim hakkında imaj şu idi: **İbrahim** kaçmış ve bununla yetinmeyerek bir de ailesi yakın tarihte ekonomik olarak büyük ilerlemeler kaydetmişti. Bunun kaynağı ne idi? Bundan sonra da bir-iki defa daha yayın gönderildi. Köydeki gençliğe bunları verdiysek de pek dikkati nazara almıyorlardı. Burda bir örgütsel ciddiyetten sözetmek mümkün değil. Yine aynı yıl Avrupa ülkelerine bizim yöreden ilticacı akını vardı. Babam istesem beni de gönderebileceğini söylüyordu. Benim amacım sadece okumak olduğundan başta kararsızdım. Daha sonra gideceğim ülkede de okuyabileceğimi düşünerek gitmeye karar verdim. İşlemleri yaparak 16 Eylül'de İzmir'den gemiyle İtalya'ya gittim. Fransa'ya gitmek istiyorduk, sınırdan geçerken hepimiz yakalandık. 10 gün tutuklu kaldıktan sonra bizi, 70 kişiyi uçakla Türkiye'ye iade ettiler.

Açıköğretim fakültesinin sadece diplomaya sahip olmaktan başka bir fonksiyonu olmadığını ve burada okumanın bir anlamı bulunmadığını düşünerek başka bir okula girmek istiyordum. Bu nedenle tekrardan 1987 sınavlarına girmek için başvurdum. Bu arada hem tünelde çalışıyor hem de sınavlara hazırlanıyordum. Burda şunu belirtmek istiyorum. Sözde örgütsel faaliyet yürütecektik. **İbrahim** bizden bunu istemişti. Bizim örgütsel faaliyetimiz, önce hayatımızı örgütlemek, bunun dışında kalan boş zamanda lafazanlık türünde idi. Yani Fransa'ya giderken, gelip ondan sonra işe girerken hiçbir zaman örgütten kimseye sormadım. Onlar da bana sormadılar. İşte örgütsel ciddiyetimiz böyle idi.

Bu arada üniversite sınav sonuçları da açıklanmıştı. Ben, kazanmamıştım. Yalnız önkayıtla Hacettepe Üniversitesi'ne girmeyi düşünüyordum. **İbrahim Güçlü** ile Ağustos ayında bir telefon konuşmamız oldu. Ben kendisine durumumu açtığımda Hacettepe Üniversitesi'nde öğretim görevlisi olan ve ilişkide bulunduğu kişiler olduğunu ve daha sonraki telefon konuşmasında bana bildireceğini söylüyordu. Ayrıca yoğun örgütleme çalışmaları yapmamı, -ki büyük bir ihtimalle Hacettepe'ye gireceğimi ve orda örgütün faaliyetlerini yürüteceğimi, ayrıca kendisinin de Yekitiya Sosyalistê Kurdistan'ın başkanlığına getirildiğini söylüyordu. Bana daha sonra mektupla talimatlarını ileteceğini belirtiyor, biraz çaba sarfetmemizi istiyordu.

İbrahim'in isteği üzerine örgütsel çalışmalara daha çok hız verdik. Yani şöyle ki; çalışmıyor sadece örgütsel propaganda ve ajitasyon çalışması yapıyorduk. Eylül ayındaki telefon konuşmamızda **İbrahim Güçlü** Hacettepe Üniversitesi Güzel Sanatlar Akademisi'nin heykel bölümü başkanı olan **Remzi Savaş**'ı görmemi ve onun bana yardımcı olacağını söyledi. Bunun üzerine, Hacettepe'nin Beytepe Kampüsü'ne giderek bu şahısla görüştüm. Güzel Sanatlar'ın bana cazip gelen İç Mimari ve Çevre Tasarımı Bölümü'ne girmek istediğimi söyledim. **İbrahim**'in bu konuda kendisiyle konuştuğunu ve benim şartlarımın girmek için uygun olduğunu söyledi. **İbrahim** ile ilişkilerinin öğrencilik yıllarına dayandığını, uzun bir dostluk dönemlerinin olduğunu, bunun aralıklarla kesilmiş olsa da tekrardan ilişkiye geçtiklerini söylüyordu. Öğrencilik anılarını anlatmıştı. Daha sonra ertesi gün istediği evraklarla okula giderek önkayıt yaptırdım. Ve on günlük desen kursuna günde 4 saat devam ettim. Bu arada **Remzi Şavaş** sık sık desenlerimi kontrol ediyor ve bana yardımcı oluyordu. Yine o zaman beni resim bölümünde öğretim görevlisi ve aynı zamanda da iş ortağı olan **İsmail Ateş**'le tanıştırdı. O da kurs çalışmalarında bana yardımcı oluyordu. Kendisi Kürt ve Karslı idi. Onun kardeşi olan **Güven Ateş** de heykel bölümünde öğrenci idi. Aynı zamanda onunla da tanıştım. Kurs sonucunda dört aşamada sınava girdik. Bu sınavların hepsi yetenek sınavı idi. Ama yalnız yetenekler yetmiyordu. Mutlaka birinin torpili gerekiyordu. Sonuçta okula kesin kayıt hakkı kazanmıştım.

Daha sonra istenilen evrakları hazırlayarak Hacettepe Üniversitesi'nin Güzel Sanatlar Fakültesi'nin İç Mimari ve Çevre Tasarımı Bölümü'ne kaydımı yaptırdım. Tabii gelişmeleri **İbrahim**'e bildiriyordum. Gerek örgütsel durumu, çalışmalarımızı ve gerekse okul durumunu kendisine bildirdim.

Normal olarak okula devam ediyordum. Bu arada ev de arıyordum. **Remzi Savaş**'la da okulda sürekli görüşüyorduk. Problemim olursa kendisine gelmemi istiyordu. Dayım **İbrahim Güçlü** kendisiyle telefon görüşmesi yapmış, bana yardımcı olmasını söylemiş. Ben de sorunumun olmadığını, yalnızca kendim için ev aradığımı söyledim. Bunu halledeceğini belirterek ertesi gün kendisine uğramamı istedi. Ertesi gün gittiğimde odasında iki öğrenci vardı. Bunlardan birisi daha önceden tanıdığım, yakın köylümüz ve uzaktan feodal ilişkilerimizin olduğu **Harun Arıduru** idi. Diğeri ise **Nesimi Alma** adında felsefe bölümünde okuyan Ağrılı birisiydi. Bunların beraber kaldığını ve benim de bunların yanında kalabileceğimi söyledi. Derken onların yanına taşındım. Üçümüz de Kürttük pek problem çıkmıyordu.

NASIL AJANLAŞTIM

Kasım'ın sonuna doğru **Remzi Savaş** beni çağırtmıştı. Gittiğimde her zamankinden farklı bir kişiyle karşılaştım. Ciddi, komutanvari ve emredici bir görüntüsü vardı. Benimle konuşmak istediğini söyledi. **Benim sınava girdiğim desenler masasında duruyordu. Bana desenleri göstererek, bunlarla değil okula,** okulun kapısından dahi giremeyeceğimi ama şu anda böyle bir şeye kendilerinin sayesinde kavuştuğumu söyledi. Hayatta her şeyin bir karşılığı olduğunu, karşılıksız hiçbir şey olmayacağını söylüyor ve benim de bu karşılığı vermemi istiyordu. Benden isteğinin ne olduğunu sorduğumda kendisinin **İbrahim**'le bu konuyu konuştuğunu, okuldaki siyasi faaliyetleri izleyip kendisine haber vermemi istediğini söyledi. Yani okula girmemin bedeli ajan olmamdı. Nasıl oluyordu? Hem de **İbrahim**'le bu konuyu konuşmuş! Ben hiç konuşmadım. Bir açıklama yaparak, okulun İstihbarat sorumlusu olduğunu ve **İsmail Ateş**'in kendi yardımcısı olduğunu, evini paylaştığım **Nesimi** ve **Harun**'un da ajan faaliyetler yürüttüklerini söylüyordu. **Harun** ve **Nesimi**'nin okuldaki son seneleri idi. Bu sebepten okula girmemde yardımcı olunmuştu. Bundan sonra iki seçenek vardı. Ya istediğini yapacaktım. Ya da okuldan atılacak ve bir Kürt örgütün okuldaki faaliyetlerini yürüttüğüm gerekçesiyle polise teslim edilecektim. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bunun şantaj ve komplo olduğunu, benim yapmamın mümkün olmayacağını söyledim. O da bana bir hafta süre tanıdığını, bu arada **İbrahim**'e kaldığım evin adresini verdiğini ve onun bana talimat vereceğini, ayrıca benden istenen çok şey olmadığını, benim için "karşı-devrimci" düşünceye sahip kişiler hakkında bilgi toplamak olduğunu söylüyordu.

Yapamayacağımı söyleyerek oradan ayrıldım. Nasıl birşeydi bu? Bir türlü kabul edemiyordum. Gece **Harun** ile **Nesimi** geldiklerinde beni uyandırdılar. Evde otel gibi davranamayacağımı söyleyip, masada duran kitaplarımı yere atarak bir daha kitapları yemek masasına koymamamı istediler. Anlaşılan durumu **Remzi** unsuru onlarla konuşmuştu. O gece evden ayrılarak Keçiören'deki amcamın oğlunun evine gittim. 4 gün orda kaldım. Bu arada **İbrahim**'e telefon ediyordum. Her zaman eşi telefona çıkarak o ara çok işinin olduğunu ve çoğu zaman eve gelmediğini söylüyordu. 4 gün sonra tekrar eve gittim. İsveç'ten acele posta ile bana mektup gelmişti. Mektup **İbrahim**'den geliyordu. Önce kendisi bana gerekli açıklamaları yapmadığı için özür diliyordu. Benden istenilenin, sıfatı olarak çirkin olmakla beraber, bunun Kürdistan için olduğunu söylüyordu! Türk solunun doğuştan Kürdistan'a ihaneti vardı! Ayrıca Kürt gençliğinin Türk solu içinde eridiğini, ülkesine sahip çıkmadığını yazıyordu. Ki **Remzi,** faaliyetlerin birinci derecede Dev-Sol ve PKK'ye karşı olduğunu söylemişti. Ayrıca PKK'nin durumu da göz önündeydi. Halkımızı katlediyordu! Ayrıca Avrupa'da gelişmelerin benim bilmediğim düzeyde ileri boyutlara vardığını, beni yakın bir tarihte Avrupa'ya çekeceklerini belirtiyordu. Benim **Remzi** unsuruyla kısa bir dönem de olsa çalışmamı istiyordu.

Eve gittiğimde **Harun** ile **Nesimi**'nin tutumları değişmişti. Ayrıca evde **İsmail Ateş**'in kardeşi **Güven Ateş** de bulunuyordu. Bana ilgi göstermeleriyle beraber ben hiç konuşmuyordum. Çünkü mektup ikna edici olmamıştı. Telefon'da konuşacaktım. Bu arada Nesimi bana Remzi hocanın beni görmek istediğini söyledi. Ben de birkaç gün sonra okula geleceğimi kendisine söylemelerini istedim. Çünkü; bu arada okula gitmemiştim. Birkaç gün sonra, yani Aralık 1987 başında **İbrahim**'le görüştüm. Mektubunu aldığımı ama, ne olursa olsun bunun hiçbir açıklaması olmadığını, bunun Türk soluna karşı dahi olsa yapılamayacağını söyledim. Mektupta yazdıklarının aynısını söylüyor; çok kısa bir süre için yapmamı, yapmasam dahi yapıyor görünmemi istiyor ve en yakın zamanda Avrupa'ya çekeceğini belirtiyordu.

Bütün bunları ikna edici bulmamakla beraber ertesi gün okula gittim. **Remzi** unsuruna ne yapacağımı sordum. O da Dev-Sol'un faaliyetleri hakkında bilgi toplamamı istiyordu. Bu doğrultuda kendime Dev-Solcu görüntüsü vermeliymişim. Bunun karşılığı; ekonomik olarak ne istediğimi soruyordu. Zaten bulunduğumuz evin kirasını kendisinin verdiğini söylüyordu. Ben bu aşamada, kendisinden ekonomik talebim olmadığını, eğer olursa kendisine söyleyeceğimi söyledim. Hergün okul çıkışı **İsmail Ateş**'le ortak işlettikleri Heres Sanat Atölyesi'ne uğramamı istiyordu. Bu atölye Sihhiye'de Sezenler Sokak'taki Sezen Han'daydı. Ben okul çıkışı oraya uğrayarak eve gidiyordum. Gerek okula, gerekse okumaya karşı olan hevesim kalmamıştı. Okula gidiyor bir-iki derse girdikten sonra gidip kafeteryada oturuyordum. Akşam okul çıkışı atölyeye uğrayıp herhangi bir gelişme olmadığını söyleyip eve gidiyordum. Evde kaldığımız unsurlarla genellikle hiç konuşmuyorduk. Özellikle yaptığımız iş hakkında birbirimize kesinlikle konuşmuyorduk. Bu **Remzi** unsurunun istemiydi. Herkes bir örgüt hakkında bilgi topluyordu. Örneğin **Nesimi** kendisine PKK'li, **Harun** ise Partizancı görüntüsü veriyordu. **Nesimi**'ye bu görev birinci derecede Kürdistanlı olduğundan verilmişti.

Ben ilk eylem olarak, okulda heykel bölümü öğrencilerden Dev-Solcu **Ercan Özmen**'le tanışıp, onun oluşturulmak istenen öğrenci derneği hakkında söylediğini **Remzi** unsuruna söylemiştim. Daha sonra **Ercan** tutuklandı. Onunla beraber 12 kişi daha tutuklandı. Basından bir hafta sonra okuduğumda, **Ercan** dahil 9 kişinin bırakıldığını; üç kişinin tutuklandığını öğrendim. Bu eylem Şubat-Mart 1988'de idi. Bundan önce **Remzi** unsuru -ki, 4 aya yakın zaman olmuştu- hiçbir şey yapmadığımızı, böyle giderse bizim, yani kendisine bağlı çalışanların bir kazaya maruz kalacağını söylüyordu. Yani tehdit ediyordu. Mart'a kadar tam toplam 350 bin lira para vermişti bana. Bundan sonra üç ay için 500 bin lira, toplam 1,5 milyon lira ödemişti. Ve bunları borç senedi makbuzu karşılığında veriyordu.

İkinci eylemim, Halkevi'nde tanıştığım **İsmail Turgut**'un evimize misafir gelmesi ve silah taşımasını **Remzi** unsuruna ihbar etmemdi. Bir hafta sonra **İsmail** ve iki arkadaşının Ulus'da Kuyumcular Çarşısı'nda soygun yaparken yakalandıklarını ve daha sonra onlarla beraber 4 kişinin daha yakalandığını duydum. Basın ise, yasa dışı TKKKÖ (Türkiye Kuzey Kürdistan Kurtuluş Örgütü) üyesi

olduklarını ve silahlı kamp kurmak amacı ile soygun yaptıklarını yazıyordu. Daha sonra **Remzi** unsuru bana çok hantal olduğumu ve yavaş davrandığımı, çünkü; **İsmail Turgut**'un ilk etapta hırsızlık ekiplerince yakalandığını söyledi. Bu son olmuştu. Bu arada **İbrahim** ile sürekli telefon konuşması yapıyordum. En son Mayıs 88'de **Remzi** unsuru **İbrahim**'in beni Avrupa'ya istediğini söyledi -ki, telefon konuşmalarında artık dayanamadığımı söylemiştim. **Remzi** unsuruyla konuşmamızdan sonra **İbrahim**'le yine telefon görüşmemiz oldu. Beni yurtdışına çekeceklerini, yalnız **Remzi** unsuruna da söylediği gibi marksist klasikler üzerinde yoğunlaşmamın ordaki projeleri için gerekli olduğunu söylüyordu. Bu projenin çok gizli olduğunu, ama amacımız Kürdistan olduğundan, bununla ilgili olduğunu belirtiyordu.

Heres Sanat Atölyesi'ne SHP milletvekillerinden **Kamil Ateş** ve **Beşer Baydar** uğruyorlardı. Bu unsurların ikisi de Ankara SHP milletvekilleri. Ki bu kuruluş; yani büro heykel-resimden ziyade, ajan ve karşı-devrimci faaliyetin yürütüldüğü bir atölye. Benim yorumum, ajan ağının başının bu milletvekilleri olduğudur. Bu milletvekilleri sözde parti merkezi oraya yakın olduğu için uğruyorlarmış. Bu unsurların konumlarını Avrupa'da öğrendim. Daha sonra değineceğim.

Üniversite kampüsünün her fakültesinde ayrı ayrı ajanları var. Ama genelde bütün kampüsde de çalışıyorlar. Örneğin; ben Güzel Sanatlar Fakültesi'nde faaliyet yürütüyordum. **Güven** unsuru da fiziksel yapısının iri olması nedeniyle onların korumasıydı, aynı zamanda atölyede yönetim işleri yapıyordu. Bu unsurlar kendilerini sanatçı maskesi ile gizliyorlardı. En son **Nesimi**'nin araba aldığını duydum. Bu basında okuduğum PKK'nin Ankada'daki faaliyetlerinin ortaya çıkarılması sonucundaydı. Çalışma olarak, kesinlikle kişilerle ilişkilerde yalnız olmayı tercih ediyorlardı. Ayrıca atölyede gördüğüm, ismini bilmediğim birçok simaya rastlıyordum. Bize söylenen, atölyede çok kalınmaması idi. Sadece uğrayıp gelişmeleri söyledikten sonra ordan ayrılmalıydık.

Remzi unsuru beni okula stajyer görevli olarak Almanya'dan gelen bir bayanla evlendireceklerini, bu vesileyle yurtdışına çıkacağımı, bunu **İbrahim**'in istediğini söylüyordu. Ben bu arada köye gidip onların vermiş olduğu klasikleri bir eğitim amacıyla okuyacaktım. 15 Mayıs'ta köye gittim. 2 Haziran'da -ki daha önce evraklar düzenlenmişti- Alman **Monika Freiheit** ile formalite gereği Keçiören Evlendirme Dairesi'nde evlendim.

14 Ekim'de Ankara'dan direkt Berlin'e uçak bileti alarak Almanya'ya gittim. Yalnız bundan önce kadının ev adresini almıştım. **İbrahim**, adresi kendisine göndermemi, gideceğim evin anahtarını ve adresini kadına bildireceğini söyledi. Berlin'e vardığımda kadın beni bekliyordu. Götürüp bir eve bıraktı.

Evde telefon vardı. Orda **İbrahim**'e telefon ederek geldiğimi söyledim. O da ertesi gün ve daha sonra arkadaşlarının gelip benimle ilgileneceğini, en az yılbaşına kadar orda kalabileceğimi, orda da klasiklere devam etmemi ve istersem dil kursuna gidebileceğimi söyledi. Ertesi gün **Mehmet Şirin İpek** adında Diyarbakırlı ve ayrıca Kürt Öğrenci Birliği başkanı olan biri Alman kadın ile birlikte eve geldi. **Mehmet Şirin** benimle kaldı. Kadın tekrar geri gitti ve en son görüşüm o oldu. Bu kadının fonksiyonu neydi bilmiyorum. **Mehmet Şirin** dayımın kendisine telefon ettiğini ve benimle ilgileneceğini söyledi.

Berlin'de kaldığım sürece **TEVGER**'in çalışmalarına tanık oldum. Dış ilişkiler sorumlusu olan **Cemal Hoca** adındaki kişi ilticacı olduğunu söylüyor, ama cebinde TC pasaportu taşıyordu. Gelen ilticacıları ağına düşürüp iltica işlemlerini yapıyor, karşılığında para alıyordu. Amacının, ilticacıların PKK'ye gitmesini engellemek olduğunu söylüyordu. İncil'in Kürtçeye çevrisinde birincil derecede fonksiyonu olan bir unsur. Yine, **Ali Agaçe** adında biri, Halk Köşesi denilen, Almanların entegrasyon projesi adı verdikleri bir kuruluşu yönetiyor. Fonksiyonu, Kürt çocuklarının orada asimile edilmesini sağlamak ve sosyal danışman adı altında Kürt insanlarının PKK saflarına akınını önlemektir. Ki, Alman hükümeti bu unsuru iki yıl sosyal hizmet alanında eğiterek bu projeyi hayata geçirmesini sağlamış. Bu proje eski olmakla birlikte, son yıllarda Kürt insanlarını bunların başına getiriyorlar. Bu proje aynı zamanda TC onaylı. Aynı fonksiyonu oynayan başka kuruluşlar da var.

Berlin'de **KOMKAR**, Berlin Senatosu'ndan birincil derecede ekonomik destek alıyor. Üyelerden sağlanan gelir dışında sözde kurslar düzenleyerek senatodan para alıyorlar. Derneğin bitişiği olan ve derneğe ait dairede dikiş kursu yaptıklarını iddia ederek ödenek alıyorlar. Ama gerçekten kurs yapılmıyor. Sadece makinalar bulunduruluyor ve oraya gelen yurtsever bayanlardan kurs yaptıklarına dair imza toplanıp senatodan ödenek alınıyor. Aynı zamanda dil, folklor ve saz kursları da öyle. Şimdi bir yorum yapmak gerek. Alman bürokrasisinin ne kadar etkin olduğu ve kontrolleri bilinmektedir. Kurs yapılmadığı halde, bunlara ekonomik destek sunuluyorsa bu nasıl izah edilebilir? **TEVGER**'in Alman hükümeti ile ilişkileri onların kuruluşları vasıtasıyla yürütülüyor. TC ile olan ilişkileri ise sahip oldukları TC pasaportlarından çıkarmak gerekir. İleride onların TC ile olan ilişkilerini ve TC'nin onlardan istemlerini yazacağım. Yine Alman hükümeti tarafından desteklenen Kürt spor klüpleri, bilgisayar kursları vb. birçok faaliyetin başında **TEVGER**'e bağlı örgütlerin adamları yönetici olarak bulunmaktadırlar.

Yılbaşından iki gün sonra ('89) **İbrahim** Batı Berlin'e geldi. Burada aramızda tanıksız ve ilk yüzyüze konuşma gerçekleşti. Önce ben **Remzi** unsuruyla olan ilişkilerini ve benden neden ajanlık yapmamı istediğini sordum. **O, TC'nin kendileriyle görüşüp otonomi taleplerini kabul edeceğini; buna karşılık kendilerinden, gerek Avrupa'da gerekse Türkiye'de Dev-Sol ve PKK'ye karşı cephe açıp onları -ki özelikle PKK'yi- safdışı bırakmalarının ve bu savaşımda kendilerine yardımcı olmalarının istendiğini belirtti. Beşer Baydar'ın (Ankara SHP milletvekili) okul arkadaşı olduğunu ve kendisinin TC ile olan ilişkilerinin Beşer vasıtasıyla olduğunu söyledi.** Bu sebepten onlara yardımcı olup isteklerinizi yerine getirmeliymişiz. Ondan sonra, kendisinin bütün ömrünü bu davaya adadığını, hapiste yattığını, daha hapisteyken birleşik bir Kürdistan kurulması için planları olduğunu söylüyordu. Bugün büyük ve tarihi bir adım atılmış, bütün Kürt demokratlarının birliği sağlanmıştı. Bunun kendisinin ve **Kemal** abi diye hitap ettiği **Kemal Burkay**'ın özel çabaları sonucu oluştuğunu söylüyordu. Birliğin önündeki tek engel PKK'ydi. Onlara göre PKK, Kürdistan halkını kurtuluşa değil katliama götürüyordu.

PKK'nin programında bağımsızlık olduğu halde gerekirse otonomiden yararlanacağını söylüyormuş. Böyle şey olmaz diyordu; bağımsızlık isteyip otonomiyi kabul etmek! Ama Partinin de bu gerçeği bildiğini, bağımsızlığa giden yolun önce otonomiden geçtiğini söylüyordu. Kendilerinin Avrupa'da oturmadıklarını, bugün TC otonomiyi dayatıyorsa bunun, sağlamış oldukları gerek dünya kamuoyunun gerekse Avrupa yönetimlerinin baskısı sonucu olduğunu söylüyordu. Elbetteki kendilerinin amaçları bağımsızlıktı. Ama önce ona giden yolu açmak gerekti. Fransız Devriminin yıldönümünde TC ile ilk resmi adım atılacaktı. Bütün bu söylediklerinin bir tarihi dönem olduğunu söylüyordu. TC'nin istemi olan PKK'ye karşı savaşın birinci adımını Avrupa'da attıklarını, bunun başarılı olduğunu ve Parti Avrupa Merkezi'nin tutuklandığını söyledi. Ayrıca bütün Avrupa demokratlarının, buna ek olarak Avrupa yönetimlerinin kendilerine destek olduğunu ve yardım sunduklarını söylüyordu. Birleşmiş Milletler'e dahi Kürdistan'ın durumunu bildirmek ve rapor sunmak için birlikte olan **Nezan Kendal**'ın davet edildiğini; bunun anlamının da dünyanın Kürdistan'ın temsilcisi olarak kendilerini gördüğünü söylüyordu. Bundan sonra benim sorularım üzerine benim ne yapmam gerektiği üzerine konuştu. Birliğin, Partiye karşı her alanda cephe açtığını, kendilerinin bu konuda projeleri olduğunu, kesin olmamakla beraber beni bu alana, yani kampa göndereceklerini söylüyordu. Avrupa'da Partinin çökertilmek üzere olduğunu ve **Hüseyin Yıldırım**'ın kendileriyle çalıştığını söylüyordu. Eskiden tek tek olduklarını, oysa şimdi bir birlik meydana getirdiklerini; Partinin, birliğin karşısında tek başına olduğunu; yani açıkçası, artık Partiye hodri meydan diyeceklerini söylüyordu. Benim sorum üzerine açıkladığına göre, TC hükümeti yani iktidar ile ilişkileri, **Hüseyin Yıldırım** kanalı ile sağlıyorlar. Ki ilerde bir hükümet değişikliği halinde, yani sosyal-demokratların iktidara gelmesi halinde ilişkileri kendisi ve **Kemal Burkay** düzenleyecekti. **Beşer Baydar** (Ankara SHP milletvekili) ile olan ilişkilerinin de bu temele dayandığını belirtiyordu.

Ben kendisine, söylenenleri çok ikna edici bulmadığımı söylediğimde eski nutukları çekmeye başladı. Bu görevin tehlikeli olmadığını, bilgiye dayandığı için klasikleri okumamın istendiğini söyledi. Ayrıca benim bir telefon konuşmasında kendisine, Kürdistan için her şeyi yapacak olduğumu söylemem sadece laf mıydı? Yoksa ben Avrupa'yı görünce değişmiş miydim? Daha sonraki günler beraber olduğumuzda aynı konuşmalar devam etti. Bir toplantı düzenleyecekti. **İbrahim**'in gelişi 2.1.89'daydı, toplantı, 9.1-89'da **KOMKAR** derneğinde düzenlendi. Kapıya nöbetçi koymuşlardı, derneğin kapalı olduğu söylenecekti. Toplantıda birçok kararlar aldılar. Burada PKK'nin ismi hiç geçmemekle beraber, karşı-devrimci faaliyet olarak sık sık değinildi; Partiye yönelik konuşmalarda tedbirin alınmasını konferansa kadar dikkatli davranılması gerektiğini savunuyorlardı. Orada yalnızca daha sonra soyadının **Karahan** olduğunu öğrendiğim ve TC tarafından ajan olarak gönderilmiş olan bir unsur kızgın bir tavırla, PKK'ye karşı yapılacak olanların belirlenmesini ve bunun da gündeme alınmasını istiyordu. **İbrahim** divanda idi; daha önce konuşulan şeylerin konuşulmasının anlamsız olduğunu söyledi. Daha önceki konuşmadan kastı, tek tek yapılan görüşmelerdi.

Toplantıdan sonra **İbrahim** Hollanda'ya gitti. Bir hafta sonra beni arayarak Polonya'ya gitmemi ve orada görüşeceğimizi söyledi. Polonya vizesi alarak gittim. Polonya'da beni, Berlin'de evinde kaldığım **Hulusi Yeter** karşıladı. Ve oradaki evine götürdü. Evinde çok sayıda mülteci bekliyordu. **Hulusi Yeter**, Kürt mültecilerini Polonya üzerinden Danimarka ve İsveç'e gönderiyor; karşılığında para alıyordu. Bir şebeke olarak bu işi yapıyorlardı. Ben oradayken de bir grup Kürt mülteciyi aynı alanlara aktardı.

Oradan; **İbrahim**'in talimatı üzerine Varşova'ya gittim. Şubatın ilk haftasıydı sanırım. Burada KDP'li **Doktor Hasan Amad**'ın evine götürüldüm. Evde **İbrahim Güçlü**'nün yanısıra **Peşeng'in yazışleri sorumlusu Halit** ile **TSK Genel Sekreteri Zeki Adsız** vardı. Bu iki kişi daha sonra ayrıldılar.

Ertesi gün **Kemal Burkay** ve **Hüseyin Yıldırım** gelecekti. **İbrahim** o gece bana kesin olarak bu sahaya geleceğimi ve detaylarını yarın onlar geldiğinde konuşacağımızı söyledi. Ertesi gün **İbrahim** Polonya'nın Konin şehrinde işi olduğunu söyleyip beraber gitmemizi istedi. Tekrar döndüğümüzde **Kemal Burkay** ve **Hüseyin Yıldırım** da gelmişti. **İbrahim** ve benle kucaklaşıp öpüştüler. Heval kelimesini ilk defa orda **Hüseyin Yıldırım**'dan duymuştum. Benim için "Hevalın fiziksel yapısı yerindeymiş" diye konuştu. Ayrıca evde üç kişi daha vardı. Bunlardan kıvırcık saçlı olanı **Hüseyin** unsuruyla evden ayrıldı. Diğer ikisi de **Kemal Burkay**'la gelmişlerdi. Kısa bir süre sonra **Kemal Burkay**'la gelen iki kişi aşağıya inmişti. Bizler orda kaldık ilk önce **Hüseyin Yıldırım** konuştu. Dayımın söylediği gibi, bu sahaya gelecektim. Yalnız benden önce yakın tarihte birini göndereceklermiş. **Bizim görevimiz, benden önce gelen, birinci derecede sorumlu olan, politik olarak Partiyi tanıyan ve kendilerinin merkezi adamı olan bu şahısla beraber bilgi toplayıp provokasyon yaratmaktı.** Yalnız nasıl olacağını sorduğumda bana Almanya-PKK Davası'nı **Rebmann**'ı duymuş olacağımı söyledi. **Rebmann'la iddianameyi beraber hazırladıklarını, Rebmann'ın kendisinden canlı tanık ve belgeler istediğini söyledi.** Yani bu sahada yaşamış ve buradaki olumsuzluklara tanık olmuş birisini istiyormuş. Burda toplu mezarların olduğunu ve kör kuyu bulunduğunu, biraz şüphelenilen veya Parti karşıtı düşüncelere sahip kişilerin gece alınıp bir daha geri getirilmediklerini, ayrıca infazların kulak-burun kesilerek yapıldığını söylüyor ve bunların görüntülerini istiyordu. Bunun için benden önce gelecek unsurun özel yetiştirilmiş olduğu söyleniyor ve benim ona riayet etmem isteniyordu. Ben, kendisine yardımcı olacaktım. O şöyle diyordu. **"TC'den otonomiyi almak için burdaki, yani Almanya'daki tutukluların mahkum edilmesi gerek. Bunun için, bize verdikleri bu görevi başarıyla yerine getirmeliyiz.**

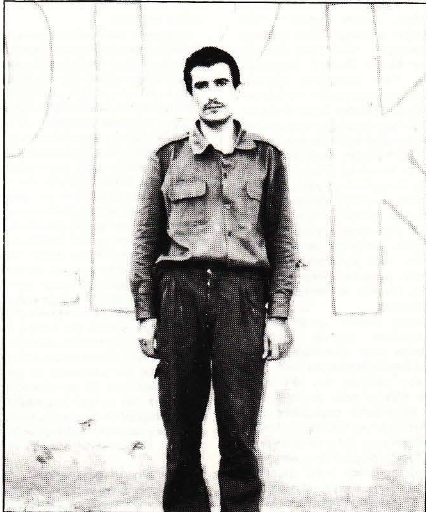
Şimdi şöyle sıralayabilirim:

Hüseyin Yıldırım; bu sahaya gelip kanıtlarla mahkemeye çıkaracağı bir canlı tanık istiyordu. Yakın dönemi yaşamış olmalıydı bu tanık.

Kemal Burkay; İnsan Hakları Komisyonu için hazırladığı (Parti hakkında) raporuna belge olması için, **Hüseyin**'in istemlerinin aynısını istiyordu.

İbrahim Güçlü; ise, bu sahada provokasyon yaratılmasını ve kendisinin bu sahaya yerleşmesini istiyordu.

Bunları nasıl yapacaktık? Birinci derecede detaylarını benden önce gönderilecek unsur bilecek. Bu bir örgütsel karar ve sır. Bana söylenen yüzeysel şeyler. Parti içinde olumsuzluklar hakkında bilgi toplamak, Parti içi demokratik işleyişi bozmak, **önceki unsurun belgelemek istediklerine yardımcı olmak. Bu belgeleme** nasıl olacak? Örneğin, söyledikleri şekilde infazı yapılmış bir unsurun fotoğrafını çekmede ona yardımcı olmak, yani mezarını açmak. Nasıl ve nerede ise, o unsurun bu konuda bilgisi varmış. **Hüseyin Yıldırım**'ın Parti hakkında söyledikleri yazmanın hiçbir anlamı yok. Parti Önderliği hakkındaydı bütün konuşmalar. TC'den otonomiyi

"...İbrahim uzun dönemden beri -ki buna Kemal Burkay da dahil- TC ile beraber çalışıyor. Bu, tarih olarak belki öğrenci belki de hapis olduğu dönemlerde başlayabilir. Bunlar işbirlikleriyle Kürdistan'a taht kurabileceklerini; bunu da güçlü politik bilgileriyle yapacaklarını sanıyorlar. Birinci derecede bunu da, adına dünya kamuoyunun desteği dedikleri, aslında emperyalizmin hizmetçiliğiyle sağlayacaklar. Almanya-PKK Davası'nda 'Partinin olumsuzluklarını' gözönüne serip akıllarınca Partiyi Avrupa'da çökertecekler. Avrupa sahasını birinci derecede önemli görüyorlar. Bütün ekonomik destek ve kadro buradan çıkıyor. Hatta bunu başarırlarsa Almanya'da Partiye ait dernekler kapatılacak, böylece suyun başı tutulmuş olacak (Bu bizzat Hüseyin unsurunun kendisinin kullanmış olduğu ifade). Hesapları böyle. Rebmann onlardan bu sebeple tanık istiyor. Bu sebepten mahkemeyi uzattıklarını tahmin ediyorum. Rebmann'a yardımcılık görevinin TC tarafından verildiğini zannediyorum; yani İbrahim olsun, Kemal, Hüseyin ve de onların güçleri olsun bunlar TC'nin direktifiyle Rebmann'la işbirliği yapıyorlar..."

almalarının Avrupa'daki tutukluların mahkum edilmesine bağlı olduğunu, kendisinin burdan gittikten sonra **Rebmann'la görüşeceğini, Rebmann'nın acele ettiğini, ancak** Avrupa yasalarının esnek olduğunu söyledi. Buraya gelme projesinin **Rebmann**'ın istemi üzerine hazırlandığını söylüyordu. **Kemal Burkay** da insan haklarına sunacağı raporun Partiye bir darbe olacağını ve o zaman Parti Önderliğiyle görüşeceklerini söylüyordu. Ama herşey bizim bu sahaya gelerek istemlerini yerine getirmemize bağlıydı. Biz buraya gelecek, istedikleri bilgileri topladıktan sonra bizi Alman mahkemelerine Partili "sanıkların" cezalandırılması için tanık olarak çıkaracaklardı. **İbrahim** de bu sürede provokasyon yapmamızı istiyordu. Sonuç olarak, ben, benden önce gelecek unsura riayet edecek ve ona yardımcı olacaktım.

Kaçmam halinde sığınacağım adresler de vermişlerdi. **İbrahim**, ilk etapta otele yerleşmemi ve kendilerinin bana ulaşacağını söyledi. **Hüseyin Yıldırım** da Partinin gelip beni orda bulacağını söylüyordu. Ayrıca **Hüseyin** unsuru kampın bir krokisini getirmişti. Elden yapılmış basit bir krokiydi. Kaçabileceğimiz noktaları gösteriyordu. Kamp hakkında bilgileri vermişti. Benim sorularım üzerine, eğer benden önce gelen unsurla ilişki kuramazsam benden sonra yeni birisini göndereceklerini söylediler. Partiye gelmemi Berlin'de **Nihat** sağlayacaktı. **Hüseyin** unsuru birden gitmemin hakkımda kuşku yaratabileceğini söylüyordu. **Nihat** uzun zamandır Partide tanıdığı olduğunu **İbrahim**'e söylemiş ve bu konuda teminat vermiş. Ayrıca yüksek okulu bitirdiğimi söylersem Partide kariyer sahibi olacağımı ve TC tarafından geçmiş zamanda tutuklanmış olmamı (ki mutlaka rapor sunacağımı söylüyorlardı) sunacağım raporda yazmamı istiyorlardı. Partinin **İbrahim**'in Parti karşıtı faaliyetlerini büyük bir olasılıkla bilmediğini söylüyorlardı -ki sunacağım raporda İbrahim'in olumsuz bir kişi olduğunu yazacaktım.- Bütün bunlardan sonra başarılı olup geri döndüğümüzde bana Polonya'da üniversite bursu alacaklarını söylediler. Bu konuşmalardan sonra **Hüseyin Yıldırım**, **Rebmann**'la görüşeceğini belirtti. Alman yasalarının esnekliğinden yakınıyor ve **Rebmann**'ı korkaklıkla suçluyordu. İddianamenin en ufak bir detayı üzerine yüzlerce soru soruyormuş. Bütün bunlardan sonra Paris'te yapılacak konferans hazırlıkları üzerine konuştular. Ve ondan sonra gece tahminen saat 09.00-10.00'da **Hüseyin Yıldırım**'la yanındaki unsur ayrıldılar. Yalnız bundan önce, eğer benden önce gelen unsurla görüşemezsek, benden sonra (kesin zaman vermediler) birisini göndereceklerini, benim her iki unsur arasında bir köprü vazifesi göreceğimi, Ankara-Şereflikoçhisarlı olduğumu söyleyip burda kod isim olarak **Mehmet Emin** ismini alacağımı ve önce gelenle sonra gelecek olanla böylece buluşacağımı söylediler. Herhangi bir yakalanma durumunda kesinlikle onları görmediğimi ve toplantının hiç yapılmadığını, yalnızca kendi isteğim üzerine geldiğimi söyleyecektim. Ki bunları söylemem halinde ihanetçi olacağımı, direnmem gerektiğini, bir halkın kaderinin sözkonusu olduğunu **İbrahim, Kemal** ve **Hüseyin** birbirlerinin konuşmalarını tamamlayarak söylüyorlardı. Benden önce gelen unsura son derece güveniyorlardı. **Hüseyin** ayrılmadan önce, onun **direktiflerine uymamı ve bütün söylenenlere riayet etmemi istedi.**

Hüseyin unsuru gittikten sonra; **Kemal Burkay**'la **İbrahim Güçlü Kemal**'in hazırladığı rapor üzerinde konuştular. Bu raporun dünya kamuoyunda Partiye büyük bir darbe olacağını söylüyorlardı. Yaklaşık üç gün **Kemal'le İbrahim** orada beraber kaldılar. Ben de oradaydım. Konferans öncesi hazırlıkları yapıyorlardı. Arada ben de, sohbet ettikleri zaman katılıyordum. Diğer zamanlar ikisi yalnız çalışıyordu. Daha sonra **Kemal Burkay** da ayrıldı. **İbrahim** birkaç gün daha kaldı. Buraya gelmem için sunacağım raporun taslağını birlikte hazırladık. Aslında bana burda yapacaklarımın bir bütün olarak söylenmemesi **Hüseyin Yıldırım**'ın endişelerinden kaynaklanıyordu. **Hüseyin** onlara **yanlış yapıldığını, ülkeden geldiğim andan itibaren Partiyle ilişkiye geç**memiş olmamın büyük bir eksiklik olduğunu, bu konumda Partinin benden kuşkulanabileceğini söylüyordu. **İbrahim** de yabancı evliliği yapmış olduğumu ve bunun belgeli olduğunu, **pek şüphe arzedeceğini sanmadığını söylüyordu.** Gerek dernekde kaldığım süre gerekse sunacağım raporda inandırıcı olursam kuşku duyulmayacağını, bunun için dikkatli davranmam gerektiğini söylüyorlardı. Bütün bunlara rağmen **Hüseyin Yıldırım** unsuru yine de tedirgindi. Birkaç gün sonra **İbrahim** ayrıldı. O da eğer bir tehlike durumu görürsem mutlaka kaçmamı istiyordu. Bana gönderecekleri adreslere ulaşmamı ve kendilerine telefon etmemi, telefon numarasını ezberlememi istiyordu.

Polonya'daki bütün bu gelişmeler 10-11 gün sürdü. 15 Şubat 1989'da tekrar Batı Berlin'e gittim. **Nihat** geldi ve iki gün sonra da dernekten (Partinin) tanıdığı P. ile bizi görüştürdü. P. sorumlu arkadaşının orada olmadığını, birkaç gün sonra geleceğini söyleyerek, bu arada derneğe gelip gitmemi istedi. Zaten görüşmemiz dernekte olmuştu. Şubat'ın son haftası dernekteki sorumlu arkadaşla görüşerek, 5-6 ay önce Almanya'ya bir Almanla evlenerek geldiğimi, anlaşmazlık yüzünden aramızda kavga çıktığını ve benim onu dövdüğümü, ondan ayrılarak buraya geldiğimi, ama kampa gitmek istemimin sadece buna dayanmadığını, ülkede Partinin eylemlerini izlediğimi, öğrenci olduğumu, kadının da beni **polise şikayet ettiğini, eğer polis beni yakalarsa Türkiye'ye göndere**ceğini söyledim; buna dayanarak Partinin bana yardım etmesini ve bu sahaya göndermesini istedim. Benden biraz beklemem istendi. Yakla**şık bir hafta sonra da rapor sunmam istendi.** Yukarıda belirttiğim esaslara ve **İbrahim**'le hazırladığımız taslağa uygun olarak bir rapor sundum. Yaklaşık iki hafta geçti. Sürekli ne zaman gideceğimi soruyordum. Bunun üzerine ikinci bir rapor sunmam istendi. Birinci rapora yakın bir rapor daha sundum ve beklemeye başladım. Bu arada **İbrahim**'le telefon konuşmamız oluyordu. Nisan ayı gelmişti. **İbrahim** geç kaldığımı söylüyordu. Bende de korku nüveleri baş göstermişti. Benim yapacağım birşey olmadığını **söylediğimde, üstelemem isteniyordu. Ben de isteksiz de olsa** üsteliyordum. O zamanki psikolojik durum; birinci derecede korku, panik, heyecan ve az da olsa Partiyi yavaş yavaş tanımaydı. Her gün radyoda eylemleri dinliyordum. Geçmiş zaman dikkat etmemiş olmam nasıl oluyordu; hemen hemen hergün ey**lem vardı. Artık dönüş yoktu, her şeyi oluruna bırakmaktan başka.**

Bekleme esnasında dernek çalışmalarına yakınen tanık oluyordum. **İbrahimlerin** yalanları görünmeye başlamıştı. Dernekte tüm devrimci kurallar uygulanıyordu. Disiplinli, programlı çalışma ve eğitim yapılıyordu. Bütün yurtseverler iş çıkışı derneğe gelip gece yarılarına kadar dernek çalışmalarını yürütüyorlardı. Ben daha önce **TEVGER**'e bağlı örgütlerin derneklerini görmüştüm. Dernek ça**lışmaları laçka, ilişkiler ise lümpence ve yozdu. Dernek çalışmalarına ka**tılmak bana coşku veriyordu. Ayrıca benim için yepyeni bir duyguydu. İlk olarak bende korku ve panik belirtileri başlamıştı. Dernekte ilk izlenimim Partinin diğer örgütlere hiç benze**mediği ve onların söylediğinin aksine demokratik kuralların en iyi** şekilde uygulandığı idi. Böylece bekliyordum. Nisan ayında Berlin'de Newroz kutlamasından sonra **İbrahim**'e telefon ederek bir hafta içinde gideceğimi söyledim. O telefonda adeta ağlamaklı bir sesle, çok geç kaldığımı, yine her şeye rağmen dikkat etmemi ve söylenenlere uymamı istiyordu. Böylece beklerken Mayıs'ın ilk haftasında buraya geleceğim söylendi. Düsseldorf'ta yürüyüşe katılmıştım. Bu yürüyüş benim için büyük bir darbe oldu. Ben de artık ne yapacağımı bilmiyordum. Bir tarafta Partili tutukluların mahkum edilmesini isteyen üç unsur, diğer tarafta onların kurtuluşu için ayağa **kalkmış 10 bin insan!** Korkuyordum. **Kaçmayı düşünüyordum ama bir tarafta İbrahim**'in ailesinin öyle bir durumda aileme yapacaklarını düşünüyor, diğer taraftan ise Partinin kaçmam halinde benden hesap soracağını düşünüyordum. Sonunda her şeyi oluruna bırakıp orda işlemler yapıldıktan sonra 24 Mayıs'ta bu alana geldim. Burada Parti Önderliği ile karşılaştığımda bana, **İbrahim**'in çok kurnaz olduğunu ve onun feodal ilişkilere dahi önem vermeyeceğini söyleyip, **Kemal Burkay**'ın neler yaptığını sormuştu. Orda titremeye başlamıştım. Niçin Parti Önderliği bana **Kemal Burkay**'ı sormuştu? Evet, Parti durumumu biliyordu. Böylece kampa geldim. Ve belirlediğimiz gibi **Mehmet Emin** ismini alarak benden önce gelen unsurun beni **bulmasını bekledim. Bu unsuru mutlaka görmeliydim. Parti durumu bi**liyordu. Ancak bu unsur ortaya çıkmadı. Korkularım artıyordu. Yaklaşık iki hafta geçmişti. Bana silah verilmemişti. İçimde bir his vardı; sanki bütün yapı hangi amaçla geldiğimi biliyordu. Kararımı verdim; kaçacaktım. Ama ayağımın burkulması sonucu, ayağımın iyileşmesini bekledim. Derken 16 Haziran 1989'da tutuklandım.

Sonuç olarak genel bir değerlendirme yapmak gerekirse; **İbrahim** uzun dönemden beri -ki buna **Kemal Burkay** da dahil- TC ile beraber çalışıyor. Bu, tarih olarak **belki öğrenci belki de hapis olduğu dönemlerde başlayabilir.** Bunlar işbirlikleriyle Kürdistan'a taht kurabileceklerini; bunu da güçlü politik bilgileriyle yapacaklarını sanıyorlar. Birinci derecede bunu da, adına dünya kamuoyunun desteği dedikleri, aslında emperyalizmin hiz**metçiliğiyle sağlayacaklar** Almanya-PKK Davası'nda "Partinin olumsuzluklarını" gözönüne serip akıllarınca Partiyi Avrupa'da çö**kertecekler. Avrupa sahasını birinci derecede önemli görüyorlar.** Bütün ekonomik destek ve kadro buradan çıkıyor. Hatta bunu başarırlarsa Almanya'da Partiye ait dernekler kapatılacak, böylece suyun başı tutulmuş olacak (Bu bizzat **Hüseyin** unsurunun kendisinin kullanmış olduğu ifade). Hesapları böyle. **Rebmann** onlardan bu sebeple tanık istiyor. Bu sebepden mahkemeyi uzattıklarını tahmin ediyorum. **Rebmann**'a yardımcılık görevinin TC tarafından verildiğini zannediyorum; yani **İbrahim** olsun, **Kemal, Hüseyin** ve de onların güçleri olsun bunlar TC'nin direktifiyle **Rebmann'**la işbirliği yapıyorlar.

İbrahim'in ağzıyla söylemiş olduğu sözler; TC otonomiyi verecek ama Partinin göçertilmesi şartıyla. Nasıl görev bölümü yapmışlardı? **Hüseyin, Rebmann**'a yardımcı olacak, **Kemal** Parti hakkında rapor sunacak (İnsan Hakları Komisyonuna) **İbrahim** de konferans için hazırlık yapacak. Tabii genelde hepsi birbirine yardımcı olacak. Sadece bu da değil; diğer alanlarda da faaliyetleri sözkonusudur. Örneğin Fransa'da **Kendal**, yine Almanya'nın diğer şehirlerinde **Ruşen Aslan, Mümtaz** ve **Cemal Kotan'**lar... Bunların hepsinin birbiriyle ortak çalışmaları olduğunu tahmin ediyorum. Tahmin de gerekmez; hepsi birlik, öyleyse beraber çalışıyorlar.

Devamı 23. sayfada

YURTSEVERLERE ÇAĞRI!

Burada yurtseverlere, gençlere, öğrencilere ve tüm Avrupa'da bulunan emekçilere, özellikle de TEVGER'e bağlı örgüt üye ve yurtseverlerine sesleniyorum:

Geçmiş dönemde devrimci bildiğim bir yaşantım vardı. Sözünü ettiğim İbrahim Güçlü unsuruna da büyük bir sempatim ve bağlılığım sözkonusu idi. Önce Türkiye'de iken sempati duyduğum kişi tarafından ajanlaştırılıp (biraz da korkaklığım sonucu) daha sonra Avrupa'ya götürüldüm. Ve burada bana kendilerini Kürdistan halkının birliği olarak gösterip, beni PKK kampına bilgi toplamak ve provokasyon yapmak için gönderdiler. Canlı tanık olarak Alman mahkemelerinin huzuruna çıkarılmak istendim. Ama şimdi onların ihanetinin canlı tanığıyım ve size sesleniyorum.

Bu insanlar ülkemizin kurtuluşunu sağlayacak olan PKK'den sizi uzak tutmak için çalışıyorlar. Yani kendi gerçekliğinizden uzak tutmak, emeğinizi sömürmek, kişisel çıkarları için sizi kullanmak istiyor ve bulundukları ülkelerde sizi asimile etmeye uğraşıyorlar. Bunu da yalnızca kendi soysuz yaşamlarını devam ettirmek için yapıyorlar. PKK onların lanse ettiği gibi ne az bir güçtür, ne de insanları katlediyor; insanlarımızı kurtuluşa götüren, devlet işleyişine sahip, gerçek Kürdistan'ın tek temsilcisi. Gerçek birlik burada; kadından, gençten, köylüden ve işçiden oluşan birlik. PKK, bir halkı uyandırıyor. TEVGER ise uyandırılan bu halkı uyutmak istiyor. Madem bunlar Kürdistan için savaşıyorlar, niçin Kürdistan'a dönmüyorlar? Siz o örgütlere üye olanlar... Acaba yapılan toplantıların kaçında Kürdistan'ın problemleri konuşuluyor? Ya da parti kongrelerinde birinci derece konuşulan konu yabancılar problemi değil mi? Yüzyıllarca o ülkelerde kalamazsınız. İnsanlara yurt lazım. Kürt insanına yurdunu PKK vaadetmektedir. Onların söylediği gibi, Avrupa'da masa başında olmaz. Ben Avrupa'da üç ay Partide kaldım. Burda 20 gün eğitim gördüm. Dünyanın hiçbir yerinde onların söylediği gibi masa başında kurtuluş olmamıştır. Bağımsızlığını elde eden uluslar hep savaşmışlardır. Bunun başka yolu yoktur. Gerçek ve bilimsel olanı budur. PKK de bilimsel, gerçekçi ve demokratik bir ulusal kurtuluş hareketidir.

Yurtseverler; onlara aidat ödeyerek, birkaç sayfalık reklam gazetesini andıran yayınlarını (yalan dolu yayınlarını) alarak onları palazlandırmayın! Her şeyden önce onların derneklerine üye olup, onların sizden güç almalarına engel olun! Sizden ve emperyalizmden aldıkları güç ile, kurtuluşa adım adım ilerleyen Kürdistan halkının önüne engel koymaya çalışıyorlar. TC'nin otonomi vaadi ile düşmanla işbirliği yapıp, uyandırılan bir halkı sonsuz olarak uyutmaya çalışıyorlar. Bunun yanısıra Kürdistan gerçeğini sömürerek kendilerinin ve ailelerinin soysuz yaşamını sürdürmeye çalışıyorlar. Hepsinin yaşantısına bakın; lüks ve refah içindeler. Bu insanlar emek gücü ile çalışmıyorlar; peki nasıl böyle yaşıyorlar? Onlar iltica etmenizde size yardım ettiler diye kendinizi onlara bağlı hissetmeyin! Onlar kendi çıkarları için sizi zaten emperyalizme peşkeş çekiyorlar. Size düşmanın gücünü büyük lanse ediyorlar. Esas güç, maddi değildir. Esas güç, gerçek, doğru ve haklı olandadır. PKK, haklı bir davayı yürütüyor. Hiçbir şeye inanmıyorsanız burjuvazinin günlük yayınını sürekli takip edin; o zaman gerçeği göreceksiniz. Ben Partiye gelene kadar hiçbir zaman sürekli burjuvaların yayınını izlemiyordum. Partiye geldikten sonra, her gün takip etmeye başladım. Görünen gerçek; Parti ülkede her gün eylem yapıyordu. Artık eylem kelimesi yerine savaşıyor demek daha doğru olur.

Bunları okuyunca niye bunları yaptığımı soracaksınız. İçine girmiş olduğum korku, panik ve ailemi Kürdistan gerçeğinden önce tuttuğumdan buraya kadar geldim. Oysa geçmişte Kürdistan'da birçok aile katledilmiş, katlediliyor. Gelecekte bu katliamların durması için, kurtuluş vaadeden PKK'ye katılın. Katılmıyorsanız dahi, emeğinizi, alınterinizi, duygularınızı sülük gibi emen insanlardan uzak durun. Ben bu son ifadeyi TEVGER'e üye olan örgütlere giden yurtseverler için söylüyorum.

Siz ülkede olan yurtseverler; bu örgüt yöneticileri ile akraba ve aynı eşrafın insanları olabilirsiniz. Bu sizin onlara destek olmanızı ve onlara bağlı kalmanızı gerektirmez. Ben bu örgüt başkanlarından birisinin yeğeniydim. Kendi çıkarları tehlikeye düştüğü için beni buraya, Kürdistan'a ihanet ettirmeye gönderdi. Özellikle siz ülkede yaşayanların kurtuluşu ve refahını PKK sağlayacaktır. Bir Parti olarak görmeyin. Kürdistan'ın tek temsilcisi ve devlet işleyişine sahip. Ben buna tanık oldum.

Bunları kendi isteğimle ve içine düştüğüm konumumla dahi olsa, Kürdistan halkına hizmet olması ve gerçek düşmanın bilinmesi için yazıyorum. Beni buraya gönderenler güzel konuşurlar ama her ikiyüzlünün konuşması gibi onlara kanmayın. Ben yarı-aydın dahi sayılabilirim. Ama kandım. Güzel konuşmalarına mı? Hayır, söylediklerini söyledikleri anda gerçeği görmediğimden. Gördüğüm an ise geç kalmıştım.

Burada da yurtsever gençlere ve aydınlara sesleniyorum! Avrupa'daki yurtsever gençler, onlar kültür teranesiyle sizi uyutuyorlar. Geceler düzenleyip, sizi gecelerde görevlendirip kolluk takıyorlar. O kollukların içine iyice baktığınızda ihanet yazdığını göreceksiniz. PKK de kültür çalışması yapıyor, gece düzenliyor. Ama bütün bu çalışmalarıyla halkı gerçeği görmeye çağırıyor. Onların PKK hakkında yaptıkları anti-propagandaya inanmayın. PKK'nin zor kullandığını, demokratik kuralları işletmediğini söylüyorlar -ki bana da söylenmişti. PKK, zoru düşmana karşı kullanıyor. Demokratik kuralları da en iyi şekilde sunuyor. Kişilerin olumsuzluklarını gidermeleri için sonsuz yardım ediyor. Ben tutuklandığımda bana bir ay kendimi açmam için süre tanıdılar. Ama ben bunu kullanmadım. Yani kendimi açmadım.

Ülkedeki yurtsever genç! Bana Avrupa'da iken TEVGER'e bağlı örgütlerin legal dergi çıkardıklarını ve yüzlerce gencin metropollerde bu dergilerin etrafında toplandığını, örgütlendiğini söylediler. Doğru; örgütlüyorlardır, ama ülkeye dönüp gerçekliği görmemenizi ve metropollerde erimenizi örgütlüyorlardır. Bir örnek vermek gerekirse; ben ülkede, yani Türkiye'de iken, Kürdistan'dan gelmiş, genç bir arkadaş -ki siyasalda okuyordu- idealinin İnterbank'a müdür olmak olduğunu söylüyordu. İşte, onlar da sizi bu doğrultuda örgütlerler. TC'nin kuruluşlarına girmeniz için örgütlerler.

Okuyan yurtsever gençler! Eğer akademiker olmak istiyorsanız Partiye katılın ve Parti okuluna gelin. Bilimden felsefeye, tarihe kadar her şeyi öğretiyorlar. Ülke gerçekliği başta olmak üzere, dünya sorunları üzerine, politika üzerine ve sistemler üzerine birçok tartışmalar ve çözümlemeler yapılıyor. En iyi eğitimi burada alıp ülkeye yararlı olacağınıza inanıyorum, ki devrimin en çok gençlere ihtiyacı var. Zaten kurulmuş ve resmiyeti olan bir ordusu var. Buna, katılma kanun ve kuralları belirlenmiş. Onun için devrim saflarında, yani PKK'de yerinizi alın.

Siz yurtsever aydınlar! Siz toplumun doğal önderleri sayılırsınız. Ama Kürdistan gerçeğinde bu geçerli değil. Resmi olan bir önderlik var. Siz de bu önderliğin direktifleri doğrultusunda gerek kaleminizle, gerekse fiziksel olarak yerinizi alın.

PKK, toplumun bütün tabakalarının saflarını belirlemiş durumda. Bu saflarda yurtsever ve dürüst insanlar yerini almalıdır. Ben buraya bu safların dağıtılması için geldim. Ama bu mümkün değil. Beyaza siyah yama olmaz. Hemen görünür. Ve ben de siyah yama idim. Ve böylece, yakalandım.

Burada bütün yurtseverlere sesleniyorum; PKK Kürdistan halkını ayağa kaldırmış, birliğini kurmuş ve onu kurtuluşa götüren devletleşme aşamasına gelmiş bir halk hareketidir. Bunun dışında size söylenecek olanların hepsi yalandır.

Saygılarımla
Vakkas Çetindağ
Kod adım: Mehmet Emin

İbrahim Güçlü'ye çağrı mektubu

Ben 20.05.1964 Ankara-Şereflikoçhisar'ın Odunboğazı köyü doğumlu, Kadir oğlu Ayşe'den doğma Vakkas Çetindağ. Yani yeğenin Vakkas. Şimdi, senin istemiş olduğun yerdeyim; yani PKK kampında! Ama istediklerini getiremeyeceğim; çünkü, tutukluyum. **İbrahim,** beni çok kötü bir oyuna getirdiniz. Ben, yüzme bilmiyorum, siz benden okyanusu yüzerek geçmemi istediniz. Bana, birlik olduğunuzu söylediniz; sözde Kürdistan halkının birliği! Bir halkın birliği! Peki, nerde bu birlikte kadının, gencin, işçinin, emekçinin, esnafın, aydının ve diğerlerinin yeri? Yok; çünkü siz bir birlik değil, birliğin karşısında biraraya gelmiş birkaç unsurdan başka bir şey değilsiniz. Sen yıllarca Kürdistan ve sosyalizm maskesi altında kendini nasıl böyle gizleyebildin!? Türkiye'de arkadaşın olduğunu söylediğin **Remzi Savaş,** bir TC istihbaratçısı. Okul yıllarından beri tanıştığınızı ve beraber çalıştığınızı söylüyordun. Demekki, o yıllardan beri sen Kürdistan ve sosyalizm maskesi altında TC adına çalışıyordun. Zaafımdan yararlanarak (okuma zaafımdan) beni **Remzi** unsuruna peşkeş çekip ajanlaştırdın. Devlet istihbaratı ile elele vererek bizim için "karşı-devrimci" olanlara, devrimcilere karşı savaştırdın. Ve 19 kişinin okulda yakalanmasına neden oldum. Söylermisin, bunun hesabını nasıl vereceğiz? Türk soluna nefret kusuyordun. Örgütlenme adı altında Türkiye'de bize anti-PKK propagandası yaptırdın. Türk solunun Kürdistan'a ihanet ettiğini söylüyordun. Peki, PKK ne yapmıştı? Kürdistan için savaşıyordu. Siz bu gücü kendinizde göremediğinizden düşmanla işbirliğine gittiniz.

Remzi unsurunun bürosuna gelen SHP milletvekili **Beşer Baydar**'ın okul arkadaşı olduğunu söylüyordun, gelecekte otonomi pazarlığında TC ile aranızda aracılık yapacaktı! Söyler misin, **sosyal-demokrat bir milletvekilinin bir ajan bürosu ile ne işi olabilir? Demek ki o da devletin bir istihbaratçısı.**

İbrahim, Türkiye'de beni ajanlaştırdıktan sonra **Remzi**'den ajan olarak çalıştığıma dair belge aldım. Yarın, bunlar kamuoyunda açıklanınca, sen de o belgeyle kendini kurtaracağını sanıyorsun. Ama yanılıyorsun. Buraya gelme planının toplantısını Partiden uzak diye **Polonya**'da düzenledin. Böylece Partinin haberi olmayacağını sandın. Ben Parti Önderliğini gördüğümde, senin için çok kurnaz demişti. Ve **Kemal Burkay**'ı sormuştu. Orda anladım: Parti her şeyi biliyordu, izliyordu. Niçin benden **Kemal Burkay**'ı sorsun? Evet **İbrahim,** Partiye geldikten sonra sizin konuştuklarınızın bir tamam yalan olduğunu gördüm. Hani, Parti Önderliği dünya politikasından uzak ve sağlıksız yorumlar yapıyor ve Kürdistan'da taht istiyordu!? Oysa Parti Önderliği geleceği çok iyi görüyor, dünya sorunlarını gerçekçi ve bilimsel temelde çözüyor. Ondan sonra taht hikayesi yalanı! Tamamen demokratik bir Kürdistan için alçakgönüllü, tam bir devrim lideri olarak mücadele ediyor. Benim durumumu biliyor, yani Avrupa'dayken durumum biliniyor. Yine de ilk gittiğimde beni öptü. Sizin gibi bürokratik giyinip lüks arabalarla gezmiyor. Oldukça sade giyimli, tam anlamıyla bir devrim lideri. Ayrıca senin için, feodal ilişkilere de önem vermez dedi. **Doğru, eğer önem vemiş olsaydın bunları yapmazdın; yani beni soysuz ihanet emelleriniz için buraya göndermezdin.**

Senin DDKO davasından yargılandığın yıllarda avukatın olan Ali Karahan'a babam koyun, kuzu ve tereyağı taşırdı. Davanla daha çok ilgilensin ve seni kurtarsın diye. Çünkü; sen her şeyi Kürdistan için yapıyordun! Babam bir Kürt milliyetçisi idi. Hiç mi düşünmedin; babam yarın bana bunu yaptığını duyarsa ne yapar? Arandığın dönemde bize geldiğinizde babam size ne kadar önem veriyordu! Ben de o zaman sana hayran kalmış; senin gibi olmak için okumaya karşı büyük bir ilgi duymuştum. Ailenle ailemiz arasında uzlaşma sağlamıştın. Şimdi anlıyorum, sen uzlaştırıcı değil, dağıtıcısın. Uzlaşmayı sağladın o zaman, örgütüne daha çok gelir sağlanması için. Madem Kürdistan'a karşı savaşıyorsunuz, niçin Kürdistan için savaşan Partiyi daha iyi tanımıyorsunuz? Öyle ya, böylece daha temkinli davranırsınız! Aslında Partiyi iyi tanıyorsunuz. Sen de beni iyi tanıyorsun. Bana güveniyordun. Bu güveni, **Kemal Burkay**'la **Hüseyin Yıldırım** unsuruna da verdin. Hatırlarsan, Polonya'da çok moralim yoktu. Bana kararsızlığa mı düştün diyor; "Kürdistan için her şeyi yapacak bir fanatik olduğum" şeklinde söylemiş bulunduğum ifadeyi bana hatırlatıyordun. Bu kelimeydi sana güven veren. Bu uğurda ölebilirdim. **Evet, ben bu ifadeyi kullandım. Ama dikkat etmek lazım; ben Kürdistan için söyledim, TEVGER, sen ve diğer unsurlar için söylemedim. Bu mektubu da yine Kürdistan için yazdığımı unutma.**

Siz, Kürdistan için çalışmıyorsunuz. Daha önce bana, Şam'da kaldığını söylemiştin. Parti burda senin durumunu anlayınca kaçmışsın. Şimdi bunlar kamuoyunda yayınlandığında sanırım Alaska'ya kaçarsın! Sana şunu söylemek istiyorum; aslında bunu söylemeye gerek yok biliyorsun, ama yine de hatırlatmak için; Parti çok güçlü ve kolları da oldukça uzun. Nereye giderseniz gidin, mutlaka sizi bulacaktır. Bundan sonra yaşamınıza ancak günü kurtarmakla devam edersiniz. Hergün ölüm korkusuyla yaşamak. Evet **İbrahim,** kazdığınız kuyuya kendiniz düştünüz. Artık çırpınır durursunuz. Benimle o kadar çelişkili konuşmuşsun, şimdi bunların farkına varıyorum. Bana bir konuşmanda buraya yerleşmek, yani bu sahada birlik olarak kamp kurmak istediğinizi ama, Partinin buna müsaade etmediğini söylemiştin. Diğer bir konuşmada ise, ülke özlemi çektiğinizi ve artık ülkeye dönmek istediğinizi söylemiştin. Ayrıca, TC'den de otonomi alacaktınız. Nasıl oluyor, bütün bunlar? Çelişki değil mi? Bütün bu çelişkileri, Partinin bilimsel gerçekliği ortaya çıkardı. Ben o zaman bu çelişkiler üzerinde düşünmüş olsaydım, şimdi burada olmazdım.

İbrahim, ben Türkiye'de iken, şöyle bir girişimin olmuştu: 80 yaşındaki anneni, son kez görmek istemi ile girişimde bulunmuştun. Annenin yatalak olması nedeniyle gerçekleşmedi. Acaba hiç düşündün mü, annesini hiç görmemiş ve bütün ailesini devrim yolunda kaybetmiş insanların bu sahada kurtuluş için mücadele verdiklerini? Ve sen buraya bu insanların birlikteliğini bozmak için gönderdin beni!

Elinden hiçbir şey gelmiyorsa, yaşamını devam ettirmek için emeğini harcamayı deneseydin.O soysuz yaşamınızı devam ettirmek için, biriniz savaşan halk gerçekliğini kötülemek amacıyla rapor hazırlıyor **(Kemal Burkay),** biriniz Partiyi göçertmek ve Almanya'da tutuklu bulunan **Partili tutukluları mahkum etmek için Alman savcıyla** işbirliğine gidiyor **(Hüseyin Yıldırım),** ve sen de burda bulunan Parti birliğini bozmak istiyorsun. Acaba hiç düşündünüz mü, o soysuz yaşamı bir müddet daha uzatmak için bunlara değer mi? Bin yıldan sonra uyanan gerçeğin önüne çelme atmak, onu sonsuz uykuya yatırmak istiyorsunuz. Bak burada senin "DDKO" davası iddianamesinden hazırlanmış, "Faşist savcı ayağa kalk ve dinle" başlıklı bir kitabın vardı. Ben de ayağa kalkın ve dinleyin diyorum; sen **İbrahim,** benim Hacettepe Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nin İç Mimari ve Çevre Tasarımı Bölümü'ne, okulun istihbaratçısı olan ve aynı zamanda öğrencilik yılları arkadaşın olduğunu söylediğin **Remzi Savaş**'ın yardımıyla ve ön kayıtla girmemi sağladın. Ondan sonra bu istihbaratçı ile okul istihbaratında **çalışmamı -tabii ki, tehdit sonucu- sağladın.** Bana, Dev-Sol ve PKK'nin karşı-devrimci olduklarını, kısa bir dönem **Remzi** unsuruyla çalışmamı ve ondan sonra beni Avrupa'ya götüreceğini söyledin. Bana şunu da söylüyordun, "yap görün, ama yapma". Kazın ayağı öyle değildi; **Remzi** unsuru tehdit ediyordu, yapmamı istiyordu. Ben de yaptım. Dev-Sol'cu ve TKKKÖ'cü 19 kişinin yakalanmasına sebep oldum. 1.350.000 TL para aldım. Bu paranın büyük bir kısmını senin finanse ettiğine inanıyorum. Yurtdışına çıkış işlemlerimin **Remzi** tarafından yapılacağını, Avrupa'ya beni götürmenin Kürdistan ile ilgili olan bir projeden ileri geldiğini söylüyordun. **Remzi** unsuru senin istemin üzerine, Alman pedagog ve stajyer dil bilimcisi olarak Türkiye'de bulunan **Monika Freiheit** ile bana formalite evlilik yaptırdı. İnandırıcı olması açısından, böyle sen istemiştin. Bundan sonra işlemleri şahsi olarak kendim takip ettim. Okuldan belge almam gerekiyordu. Ama Remzi unsuru, belgeye karşılık benden okul istihbarat faaliyetlerinde bulunduğuma dair bir belge aldı; tahminim bu belgeyi o senin istemin sonucu aldı. Kimbilir, belki bu günleri düşünüyordun. Vizeyi aldıktan sonra, senin İş Bankası Yenişehir Şubesi'ne gönderdiğin para ile uçak bileti alarak 14 Ekim '88'de Berlin'e gittim.

Bundan sonra, senin birlik ağının parçaları olan unsurlar benimle ilgilenmeye başladılar. Problemlerimi hallediyorlardı! Hepsine emperyalizm bir görev yüklemişti. 2.1.89'da Berlin'e geldin ve ilk defa bana PKK kampına gideceğimi söyledin. Daha önce bununla ilgili olarak sağlanan Parti yayınları ve klasikleri okumaya devam etmemi istedin. Orda sana **Remzi** ile bana yapmış olduklarınızı sorduğumda, kaçamak cevaplar verip, daha önce göndermiş olduğun mektuptakileri tekrarladın. Belge konusunu (**Remzi**'nin benden almış olduğu belge) sorduğumda alacağını söyledin. Ama hiçbir şey yapmadın.

Şubat'ın ilk haftasında beni Polonya'ya çağırdın. Önce **Hulusi**'nin ordaki evine uğrayarak, daha sonra **Doktor Hüseyin Ahmad**'ın evine geldim. Sen ordaydın. **Peşeng'in Yazıişleri Müdürü Halit** ile **Zeki Adsız** da ordaydı. Ben geldikten sonra **Halit** ile **Zeki** ayrıldılar. Sen ertesi gün **Hüseyin Yıldırım** ile **Kemal Burkay**'ın geleceğini söyledin. Bu arada **Hüseyin** ile **Kemal** unsuru gelmişti. **Hüseyin**'in yanındaki **kıvırcık saçlı** ile sizin ve benim katıldığım, buraya (Akademi'ye) gelme planını konuştuk. Sizin ifadelerinizle, bu sahaya bilgi toplamak ve provokasyon yapmak için, benden önce gelen bir unsurla gelecek **Alman mahkemelerine tanık olarak dönecektik.** Benden önce gelen adamın eğitilmiş olduğunu ve detayları ondan öğreneceğimi söylüyor ve ayrıca ona riayet etmemi istiyordunuz. Ben bu sahada, Mehmet Emin adını alacak, Ankara-Şereflikoçhisarlı olduğumu söyleyip o unsurla görüşecektim. Eğer bir aksilik olursa arkadan adam göndereceğinizi, yeni direktifleri bu adamla bildireceğinizi söylediniz. Benden istediğiniz, **"Partinin cezalandırdığı kişilerin ölüm manzaralarının fotoğraflandırılması ve Parti olumsuzluklarının tanıklığı"** idi. **Kemal Burkay** da bu bilgileri istiyordu. O da insan haklarına Parti hakkında rapor sunacaktı.

Sizin ifadenizle, **Hüseyin Yıldırım Rebmann**'la çalışıyordu; **Partiyi Avrupa'da göçertmek için tutukluların mahkum edilmesi gerekiyordu.** Burdan getireceğimiz bilginin önemli olduğunu söylüyordunuz. **Hüseyin** benim geldiğim andan itibaren Partiyle ilişkiye geçmemiş olmamın büyük bir şanssızlık olduğunu söylüyordu. Tedirgindi. Parti burda benden, benim neyime güvendiklerini soruyor. **İbrahim,** bunları sen cevaplayacaksın. Daha sonra kamp hakkında bilgiler verdiniz. Kaçmam halinde ne yapmam gerektiğini anlattınız. Bütün bunlardan sonra **Hüseyin, Rebmann'la görüşeceğini söyleyerek ayrıldı.**Senle **Kemal Burkay** üç gün benim pek katılmadığım rapor üzerinde çalıştınız. Daha sonra **Kemal** ayrıldı. Ve biz, Partiye sunacağım raporun taslağını birlikte hazırladık. Böylece birbirimizden ayrıldık. Dediğin gibi **Nihat** beni Partinin derneğine ulaştırdı. Dediğiniz çerçevede bir rapor sundum. Beklemeye başladım. Çünkü hemen gönderemeyeceklerini söylediler.

Bir süre sonra yalanlarınız ortaya çıkıyordu. Dernek içi ilişkiler; disiplinli, kurallı ve programlıydı. Partililerin ilişkileri dostça, candan ve yoldaşça idi. Sizin derneklerinizdeki ilişkiler ise, sokak ilişkilerini andırıyordu. Partililer, 24 saatini Parti çalışmalarına adamışlardı. Söylediğiniz gibi az değillerdi. Ben de dernek çalışmalarının coşkusuna kapılmış içine girmiş olduğum korku, panik ve çaresizliği böylece unutuyordum. Senle telefon konuşmalarımızda geç kaldığımı söylüyordun. Ben de naçar gitmek için üsteliyordum. Böylece Nisan'ın son haftasında; gideceğimi telefonla sana bildirdim. Bir süre sonra Mayıs'ın ilk haftasında, Düsseldorf'daki yürüyüşe gidip ordan buraya gelecektim. İyi oku **İbrahim! Düsseldorf'da az dediğin 10 bin insan yürüyordu. Sizin, yani üçünüzün mahkum etmek istediği kimselerin kurtuluşu için yürüyorlardı.**

Bu arada içine girmiş olduğum çıkmazdan nasıl kurtulacağımı düşünüyordum. Eğer kaçarsam; senin ailenin, aileme yapacaklarından korkuyordum. Ayrıca Partiye rapor sunmuştum. Kaçsam Parti gelip beni bulacak ve hesap soracaktı. Bu karmaşık duygular içinde buraya kadar geldim. Daha önce yazdığım, Parti Önderliğinin hakkınızda söyledikleri beni daha da paniğe düşürdü.

25 Mayıs 89'da buraya geldim. Dediğiniz gibi yaptım. Mehmet Emin ismini alarak Ankara-Şereflikoçhisarlı olduğumu söyledim. Ve beklemeye başladım. Sizin unsur ortaya çıkmamıştı. Bunun üzerine kaçmaya karar verdim, tutuklanmadan üç gün önceydi. O arada kaçacaktım ama, ayağım burkuldu. İyileşmesini beklerken yakalandım. Tarih 16 Haziran 1989.

İbrahim, bütün bunlardan sonra size son olarak çağrı yapıyorum. Yıllarca giymiş olduğunuz Kürdistan ve sosyalizm maskenizi indirin. Ben şu anki açıklamalarımla, maskenizi düşürmüş bulunmaktayım. Buna rağmen, yine de çırpınışlar içine gireceksiniz, bunu biliyorum. PKK Avrupa'da, ülkede ve burda bir ağ örmüş. Siz de bu ağın altındasınız. Boşuna bu ağı yırtacağız diye uğraşmayın. **PKK kurumlaşmış, devlet işleyişine ve denetimine kavuşmuş durumda. Milyonu bulan, hatta daha fazla insanımızı birbirine kenetlemiş. Siz o küçücük beyninizle bunu koparamazsınız.**

Avrupa'da yapmış olduğunuz pisliklere tanık oldum. Polanya'da **Hulusi**'nin evinde görmüş olduğum mülteciler sizin vasıtanızla emperyalist ülkelere geçiyorlar. Tabii bunu halkımıza yardım olarak gösteriyorsunuz. Hem emperyalist ülkelere geçmelerini sağlayıp onlardan para alıyorsunuz, hem de on elden onları sömürüyorsunuz. Bu da yetmiyor gibi, onların çocuklarını Almanların ve diğer ülkelerin entegrasyon kuruluşlarında asimile ediyorsunuz. Bu vasıtayla emperyalistlerden indirekt yardım alıyorsunuz. Ondan sonra, İncil'i Kürtçeye çevirip Papa'ya sundunuz. Böylece bir taraftan TC, öbür taraftan emper**yalizmle işbirliği yaparak uyanan ulusal kurtuluş hareketine engel olup** otonomi alacağınızı sanıyorsunuz.

Burda size çağrı yapıyorum; gelin benim bildiklerimi tamamlayın. Düşmanla olan ilişkilerinizi kanıtlı bir şekilde ortaya koyun. Yukarda yazdıklarım başta bana da olumlu geliyordu. Daha sonra Partiyle tanıştıktan sonra insanlarımızı kendi gerçekliğinden uzak tutmak için bütün bunları yaptığınızı anladım. Eğer düşmanla olan ilişkilerinizi ortaya koyarsanız Kürdistan devriminin daha da hızlanacağına inanıyorum. Bunu yapmayacaksınız. Ama şunu hatırlatmak istiyorum: Parti birçok şeylerinizi, yani düşmanla olan ilişkilerinizi tespit etmiş; hatta bu konuda yazılar yazmış. Siz de bunları biliyorsunuz. Özellikle **İbrahim** sana sesleniyorum; senin foyan ortaya çıktı. Eğer bu yazıma karşı olumlu bir şekilde yaptıklarını bir basın bildirisi ile açıklamazsan ancak günü yaşayacaksın ve yarının hiçbir zaman belli olmayacaktır; bu doğ**rultuda seni uyarmak istiyorum. Zaten örgütünün fazla bir gücü olduğunu** sanmıyorum. Sana bir tavsiye daha; örgütünü feshet, gelip gerçek kurtuluş cephelerinde yerlerini alsınlar.

Siz tükenmişsiniz. Son nefesinizi veriyorsunuz. Şimdiye kadarki ihanetinizi bırakıp, bari bundan sonra ihanet etmeyin.

Bu ihanetinizin tarihi ihanetlerin en büyüğü olduğunu size belirtmek istiyorum. Partiyi küçük lanse edip anti-propaganda çalışmaları yapmayı bırakın. Partinin gelmiş olduğu aşamayı siz de biliyorsunuz. Bütün çırpınışlarınız bunun için. İnsanlarımızı gerçekliklerinden uzaklaştırmaktan vazgeçin. Şimdiye kadar sömürdüğünüz insanlarımızın emek ve alınterini asalaklar gibi emmeyi bırakın. Onursuz, ka**raktersiz, soysuz bir yaşam, yaşamak değildir. Taktığınız maskeleri**nizle, Kürdistan, devrim, sosyalizm, bilim gibi terimleri kirletiyorsunuz.

İbrahim bu senin son yanılgın. Gerçekten kaçış olmaz. İstersen ülke değiştir. Başka ülkelerin güvenlik güçlerine sığın ama bu senin için sadece fiziksel olarak yaşamak olur. Mehdi Zana'nın geçmiş dönem arkadaşın olduğunu söyledin. Kim yaşıyor biliyor musun? İşte Mehdi Zana gerçek anlamda yaşıyor. Zindanda tutuklu olabilir, ama onuruyla yaşıyor. Yarın Parti bunları açıkladığında önem verdiğin dostların okuyacaklar. Ki zaten onlar biliyor. Ama duymayanlar duyacak. Son çağrı olarak, ihaneti bırakıp, Kürt halkını gerçek kurtuluşa götüren PKK'ye karşı olan tutum, davranış ve gizli hesaplarınızdan vazgeçin. Bakın, **Rebmann**'a tanık olmamız için gönderdiniz. Bununla Partilileri değil, Partiyi yargılayacağınızı sanıyordunuz. Ve böylece Avrupa'da Parti dernekleri kapatılacak; yine ekonomik ve kadro olarak bu destekten yoksun kalacaktı. Görüyorsunuz ki, hesaplarınız tutmuyor. Çünkü haklı olan birşeyi yargılayamazsınız. Hepiniz çıkmazınızı yaşıyorsunuz.

Son çağrı olarak, bizi buraya bütün Kürt halkının umudu olan PKK'nin Avrupa'daki etkinliğini kırmak için **gönderdiğinizi bir basın açıklaması ile duyurarak, dostunuz Rebmann**'ın davayı açmasını sağlayın. Onunla **birlikte çalıştığınızı** kendiniz söylediniz. Bunu da sağlayabilirsiniz.

Sizin ihanetiniz tarihi **İdris-i Bitlisi'nin ihanetinden daha büyüktür. Ben dahil hepimiz Kürt halkının karşısında suçluyuz. Ve cezamızı çekeceğiz. Şu anda tutukluyum. Parti bütün Partililerin yararlanmış olduğu ihtiyaçları bize de sunuyor. Yani bir proleter tutukevinde olduğumu da bildiriyorum.**

Vakkas Çetindağ

Partimize yönelik komplocu faaliyetler ve çıkarılması gereken dersler üzerine PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın yaptığı değerlendirmeyi yayınlıyoruz:

"PKK, kendi saflarına salınan kirli savaşım piyonlarını gerçekten büyük bir acıyla karşılıyor; ama kendini koruma yöntemlerini de hassasiyetle geliştiriyor..."

Baştaraf 1. sayfada

zemine; ulusal birlikçi, Parti kollektivizmini sürekli öne alan, birliğe büyük önem veren bir devrimci yaklaşım oldukça önemlidir. Çünkü bizim insanımız hemen hislerine kapılarak, apolitik tavırlara girebilmektedir. Bunu önlemenin yolu da politik-örgütsel faaliyeti derinleştirmekten geçmektedir.

1983'lerden beri boyveren çeşitli provokasyon örneklerini oldukça kapsamlı değerlendirdik. Gerek şahsında somutlaştıkları tipleri, gerekse yol açtıkları sonuçları çeşitli broşürlerle açıklığa kavuşturmaya çalıştık. Ve bütün bunları yaparken, objektif olarak bunlar düşmanın ajanlığını yapıyorlar denildiğinde, böyle içimize sızdırılmış ögelerdir tanımına fazla yer vermiyorduk. Fakat mutlaka içlerinde sızmaların da olduğu ve ağırlıklı ihtimalin bu olması da mümkündür. Ama biz daha çok gerçeği fazla zorlamamak için şunu söylüyorduk: Bunlar düşmanın dayattığı tutumu dolaylı olarak yansıtıyorlar ve onun için tüm gücümüzle bunlara karşı durmalı, bunların bozgunculuğu, örgütlenmede ayrıcalığı, hizipçiliği geliştirmelerine karşı elimizden gelen her türlü çabayı göstermeli ve bunların bu tahribatına meydan vermemeliyiz; bu önemli bir görevdir. Nitekim, o günden bu güne kadar Parti içinde hemen hemen her yıl bir provokasyon dayatıldı ve biz provokasyonlara karşı adeta bağışıklık kazanan bir tutum içine girdik. Birçok bölgede ortaya çıkan bu tip bozguncu çabaları biz doğru bir biçimde ele alarak çözümledik ve pratikte de çoğunu boşa çıkarabildik. Unutmamak gerekir ki, Türkiye sol hareketinin tarihine baktığımızda, bu konuda başarıdan ziyade bir provokasyonun bir örgütü beşe-ona bölerek böylece örgütü bitirmesi sözkonusudur.

Parti hareketimizin nasıl bir toplumsal zeminden çıktığı biliniyor. Özellikle toplumumuzun parçalanmışlığı, kendi gerçekliğine yabancılaştırılması ve düşürülmüşlüğü provokasyon zeminini oldukça geliştirmiştir. İşte böyle bir zeminden çıkan Partimizin tüm provokasyonları boşa çıkarması başlı başına bir yenilik ve önemli bir gelişmedir. Ortaya çıkan sonuçları iyi bir seri halinde Parti basınına yansıtmakta yarar vardır. Böylesi tipleri bütün sosyal dayanakları ile, Parti içindeki hal ve hareketleriyle, yol açtıkları tahribatları ile, açık kimlikleri ile teşhir etmek önemli bir görevdir. Kısacası Parti tarihimiz boyunca ortaya çıkan provokasyon halkalarını iyi bir yazı serisine dönüştürerek kamuoyuna daha iyi tanıtmak gerekir.

Yine, fazla bilmeyerek bu tür provokasyonlara alet olanları uyarmak, en az tahribatla bunların girişimlerini atlatmak açısından önemlidir. Kısmen yapılan bu yönlü çalışmaları daha da kapsamlı hale getirmek, ve bazı broşürlere dönüştürmek faydalı olabilir. Özellikle de yeni katılanların farkında olmayarak girebilecekleri, iyi niyetli de olsalar girebilecekleri bu tip provokatif eğilimlere baştan dikkat edilmelidir. Başlangıçta, kişilerin dikkatini bu tür tehlikelere çekmek, çok sayıda kişiyi kurtarmayı mümkün kılabilir. Ama bu tür tutumlarda ısrar edenler olursa onları da ezeriz. Biz bu konuları biraz işlemiştik. Bu temelde birçoğu açığa çıkmıştır. Geliştirdiğimiz tedbirler sonucu, çoğu etkisiz kılınmıştır.

Düşmanın bilinçli sızmalarına gelince, bu konuda da şimdiye kadar, fazla gizli kapaklı olmasa da belli bir düzeyde çalışmalar yürütülmüştür. Bunları açıklamakta tabii ki yarar vardır. Sızmaların bütün yönleriyle açığa çıkarılması; önemli bir insanlık ve yurtseverlik görevidir. Parti örgütlenmesini birçok tahribattan kurtarmanın, birçok Parti kadrosunu bu konuda aydınlatmanın ve tedbirli kılmanın vazgeçilmez bir gereğidir. Hele hele 12 Eylül faşizminin gırtlağa kadar bütün örgütleri sarıp sarmaladığı; kentlerde, giderek faaliyetlerimizin olduğu bütün alanlarda birimlerimize sızma çabasını, çok sinsi ve sistemli bir biçimde yürüttüğü bir dönemde, bu sızmaları tüm yönleriyle açığa çıkarmak, ilan etmek ve bütün muhalif güçleri, sol güçleri ve de kendi çalışanlarımızı aydınlatmak büyük önem taşıyor. Eldeki belgeler, bu konuda yapılması gerekenlerin çok önemli olduğunu ortaya koymaktadır. Dolayısıyla örgüt içindeki gizliliğe daha da dikkat edilmesi ve tedbir açısından çok şeyin yapılması gerektiği ortaya çıkıyor. Özellikle de yeni şehir örgütlenmelerine giderken, bunların bütün yönleriyle nasıl sızıp, nasıl çalıştıklarını ve ne kadar değeri tahrip ettiklerini çok iyi bilerek yönelmek gerekir. Bundan da öteye, bunlar sadece gelip bir-iki komployla darbe vurmak istemiyorlar. Tamamen örgütleri ele geçirip örgüte karşı örgüt olmak istiyorlar. Özellikle belgeler bunu çok açıkça ortaya koyuyor; hatta bu konuda Türkiye'de oldukça başarılı olmuşlar. Sol örgütleri ele geçirip, birçok sol örgütün üyelerini etkisiz kılmada ve daha çok da, uygun olmayan çalışma taktikleriyle ve hatta eylemlerle veya eylemsizlikle bu örgütleri içten içe sürükleyip tersyüz etmede, tasfiye etmede oldukça mesafe almışlar. Her ne kadar TKP tarihinde bunun çok daha kapsamlı yürütüldüğüne dair bazı bilgilerimiz varsa da, özellikle güncele ilişkin çok sınırlı olan bilgileri genişletmede bizim ortaya çıkardığımız ajan ögelerin şahsında hayli öğretici verilerin elde edilmesi sözkonusudur. Günümüzde bunlardan çeşitli saflara sızdırılanların çok azını biliyoruz. Ama buradan yola çıkılarak solun neden iş yapmadığı, devrimci savaşımın neden gelişemediği, bunda ajanların rolünün ne olduğu konularında oldukça gerçekçi çözümlemelere ulaşmak mümkün olacaktır. Bu ajanlar gerçekten bilgi alma, provokasyon geliştirme, suikast yapmadan öteye; Mustafa Kemal'in ilk ortaya çıktığında "Gerekirse Komünist Partisini de biz kurarız" deyip de resmi komünist partisini kurması gibi; günümüzde, "Gerekirse biz solculuğu da temsil ederiz" demektedirler. Parti tarihimiz bu konuda oldukça öğreticidir. Ortaya çıkan provokasyonlar düşmanla işbirliği ediyorlardı; "Eğer PKK gerekli ise yeni bir PKK'yi de oluşturabiliriz" diyorlardı. Şu çok iyi biliniyor ki, düşman kendisine göre, "nasıl yeni bir PKK yaratılır", "ılımlı PKK nasıl yaratılır" hesabını yapıyordu. İşte bazı dönemlerde ortaya çıkan provokasyonların amacı da buydu. Düşman, "Eğer PKK'lilik lazımsa onu da biz yaratırız" diyordu ki, bu TC'nin, Kemalizmin çok köklü bir yaklaşımıdır. Özellikle polisin bir yaklaşımıdır. PKK'lilik toplumda yaygınlık kazandığında sahte PKK'liliği dayatarak binlerce kişilik kitleyi bilinçli veya bilinçsiz peşine takmayı hedeflemekteydi. Böylece, devletin imkanlarına dayanarak PKK'yi tasfiye etmeyi hedeflediler. TKP'nin ne duruma getirildiği biliniyor. Devlet, resmi TKP'yi illegal TKP'ye dayatmıştır ve günümüze kadar TKP'yi bir devlet eklentisi olarak yürütmüştür. Bu, Türk devletinin gerçek TKP'leşmeyi boşa çıkarmak ve sosyalizmin gelişimini engellemek için kullandığı bir araçtır. KDP'lilere de aynı şekilde yaklaşılmıştır. KDP'nin 1960'larda temelleri, birkaç dürüst yurtsever tarafından atıldığında, MİT'in içine sızıp bazı ögelerini 1970'lerden itibaren elde ederek onları sahte bir KDP biçiminde yeniden organize ettiği; bütün parçalardaki KDP'leri kendisine bağlayıp ilkel milliyetçi bir tarzda da olsa bir milliyetçiliğin gelişmesine ket vurduğu ve bunları kendi ulusal aletleri haline dönüştürdüğü iyi biliniyor. Bunların tarihlerinin ciddi bir şekilde incelenmesi bile MİT'in, polisin bu konuda ne kadar deneyim sahibi olduğunu çok iyi ortaya çıkaracaktır. Mustafa Suphilerin katledilmesinden sonra sahte TKP önderlerinin, KDP'den Sait Elçi ve Sait Kırmızıtoprak'ın öldürülmesinden sonra da KDP'nin sahte sekreterlerinin nasıl MİT'le haşır-neşir oldukları ve nasıl sosyalizmi ve yurtseverliği tahrip ettikleri ibretle incelenip çok dersler çıkarılabilir.

"Sahte PKK'lileri uzman düzeyde eğitiyorlar. Yani, bazılarını suikast yapma, komplo geliştirme amacıyla daha uzun vadeli ve köklü amaçlar için gönderiyorlar. Halim-selim, çok iyi eğitilmiş veya çok iyi laf yapan, Parti içinde iyi taraftar görünebilecek, iyi hizip kurabilecek olanları da gönderdiler. Bunlar, Parti merkezine veya Partinin ileri noktalarına yerleşip orada bir hizibin temelini atmak, bir bölünmenin temeline atmak, bu konuda ellerinden gelen her şeyi yapmak; provokasyonla daha çok bunu yürütmek istediler. Bu şimdi biraz daha açığa çıkmış bir gerçektir. Bu sızmaların bir kısmı böyledir. Bunlar, biraz daha has eğittikleri oluyor. Ve daha çok da ideolojik-politik sızma olarak, örgütsel sızma olarak gerçekleşiyor."

Partimiz hem yurtseverliği ve hem de sosyalizmi içiçe birleştirip geliştiren bir hareket olarak düşmanla kıyasıya bir savaşımı sürdürmüştür. PKK'yi organize ettiğimizde, düşmanın, başta her ne kadar tahmin etmediği bir gelişmeyi yaşadıksa da, ve yine baştan bir sızma imkanı yoktuysa da, mücadelemizin dalbudak saldığı ve 12 Eylül faşizmi ile de önemli bir aşamaya getirildiği bir dönemde nasıl bize yüklendiği bilinmektedir. Özellikle kontrol altında tuttuğu zindanda bir karşı atakla PKK'yi PKK olmaktan çıkarıp, sahte bir PKK'yi zindandan Avrupa'ya, Avrupa'dan bütün alanlara taşırıp aynen TKP ve KDP tarihinde olduğu gibi bizim tarihimizde de işbirlikçi bir PKK'yi dayatıp, PKK'nin gerçek özüne ve onun muazzam direnişçiliğine daha doğmadan ölümcül bir darbeyi böylece indirip sonuç almak istediğini çok iyi biliyoruz. O Şahin Yıldırım örneklerinin, en son Avrupa'da ortaya çıkan "PKK-DB" imzalı bildiri-broşür sahiplerinin yapmak istediği tamı tamına budur. Şahin Dönmezlerin uzun bir süre düşmanla anlaşmalı bir şekilde PKK'yi ılımlı bir çizgiye çekmenin savaşımını verdiğini biliyoruz. Avrupa'da 1983'lerden beri ortaya çıkan, başta Semir örneği olmak üzere, provokasyon sahiplerinin -ki, daha sonra bunların birbirleriyle irtibat içinde olduğu ortaya çıktı- PKK'yi ılımlı bir çizgiye çekmek istedikleri bizzat kendi yazılarına açıkça yansıdı. Ve bunun gibi irili ufaklı daha birçok örneğin bulunduğunu biliyoruz. Hepsi de düşmanla anlaşmalıydı ve bugün bu tip uğraşları daha da devam etmektedir.

Son olarak sızan bazı ajan unsurların itiraflarından daha iyi anlaşıldı ki, TEVGER denilen şebeke bunlarla bazı toplantılar organize etmiş ve hepsi Türkiye ile anlaşmışlar; sözümona otonomiyi kabul ettirmişler. Geriye PKK ve PKK Önderliğinin tasfiyesi kalıyormuş ki, bunun için de buraya adam sızdırdılar. Bazıları Parti Önderliğine suikast düzenlemek için gelmişler, bazıları da Partiyi içten işlemez duruma getirmek, bilgi götürmek, fırsat bulurlarsa da ele geçirmek temelinde görevlendirilmişler. Bunu çok açık bir biçimde bu ögeler itiraf ediyor. Bu küçük bir örnektir. Yalnız, bunun gibi daha onlarcasını biz daha önce ortaya çıkarmıştık. Ama mühim olan, bir belge değerinde olmasıdır. Sözde sekiz örgüt bir araya gelerek TEVGER'i oluşturuyorlar ve bu örgütlerin bir sürü anlı şanlı önderleri vardır. Bu güçler Türk konsolosluğunun yetkilileriyle görüşmeler yapıyorlar. Bunlarla beraber, "Avukat" denilen Hüseyin Yıldırım sahtekarı da toplantıların içinde yer alıyor. Yine, İbrahim Güçlü diye bilinen ve 20 yıldır kendini Kürdistan'ın sözde güçlü, direnişçi sosyalisti olarak lanse eden birisi de aralarındadır. İsimlerini daha sonra sıralayacağımız daha başka ögeler de vardır. Bunların başta gelen işi-gücü, "PKK'nin içine nasıl sızalım", "PKK'nin önderliğini nasıl tasfiye edelim", "suikast de dahil geriye kalan yapıyı nasıl ele geçirelim" hesaplarını yapmaktır. Bu temelde sözümona Türkiye ile anlaşarak bir şeyler koparacaklarmış! Hayır; bir şeyler elde etmek, hele hele çok dile doladıkları kültürel özerklik de dahil herhangi bir hak elde etme şurda kalsın, bunların hedefi MİT'in, polisin bir sızma hareketi olarak, çok kapsamlı faaliyetler temelinde, PKK'yi, onun önderlik ettiği ulusal kurtuluşçu mücadelenin günümüzde vardığı aşamayı, hele hele ilkel milliyetçiliğin yenilgisinden sonra tamamen Partimizin önderliğinde gelişen ulusal kurtuluşçuluğu tasfiye etmektir. Son bir yılda gelişen çabaların esas amacının bu olduğu çok açık ortaya çıktı. Belgeler bu konularda epey öğreticidir. Ve aynı zamanda ibretle değerlendirilmeye değerdir. Çoğu yurtsever veya sosyalist önder dediklerimizin, neyle uğraştıklarını ortaya koyması açısından önemlidir. Ve yalnız Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinde değil, Türkiye'nin sosyalist hareketinde de tamamen böyledir. Ki sınırlı bilgilerdir diyoruz yine. Dolayısıyla bunları açıklamak çok önemli bir devrimci görev oluyor.

Bunlar çok sayıda dürüst insanı aldattılar, çoğunu karşı-devrimci bir yaşam içine çektiler, çoğunu üzerimize saldırtarak katlettiler ve yine çoğunu devrimcilerin katledilmesinde kullandılar. O halde, bu büyük polis oyununu elimizden geldiğince bozmak, zararlı etkilerini sınırlandırmak çok önemli bir görev olarak karşımıza çıkıyor. Olanaklarımız her ne kadar sınırlı ise veya elimizin ulaşamayacağı birçok alan da olsa, olanakları zorlayarak ulaşmayı bilmek; yapılması gerekeni yapmak en doğrusudur.

Tabii ki daha birçok nedenle bu konu önemini karşımıza çıkarıyor. Kullandıkları insanlara bakıyorum; ahlaki düşkünlüğü yaşayan veya bu duruma düşürülmüş; yoksulluk sınırında, açlık sınırında dolaşan; kendini en kötü bir tarzda pazarlayabilecek insanları kullanıyorlar. Veya insanları bu duruma getiriyorlar. Cehaleti çok iyi kullanıyorlar. Devrimci örgütleri bir çırpıda yıkabilecekleri bir lokma gibi onların önüne seriyorlar. Bir de çok zor duruma düşürmüşler; açlar, perişanlar, hayallerinden bile geçiremeyecekleri bir parayı ve yaşantıyı önlerine seriyorlar. İstanbul gibi Türkiye'nin metropollerinde bu tipleri çokça buluyorlar. İlk aylarda şartlandırıyorlar, ondan sonra da örgütün üzerine atıyorlar. Çok vahim, çok insanlıkdışı bir biçimde bunları böylece örgütlerin içine atıyorlar. Çoğunlukla da bunları Kürdistanlı işsizlerden seçiyorlar. O tarihteki meşhur yöntemleri olan "iti ite kırdırtma" tarzında hayvani anlayışlarına bağlı olarak bu insanları böyle kullanıyorlar. Kendi asıl kadrolarını çok zorunlu olmadıkça göndermiyorlar, onları emniyete alıyorlar. Daha çok kullandıkları piyonlar oluyor. Kürdistan köylülerinin o çok saf, aynı zamanda çok bilinçsiz, cahil konumlarını ve bir de çok yoksul olma hallerini iyi gözlemleyerek, çıkarlarının hizmetine koşuyorlar. Özel Harp Dairesi'nin o alçak subayları, hemen hemen her bölgede, belli başlı metropol kentlerinde merkezler kurmuşlar; ellerine sınırsız para ve yetki verilmiş; dolayısıyla para ve yetkilerle elde edemeyecekleri hiçbir insan bırakmıyorlar. Asıl hedefleri ise, sol ve bu günümüzde de PKK'dir. Bu temelde bütün güçlerini kullanıyorlar. Gazeteler yazdı biliyorsunuz; "PKK'nin Lübnan'daki kamplarına 300 ajan-kontra yollandı" diye yazmışlardı. Belki daha fazla da yollamışlardır. Burada biz sayısı 100'ü aşan ögeyi ortaya çıkardık. Yine Botan bölgesine, Avrupa'ya ve mücadelemizin olduğu birçok bölgelere çok sayıda komplocu, suikastçı ihraç etmişler.

Her şeyden önce bu faaliyetin altındaki mantığı yakalamak gerekiyor. TC'nin genelde tarihi boyunca, uyguladığı bu yöntemleri bilince çıkarmak ve hatta bunu Osmanlı tarihine dek uzatmak gerekiyor. Yeniçeri Ocağı nedir? Bir devşirme ordusudur. Osmanlı egemenlerinin, egemenlikleri altına almış oldukları halkların çocuklarını daha küçük yaşta alıp eğiterek işgalci emellerini gerçekleştirmek için kullandıkları biliniyor. Cumhuriyet bunu nasıl geliştiriyor? Özellikle kendisi için rakip olan hareketleri, Komünist Partisi örneğinde görüldüğü gibi, halkın öncülerini eziyor ve saflarına sahtelerini sokuyor. Ve Kürt gerçeğine nasıl yaklaştığını da iyi biliyoruz. Bir yığın sahte işbirlikçi üretiyor ve bunlara dayanarak, dürüst yurtseverlik yapan ne kadar insan varsa, hepsinin canına okuyor. Bütün bunları daha

fazla açmaya gerek yok. Çünkü özellikle sanıyorum bizim Özel Savaş üzerine kitabımızda az-çok bunlar işlenmiştir. Oradan okunarak bilince çıkarılabilir. Biz daha çok günümüz koşullarındaki uygulamalara değinmek istiyoruz.

Günümüzde, özellikle de PKK'ye karşı 80'lerin ortalarından itibaren geliştirilen özel savaş bu konuda yeni bir aşama yapma iddiasındadır. Unutmayalım ki, bazı MİT uzmanları (Mahir Kaynak gibi), "Orduyu PKK üzerine sürerek savaşı kazanma yöntemi kendi başına tam sonuç alamayacaktır; yapılması gereken, aslında bir sızmadır; yani böyle her türlü piyon veya her türlü eğitilmiş komplocu sızdırılarak sonuç almak daha doğru olacaktır" demektedirler. Nitekim bu politikaya bu temelde ağırlık verildiğini biliyoruz. Bunun için de sahte PKK'lileri uzman düzeyde eğitiyorlar. Yani, bazılarını suikast yapma, komplo geliştirme amacıyla daha uzun vadeli ve köklü amaçlar için gönderiyorlar. Halimselim, çok iyi eğitilmiş veya çok iyi laf yapan, Parti içinde iyi taraftar görünebilecek, iyi hizip kurabilecek olanları da gönderdiler. Bunlar, Parti Merkezine veya Partinin ileri noktalarına yerleşip orada bir hizibin temelini atmak, bir bölünmenin temelini atmak, bu konuda ellerinden gelen her şeyi yapmak, provokasyonla daha çok bunu yürütmek istediler. Bu şimdi biraz daha açığa çıkmış bir gerçektir. Bu sızmaların bir kısmı böyledir. Bunlar, biraz daha has eğittikleri oluyor. Ve daha çok da ideolojik-politik sızma olarak, örgütsel sızma olarak gerçekleşiyor. Özellikle, zindanlarda Şahin-Yıldırımların ve yine Avrupa'da Semirlerin geliştirdikleri sızmalar bu nitelikli sızmalardır. Yine, Avukat Hüseyin Yıldırım sızmasının bu nitelikli bir sızma olduğu anlaşılıyor. Bazıları daha vardı biliyorsunuz; intiharvari tutumlar içinde olanlar. Bunların görevi daha çok, silaha, kompolya başvurmaktan ziyade, -ki bu konuda ellerinden geleni de yaparlar- Partiyi tutmak, Parti Merkezini tutmak, Parti Merkezini ele geçirmek, Parti Önderliğini ya tutmak ya da tasfiye etmektir. Bunu yansıttılar. En sonunda, biliyorsunuz, "PKK'ye evet, Parti Önderliğine hayır" sloganı ortaya atıldı, ki bu, provokatörlerin en son çırpınışlarını dile getiren iyi bir slogandı.

85'lerden, özellikle de silahlı savaşımızın geliştiği bu dönemden sonra sızdırılanlar, daha çok komplocuydu. Özellikle bu kampımıza, silahlı birliklerimizin olduğu birçok alana saldıranlar komplocu nitelikli. Bunlara, "Gidin fırsat bulursanız önde gelenleri vurun" denilerek, önlerine suikast görevleri konmuş. Ve bir de, "Yeni katılan savaşçıları kaçırtın, kafalarını karıştırın, bozgunculuk yapın, kaçırtın" denmiştir. Vurma ve kaçırtma sanırım en önemli görev olarak önlerine konulmuş. Ve tabii ki, en önemli görevlerinden birisi de, Parti Önderliğine yönelik suikastler. Bunu bir defa değil, on defa denedikleri anlaşılıyor. Tabii, bizim bilebildiğimiz, yani **'85'lerden beri böyle somut komplo suikast girişimleri ile görevlendirdikleri adamlar vardı. Bir değil, onlarca girişim sözkonusuydu.**

Bunalan insanlar MİT uzmanları veya Özel Savaş Dairesi'nin subayları tarafından hazırlanıyor. Ve çok acıdır ki, hemen hepsi de Kürdistanlıdır. Aslında burada bir acıma duygusu da yok; bunlara her ne kadar kendi adamlarımız diyorlarsa da bunları hayvan gibi değerlendirdikleri ortaya çıkıyor. Bu çok önemli; hemen hemen hepsi Kürt. Ordudan gönderdiklerinin, polisin gönderdiklerinin, Özel Savaş Dairesi'nin gönderdiklerinin, jandarmanın gönderdiklerinin %99'u Kürt, Çerkez, Arap veya Karadeniz kökenli. Böylece, kendine göre azınlık saydıklarını ve daha çok da Kürdistanlı olanları, Kürtleri gönderiyor. Çok insanla bu kadar oynama, kendi vatandaşlığına hatta ordusuna aldıkları insanları bu biçimde kullanma belki de dünyanın çok az yerinde sözkonusu olabilir. Bunların hepsi cahildirler, yoksuldurlar, biraz da saftırlar. Yaptıkları hizmetin büyük olduğuna inandırılmışlardır. Din adına, devlet adına, millet adına yaptıklarına inandırılmışlardır. Ayrıca, çok para ve gelecek vaaddediliyor. Bunu başarırlarsa ailelerinin, sülalelerinin kurtulacağına inandırılmışlardır. Bu insanların hayatta fazla bağlandıkları bir varlıkları da yoktur. Böylesine bir umut önlerine serildi mi, biraz da pohpohlandılar mı, ölümün üzerine atılabilir bunlar. İşte böyle bir mantıkla bunları hazırlamışlar. Çoğu, hangi askeri birliklerde eğitildiklerini itiraf ediyorlar. Ne amaçla eğitildiklerini de belirtiyorlar. Önlerine dünyalar serilmiş; bir de hiç de inanmadıkları halde, kurtulabileceklerine dair umut verilmiş. "Şöyle sızarsınız, şöyle gerçekleştirirsiniz, daha sonra şöyle kurtulursunuz" şeklindeki planları önlerine koymuşlar. Belki onlar da buna inanıyorlar, ama fazla inandıklarını sanmıyorum. Mantıkları şudur: Yeter ki gitsinler; ister vursunlar, ister vurulsunlar, ne de olsa her iki taraf da düşmandır. Kendi piyonları için bile işte böyle hainane düşünen bir sızma yöntemi ile karşı karşıyayız.

Bu konuda özellikle büyük bir aydınlatma hareketine ihtiyaç vardır. Yani, düşmanın insanlarımızı böyle hazırlayıp sızdırdığını her tarafa ilan etmeliyiz. İnsanı bu kadar ucuz harcayan -ki özellikle bazılarının dilinden bunu çok trajik bir biçimde açıklamak mümkündür-, bu kadar insana kıyan, bu kadar insanı böyle ateşe atan başka bir istihbarat, özel savaş yönetimi düşünülemez. Belgeler bu açıdan hayli acıdır, fakat aynı zamanda da öğreticidir. Ve yapılması gereken, bunları Türkiye halkına, Kürdistan'ın her tarafına en iyi bir biçimde aktarmaktır. Çoğu bilse ki, başlarına bu umutsuz sonuç gelecek aslında bu tutuma girmez.

"Mühim olan, kişiyi fiziksel yönden imha etmek değil, eğer onda tutulabilecek bir yan varsa bu yandan tutmak ve onu daha çok da düzen konusunda aydınlatmaktır. Kendisini bu duruma sokan rejim, onun arkasındaki devlet konusunda bilinçlendirmektir. Nasıl robotlaştırıldığını ortaya koymak ve bunun için özlü itirafa çekmektir. Eğer kurtarılacak birisiyse, yeniden topluma kazandırılacak birisiyse, topluma kazandırmak ve eğer gerçekten bir taraftar ve hatta Parti adına savaşacak birisi haline gelebilecekse ona o yolu da açık tutmak, ama bunu çok sistemli, çok bilinçli ve gerçekçi yapmak gibi bir amacımız olmuştur. Ama suçlarını gizleyen, fırsat bulursa bu insanlıkdışı faaliyetlerini yeniden sürdürmede bir an bile tereddüt etmeyenlere karşı da tabii kendilerini affetmemizi beklememeleri gerektiği biçiminde bir politik yaklaşım içinde olduk."

Onların içine sokuldukları yolun cehennem olduğunu, ne kadar acımasız bir sonun onları beklediğini çok yönlü koyabilirsek, açıklayabilirsek; polisin kullandığı bu tip piyonlara ve bu tip piyon faaliyetlerine bir ket vurulur, bir sınırlandırma getirilir. Dolayısıyla, çok sayıda zavallı, yoksul, işsiz-güçsüz insan kurtulur.

Kısacası, bunları hazırlayan yönetim çok vahşi bir yönetimdir. Polis yönetimi, Emniyet Genel Müdürlüğü olsun, Özel Harp Dairesi olsun, jandarma olsun ve hatta çeşitli halk birlikleri olsun; orduda, hepsinin bu işe çokça bulaştığı anlaşılıyor. Ve bunu neredeyse günümüzde en kolay bir savaş taktiği haline getirdikleri anlaşılıyor. Herhalde akıl hocaları da ABD oluyor -ki onların bir değerlendirmesinde bu tip (sözümona bizi terör örgütü yerine koyuyor) örgüte karşı en iyi yöntem diyor; "sızma yöntemidir." Sanırım Dışişleri Bakanlığının böyle bir değerlendirmesi vardı. Dünyada çoğunlukla böyle yapmışlar. Birçok sol örgütlenmeyi de bu temelde baştan çıkarmışlar. PKK'yi de böyle örgütlerden birisi olarak görmeye başladıklarını anlıyoruz. Sızma yöntemi, kendilerine göre en iyi bir savaş taktiğidir. Biliyorsunuz, MİT'in bu konuda bir raporu ortaya çıktı; o rapor yüzünden bazı gerçekler ortaya çıktı. Bazıları istifa etti. Aslında onu her ne kadar "babalar" meselesini karıştırarak izah etmeye çalıştılarsa da, daha sonra MİT Müsteşar Yardımcısı Hiram Abbas'ın sözlerinde gerçek açığa çıktı. Hiram Abbas, "Ben PKK'nın üzerinde çalışıyorum, **Avrupa'da şöyle sonuç aldım. Ortadoğu'da şöyle sonuç alacaktım ama daha sonra engellendim"** diyordu. Yürüttükleri faaliyetin başarısızlığa uğraması temelinde bir çatışmaydı ve bazıları kaybetti. Demek ki, PKK'ye yönelik çok ciddi bir faaliyet sözkonusudur. Türkiye'nin hem askeri, hem milli istihbaratında bir çekişme sözkonusu. Ve bu çekişme tamamen Partiye yönelik sızma taktikleri ile bağlantılıdır. Başarılı olmadıklarına bakılarak bunlar yapılıyor. En son, biliyorsunuz jandarma komutanlığının generalleri emekliye ayrıldı. PKK'ye karşı yürütülen taktiklerde çok kayıp vermesi yüzünden iki korgeneral istifa etmek zorunda kaldı. Hatta hükümetin gitmesi gerektiği söyleniyor bize yönelik taktiklerden ötürü.

Kısacası, sızma taktikleri oldukça bel bağlanan bir taktik oluyor. Özel savaşın en çok imkan sunarak yürütmek istediği bir savaş türü oluyor. Hele hele özellikle o çözülen unsurların bu konudaki ifadeleri eğer iyi tahlil edilir ve iyi yorumlanırsa, savaşın kaderinin neredeyse bu sızlamalara bağlandığı anlaşılacaktır. Bu tür ögelere biz şimdiye kadar, küçükburjuva unsurlardır, ortaçağ kalıntılarıdır, kemalist etkilerdir diyorduk. Buna önümüzdeki dönem daha çok dikkat etmemiz gerekiyor. Acaba sadece böyle midir, yoksa bazı sızmalar bu özellikleri de tahrik ederek bozgunculukları, hizipçi-komplocu çabaları geliştiriyorlar? Bu açıdan da bu belgeleri büyük bir hassasiyetle değerlendirmek, yorumlamak gerekir. Feodal etkidir dedik; sonra bir baktık ki bunu tahrik eden bir sızmadır. Kemalist etkidir dedik; sonra bir baktık ki, bu bir sızmadır. Böyle olunca da, özellikle Partiye dürüstçe bağlı olanların ders çıkarması önem taşıyor. Sızmaların bu tip etkileri çok iyi kullandıkları görülüyor. Ne de olsa PKK bunları objektif olarak provokasyona uğramış sayıyor; düzeltilebileceklerini sanıyor; bu nedenle de ilk girdiklerinde, "ortaçağ kalıntılarından etkilendik, Kemalizmden etkilendik" vb. şeylerle durumlarını açıklamaya çalışıyorlar. Halbuki bunlar bir nevi gömlek oluyor, sızmalara maske oluyor. Onun için bu durumların Parti içerisinde yaşanmamasına büyük ihtiyaç vardır. Çok büyük dikkat sarfedilmesi gerekir.

Sızmaların önemli bir amacı demek ki, provokasyonu esas alacaktır. Sızma ve provokasyon ilişkisini çok iyi işlemek gerekiyor. Provokasyon zemini sızmaları nasıl kullanıyor ve bunu nasıl derinleştiriyor? Bu bulanık havada nasıl komplo-hizip yaratıp örgütü işlemez duruma getirmek istiyorlar? Belgelerde bunu açıklayacak hayli veri vardır. Fırsat buldukça bazı komplolara girişiyorlar. Sanırım ülkede de nedenlerini iyi tesbit edemediğimiz ve aslında öyle vurulmaması gereken, öyle kaybetmememiz gereken bazı yoldaşların katledilmesinde bu tip sızmaların rolünü daha iyi değerlendirmeye ihtiyaç vardır. Bu daha iyi netlik getirir ve tabii ki, tedbirli olmayı da beraberinde getirir.

Sızmaların en çok peşinden koştukları diğer bir amaç da tabii ki Parti Önderliğine ulaşmaktır. Özellikle bu 85'lerden itibaren daha da hızlandırılmıştır. Basına da yansıdı bu konu. O dönemlerde suikastler planladıkları biliniyor. Bu sahaya çok sayıda adam aktardıkları biliniyor. Bazı yapay örgütler oluşturdular, "Kızıl Hareket" vb. gibi Arap veya Lübnanlı geçinen bazı güçlerle kontaktlar kurarak, onları atlama tahtası gibi kullanmak isteyerek, Akademi'yi ele geçirmek istediler. Ve özellikle de buraya işçi statüsü altında ve çok sayıda ajan yolladılar. 85'lerden itibaren bu çok yoğundu. Bazıları Partinin aleyhinde propaganda geliştirirken, bazıları sızmıştı. Bunların çoğu açığa çıktı aslında, açığa çıkmayanlar da belki olmuştur. Bazıları bize katıldılar ve bu katılanların çoğu ülkede kaçtı. Demek ki, onlar da birer sızmaydı. Kaçanların öyle küçük-burjuvalıklarından kaçmadığı, önemli bir bölümünün böyle olduğu anlaşılıyor. Özellikle bu sahada katılanların kaçmaları onların sızma olduklarını ortaya koyuyor. Daha sonra bunu bazıları itiraf da etti. Yoksuldurlar, bunlara pasaport veriyorlar, dolar veriyorlar; böylece kolay düşürüyorlar. Özellikle Mardin gibi hudut vilayetlerinde bunlar daha çok değerlendiriliyor. Bunlar da önemli bir yekün tutuyordu. Kamp hakkında bilgi almak, kampın girdisini çıktısını öğrenmek ve olası bir kamp baskını geliştirmek için bunlar yoğunca kullanılmıştır. Parti Önderliğine yöneltilenler biraz daha iyi seçilmiş, hazırlanmış durumdaydılar. Biliniyor, özellikle 85'lerde, 86'larda Şam'da bu faaliyetleri geliştirmek istiyorlardı. Fakat Partinin artan etkinliği karşısında korkarak Avrupa'ya kaçtılar. O zaman böyle kollektif bir çalışma içine girdikleri, gerekirse çok çeşitli güçleri de kullanarak amaçlarına ulaşmaya çalıştıkları biliniyor. "Kızıl Hareket"in bu temelde oluşturulmak istenmesi sözkonusudur. Bunu daha sonra Avrupa'da TEVGER olayında görüyoruz. Bu oluşumun da içine karıştığı komplolar ve yolladığı adamlar sözkonusudur. Yine Diyarbakır'dan bir grubun sızması, İstanbul'dan bir grubun sızması sözkonusudur. Avrupa'daki biraz daha ilginç ve çoğu da PKK'ye bazı araçlar vasıtasıyla katılarak, PKK'li gibi geliyorlar. Taktiklerine kadar belirlenmiş; nasıl gelecekler, nasıl sızacaklar, nasıl silah alacaklar ve en son örneğin bir tören; bir devre başlangıç veya sonuç konuşmasında nasıl saldırıya geçecekler; bütün bunlar planlanmış. Tabii ki üzerinde önemle durulması gerekir.

Bu suikastçilerin çoğu biliyorsunuz gerçekten insanlıktan çıkarılmış durumda idiler. Robot haline getirilmişlerdir, tam bir robot. İbretle bunların yaşantılarını, nasıl bu hale düşürüldüklerini açıklamak gerekir. Böylesi suikastçi, komplocu tutumlara hangi aileden, hangi sınıf ve tabakadan gelmişler, nasıl bu duruma düşürülmüşler, nasıl inandırılmışlar, daha sonra hangi taktiklerle Parti içine sızdırılmışlar, nasıl bir plan önlerine konulmuş, nasıl suikast gerçekleştirecekler; sonra nasıl kaçacaklar, kime dayanarak nereye kadar gidebilecekler; bunların hepsini iyi bir biçimde ortaya koymakta yarar vardır. Hem örgütün kendi tedbirlerini geliştirmesi açısından, hem de bu tutumlara girenlerin nasıl robotlaştıklarını, özelliklerini bilmek açısından bu önem taşıyor. Ayrıca bu tipleri uyarmak ve çok acımasız bir sonuçla karşılaşacaklarını önceden vurgulayarak bu tutuma girmelerini önlemek açısından, kapsamlı bir biçimde bunların durumunu açmak gerekir.

Şu da ortaya çıkıyor ki, Parti ne kadar fazla mevzilenirse, bu tip sızmalara karşı kendini o kadar sağlama alır. Yani her şey düşmanın düşünüp planladığı gibi gelişmiyor. Gerçekten her türlü devlet desteğini arkasına alarak, çok ince düşünülüp planlanmasına rağmen ve özellikle de başta günümüzde Türkiye solu olmak üzere tarihte de bu konuda çok başarılı olmasına rağmen PKK'ye yönelik fazla başarılı olmaması üzerinde önemle durmak gerekir. Az mı adam hazırlamış, az mı plan kurmuş, az mı para vermiş ellerine? Hayır! Milyarlık harcamalar var. Bütün diplomatik yolları kullanıyor. Devlet gücüyle en ince detaylarına kadar bağlantıları gerçekleştirebiliyor. Ama yine de başarılı olamıyor. Neden bu sonuç ortaya çıkıyor? Bu yönelimlerin zararı olmamıştır demiyoruz ama şimdiye kadar en azından asıl hedefine ulaşmaktan çok uzaktır. Bunun böyle olmasını, biz aslında en başta Partinin ideolojik-politik doğrultusunun doğruluğuna, ikincisi ve en önemlisi de doğru bir örgütlenmeyi büyük bir ısrarla dayatmamıza ve son olarak da Partinin günlük mevzilenmesini, günlük yürütmesini, günün 24 saatini, dikkati ve duyarlılığı elden bırakmadan yürütmemize borçluyuz. Bir defa düşmanın ulaşamayacağı mevziler ve o mevzilerin günün 24 saati dikkatli-tedbirli kullanılması sözkonusudur. Tabii ki bunlar aynı zamanda doğru bir örgüt anlayışı ile sonuç alabilir. Politika da doğru oldu mu, tüm tedbirler içiçe, düşmanın bütün planlarını, teşebbüslerini işlevsiz bırakabilir ve bizde de gerçekleşen budur. Kısacası, biz düşmanın kucağında hareket etmedik. Buna ulaşamayacağı objektif zemini esas aldık. PKK'nin en çok hedef alınan yönü, objektif olarak düşmanın ulaşacağı bir zemin olmamasıdır. Ki kampta doğru bir örgüt anlayışı, oldukça ısrarlı bir biçimde yürütülmüştür. Buraya saldırılar 85'lerden beri, hatta daha öncesinde bile vardır. Daha 82'lerden beri buraya sızdırılan unsurların varlığını biliyoruz. Bunların çoğu bozgunluk, tembellik, edilgenlik, ikirciklik, kararsızlık aşılıyorlardı. Onun için ders çıkarmaya önem verilmesi gereklidir. Peki, neden sonuç alınamamıştır. Çünkü günün 24 saati dikkat ve tedbirden de öteye, doğru bir yaklaşımımız sözkonusudur.

Hatırlıyorum; '80'lerde, 82-83-84'lerde mecnun gibi tipler geliyordu, baştan çıkmış tipler geliyordu. Ama biz çok insani, çok doğru siyasi ve teorik temellerde yaklaştık ve bu yaklaşım bunları habire ortaya çıkardı. Eğer iflah olabilecek bir durumda ise kişi, zaten bu yaklaşım onu iflah olmaya doğru götürüyordu. Değilse, iflahını kesiyorduk. Demek ki; doğru yaklaşım bunların ortaya çıkarılmasında çok hayati bir rol ifa etmiştir. Bunların meselesine yaklaşırken biz ne sadece iflah olmaz küçük-burjuvalardır dedik, ne de böyle olabileceklerini gözardı ettik; aksine ihtiyatlı yaklaştık. Öyle de olabilirlerdi böyle de de. Şans tanıyalım; eğer iyi eğitimle iflah olabilecekse bu belli olur dedik. Zaten eğitimden bir şey kavramayacaksa, bunun art niyetli olma ihtimali daha yüksektir. Biz elimizden geleni gösteririz, bu onu açığa çıkartır, dedik. Nitekim bazıları kendilerini inkar etmeye kadar giderken, bu yüzden böyle oldular. Onların duygu ve düşüncede ne olduklarını, amaçları ile içine girecekleri eylem arasındaki çelişkinin nasıl olduğunu, başlarına ne gelebileceğini, doğru yolda olurlarsa nelere nasıl ulaşabileceklerini hep ortaya koyduk. Bu, onların kararlılıklarını kararsızlığa dönüştürüyor. Yani önceleri çok kararlıca gideriz, yaparız derlerken, bizim doğru yaklaşımlarımız onları altüst ediyor. Onların PKK hakkındaki yaklaşımlarının ne kadar sakıncalı olduğunu ortaya çıkarıyor. Çünkü düşman PKK'yi yutacak bir lokma gibi onlara sunuyor. Bir de çok vahşi ve insani yönü olmayan bir örgüt gibi tanıtıyor. Tam tersine, buraya gelince vahşetin kimin özelliği olduğunu, PKK'nin nasıl yutulmaz bir lokma olduğunu ve bir de nasıl açığa çıkartabileceğini hemen kavrıyor ve panik içine düşüyor. İkinci gün bakıyoruz ki bunlar zaten kendi-

lerini kendiliğinden ele veriyorlar.

Bizim bu yöntemimiz bunlara karşı başarılı olmamızın en temel nedenidir. Yani Partinin güçlü yaklaşımı, pratik tedbirlerle birleştirildiğinde, bunları gerçekten açığa çıkartabiliyor ve dikkat edilirse, biz bazılarını bu konuda bize bilgi getirdikleri için değil, bu doğru yöntemimizle açığa çıkardık. Kendileri ifadelerinde en çok buna şaşırdıklarını dile getiriyorlar; bizi nasıl açığa çıkarttınız diyorlar. Biz burada her şeyi açığa çıkarırız; söyleyeyim. Bizim yöntemlerimizi bir Parti kadrosu iyi takip etsin, burada kimin ajan olduğunu, kimin küçük-burjuva olduğunu, kimin iflah olmaz olduğunu rahatlıkla ortaya çıkarabilir. Bu yönde PKK'nin çok sağlam bir ölçüsünden bahsetmek gerekir; PKK'nin oldukça yetkinleşen bir özelliğinden bahsetmek gerekir. Bu, kimsenin kendini kamufle ederek, maskeleyerek yutturamayacağını; bir piyonsa, bir kariyeristse, bir hizipçiyse, bir düşkünse, hepsinin er veya geç ortaya çıkacağını kanıtlıyor. O halde demek ki; bunlara karşı mücadelemizin başarılmasında en temel öge; Partinin her şeyden önce ideolojik-politik hattındaki ihtilalciliğidir, direnişçiliğidir, insaniliğidir; ondan kaynaklanan doğru bir örgüt anlayışını ve kadro eğitim anlayışını özellikle ısrarla hayata geçirmesi ve de tedbirli olmayı da bütün bunlarla birleştirmesidir. Bunların kısa sürede açığa çıkarılmasına, işte tüm bunlar imkan vermiştir. Belki tam değil, istediğimiz gibi değil ama önemli oranda bizi bu konuda başarılı olmaya götürebilmiştir.

Bunların yargılanmaları yapıldı. Biliyorsunuz, onların önce soruşturmaları geliştirilmiştir. Bizim soruşturmalarda yeni bir tecrübe kazandığımız biliniyor. Mühim olan, kişiyi fiziksel yönden imha etmek değil, eğer onda tutulabilecek bir yan varsa bu yandan tutmak ve onu daha çok da düzen konusunda aydınlatmaktır. Kendisini bu duruma sokan rejim, onun arkasındaki devlet konusunda bilinçlendirmektir. Nasıl robotlaştırıldığını ortaya koymak ve bunun için özlü itirafa çekmektir. Eğer kurtarılacak birisiyse, yeniden topluma kazandırılacak birisiyse, topluma kazandırmak ve eğer gerçekten bir taraftar ve hatta Parti adına savaşacak birisi haline gelebilecekse ona o yolu da açık tutmak, ama bunu çok sistemli, çok bilinçli ve gerçekçi yapmak gibi bir amacımız olmuştur. Her ne kadar bazıları bu amacı tam iyi takip edip uygulayamadılarsa da, daha fazla işin kaba yönüyle uğraştılarsa da, bunun bizim tercih edemeyeceğimiz bir yöntem olduğunu veya çok aşırı, karşı-devrimci tutumlar içinde olanlara ancak bunun uygulanabileceğini; ama çözülüş sürecine girmekle birlikte daha çok onu topluma kazandırmayı esas alan, onun itirafına daha çok olanak kazandıran, itirafın dürüstlüğü oranında da gerçekten oyuna gelmişse, gerçekten vahim bir hatanın kurbanı olmuşsa ve bunda da samimi ise ona yaşam yolunu açık tutmayı dayatan bir yaklaşım içinde bulunmanın daha doğru olacağını süreç içerisinde ortaya koyduk. Ve hatta, özellikle ordudan gelme yoksul köylü kökenli ama kandırılmış, zorla iteklenmiş bazı unsurların dürüst itirafları oranında, hemen bir de gerçekten bu işten büyük bir pişmanlık duyuyorlarsa, düşman kendi itirafçılarını belki sekiz yıl içerde tutuyorken, biz bir iki aylık eğitimle en azından tekrar insanlığa kazandırmayla bunları serbest bile bırakabildik. Ama suçlarını gizleyen, fırsat bulursa bu insanlıkdışı faaliyetlerini yeniden sürdürmede bir an bile tereddüt etmeyenlere karşı da tabii kendilerini affetmemizi beklememeleri gerektiği biçiminde bir politik yaklaşım içinde olduk. Sorgulama aslında bu temelde geliştirilmesi, sistemleştirilmesi gereken bir yöntem olarak devreye sokulmalıydı. Kısmen uygulayabildik. Bazı sonuçlara bu temelde varabildik. İmha bu konuda en kolay yöntemdir. Mesele, bu insanlardan da kurtarılacak olanlar varsa kurtarabilmektir ki, bunlar bize gereklidir.

Islah olanları eğitime tabi tutma, sosyalizmin insanı yeniden topluma kazandırma işlevidir. Bu konuda, kişinin psikolojisinden tutalım, büyüme tarzına, bu işlere nasıl bulaştırıldığına kadar çok bilimsel yaklaşmak gereklidir. Hemen bir iki belirleme ile yetinmeden, onu her yönüyle inceleyerek, bütün çelişkilerini çözümleyerek, bu konuda tüm düşünceyi sarf ederek onu gerçek boyutlarıyla ortaya çıkarmak esastır. Bu konuda açık ki soruşturma yöntemini daha da geliştirmemiz gerekiyor. Soruşturma yöntemlerinin, hedeflerinin ve uygulama inceliklerinin gittikçe bir uzmanlık derecesinde geliştirmemiz gereken bir görev olduğu ortaya çıkıyor. Her şeyden önce de demek ki bu insanların bu duruma nasıl düşürüldüğünü, bunlara ne yapılmak istendiğini, bunun yol-yöntemlerini açığa çıkarıp bundan kalkarak azami bilgiye sahip olmak, bunlardan ıslah edilebilecekler varsa ıslah etmek ve iflah olmaz bir düşman tutumunda kararı kesinse ona göre bir tutum ortaya koymak gereklidir. Ayrıca, bir de bu sonuçlar temelinde Partiyi aydınlatmak, Partinin bu tip sızmalardan nasıl dersler çıkarması gerektiğini bir rapor halinde ortaya koyup Partiye sunmak da önemli bir görevdir.

Yargılama ve infaz meselesi de sözkonusu olan bir diğer meseledir. Yine çok sınırlı uygulanmaya çalışılmıştır. Yargılama, kendi yasalarımıza göre açıkça, gerekirse bir jurinin huzurunda sanıkların yüzlerine okunarak, işledikleri suçun cinsi ve yasalarımıza göre buna verilmesi gereken cezasının ne olduğu ve bir de bunlara son söz verme hakkını içermekteydi. Öyle uzmanlaşmış mahkemelerimiz yoktur. Zaten ulusal kurtuluş savaşı aşamasında bu mahkemeler, kapsamlı mahkemeler olamazlar. Sıcak savaşım içindeki mahkemelerdir; kısa süreli olur, soruşturma da duruma göre, koşullar elveriyorsa biraz uzatılır ama sıcak savaşım koşullarında daha kısa süreli sonuç alma ihtiyacı vardır. İbret olması açısından, açık kamuoyunun önünde durumlarının anlaşılması açısından ve hem caydırıcılık hem de gerçek bir adaletin yerini bulması açısından, böyle bir yargının doğru yapılmasını, geliştirilmesini denemeye çalıştık. Aslında gerek saflarımıza sızanlara karşı, gerek direkt bize karşı savaşanlara karşı, işbirlikçilere, hainlere karşı halkın bağımsızlık mahkemelerinin daha da geliştirilmesi gerektiğini biliyoruz. Önemli olan, bu dönemde örnek kabilinden bazı yargılamaların gerçekleştirilmiş olmasıdır. İdam da dahil olmak üzere, verilen bazı cezaların uygulanması, bazılarının uygulanmaması tamamen yine bizim baştan takip ettiğimiz anlayışa bağlıdır. Karşı-devrimin amansız uygulayıcılarına ve özellikle de bütün Partiyi hedefleyenlere, başta Parti Önderliği olmak üzere, Partiyi fırsat buldukça imha etmekte bir an bile tereddüt etmeyenlere elbetteki idam cezasının uygulanması yerindedir. Varlığımızı, yani her şeyimizi bitirmek isteyen bu ögelere af olayı fazla uygulanamaz. Tutum ve davranışları ile insanlıktan uzak birisi olduğunu gösteriyorsa; bir halkın varlığına, bir hareketin varlığına bu kadar kastetmekte kararlıysa, insanlıktan çıkmışsa, tabii ki bunlara, özellikle de savaşım alanlarındaysa, bu konuda fazla aman tanınamaz. Ama ciddi bir oyuna gelme, pişmanlık içinde olma durumu varsa, özellikle de Partinin önde gelenlerine suikast yapma değil de, bilgi alma, bilgi götürme ve bunu da isteyerek değil, belli ölçülerde aldatılarak, çeşitli şantaj yollarıyla üzerine gidilerek yapmışsa, böylelerine ıslah olma yollarını açık tutmak, yararlı olabilir. Bunları ıslah etme, yeniden topluma kazandırma, hatta yanılgılarını çok köklü düzeltip devrime bile hizmet edebilecek ögeler haline getirmenin yollarını açık tutmak için bir imkan tanıdık. Ordudan geldiği halde bazılarını samimiyetleri oranında tekrar özgürlüklerine kavuşturduk, bazılarını eğitime tabi tuttuk. Bunun daha da geliştirilmesi gereken bir yöntem olduğu açıktır.

Kısacası bu sızmalara karşı, soruşturma, yargı ve infazın, ilerde daha çok gelişmeler olacağına göre, daha şimdiden özenle geliştirilmesi büyük önem taşıyor. Bu konuyu daha iyi açıklığa kavuşturmak gerekiyor. PKK'deki adalet anlayışının nasıl geliştiğini, nasıl uygulandığını çok iyi açıklamak gerekiyor. Zaten bu temelde, bu itiraflar yayınlanıyor. İtirafçıların son sözleri yayınlanıyor. Özellikle kendilerini bu durumlara sokanlara karşı, toplumun içinden bu durumlara düşmemeleri için uyarılmak istenenlere karşı, hayli ibret vericidir. Görülüyor ki, bu konuda yerine getirilmesi gereken görev çok yönlüdür. Her şeyden önce, öyle Türkiye solunun tarihinde olduğu gibi, hatta ilkel-milliyetçiliğin tarihinde olduğu gibi PKK'ye de öyle kolayca ajanların sızdırılamayacağını açıklar. PKK'nin her alanda olduğu gibi, bu sızmalara karşı da kendisini silahlandırdığını ortaya koymak gerekiyor. Ortaya çıkarılan son sızmalar, polisleşmenin, ajanlaşmanın, sızmaların bütün yönleriyle açığa çıkarıldığını; düzenin bu konudaki suçunu, devletin istihbarat örgütlerinin kokuşmuşluğunu, çürümüşlüğünü, zavallılığını ortaya koyar. Nasıl haince emeller peşinde koştuğunu; nasıl insanları robotlaştırdığını; acımasızca çok tehlikeli trajedik sonuçlara götürdüğünü ve aynı zamanda, PKK'nin kendisini buna karşı korumaya aldığını; öyle sanıldığı gibi yutulur lokma olmadığını ve bunun da iyi bilinmesi gerektiğini; düşman gerçekten eğer savaş kurallarına bağlı kalmak istiyorsa, bu kurallara göre savaşmak gerektiğini bir kez daha ortaya koyuyor bu gelişme.

PKK, bu tip kirli savaş yöntemleriyle savaşmak istemiyor. Kendi saflarına salınan kirli savaşım piyonlarını gerçekten büyük bir acıyla, insanlık adına iğrenerek karşılıyor. Savaşın bu biçimde sürdürülmemesi gerektiği kesindir. Fakat düzenin çürümüşlüğü, rejimin çürümüşlüğü, rejimin kendine güvensizliği, kendisini böyle kirli savaş yöntemlerine mecbur ediyor. Ettikçe de tabii bu tip komplocuları, suikastçileri yolluyor. Tabii ki buna bilinen nedenlerle alet olanların da çok hazin bir sonuca uğramalarına yol açıyor. Devrimin bu konudaki görevi, sosyalizme yaklaşımı, mümkün olduğu ölçüde savaşı kabul edilebilir sınırlar altında ve kirli olmayan yöntemlerle sürdürmektir; ama düşman ısrarla bunu böyle yürütüyorsa, bizim de artık bu işlerde uzmanlaşmamız kaçınılmazdır. Sızmaya karşı koyma, istihbaratı karşı istihbaratla önleme gibi bir görev de doğuyor. İşte, Parti içinde bizim bunu nasıl geliştirebileceğimizi esas ilkeleri ile gösterdik. Her an gelişebilecek bir sızmayı fazla erteletmeksizin ortaya çıkarma ve hemen tedbirini alma; her alanda olası sızmaların nasıl olabileceğini önceden tesbit etme ve ortaya çıkarma; örneğin, sızmaların şehirlerde çok rahatlıkla gelişebileceği konusunda örgütü veya temsilciyi çok sağlam aydınlatma, sızmaların nasıl gerçekleşebileceğine dair onu uyanık kılma; gerilla birliğine nasıl sızabileceğini tesbit edip önceden bu konuda aydınlatma ve bazı belirtiler ortaya çıkarsa nasıl yaklaşılabileceğini ortaya koyma konusunda önemli mesafe alınmıştır.

"Devrimciler bu konuda eğer, yaşantılarında çirkin kusurlar işlemezlerse, ciddi hatalar yapmazlarsa, komplolara gelmezler. Devrimci er-geç şu veya bu yerde vurulabilir; ama çok şey kurtararak bu sonuca gidebilir. Çok şey kurtararak, çok şey geliştirerek, çok başarılar sağlayarak, ölüme gidebilir. Bu da bizim için az bir kazanım değildir. Kendisi ile oynayan devrimci; kendi kendisini kuşkuya düşüren, kendi kendisini tedbirli kılmayan, kendisini kararlı kılmayan, ikircikli, her türlü bozgunculuğa alet olabilen, güçlü bir çabanın sahibi olmayan devrimci elbette ufak bir provokasyonla, basit bir sızmayla, yerle bir olur."

Devrimci kadrolara yönelik olarak, bunların nasıl iş yapabileceğini ortaya koyma önem taşıyor. Özellikle hedeflerinin, kadroları komplolarla tasfiye etmek olduğunu bilerek kadroların ve komutanların çok tedbirli olmalarını sağlamak hayati önemdedir. Sızmalarla aynı birim içinde, aynı sığınakta bulunuyorlar; yatarken kurşunu yiyorlar. Randevuya giderken pusuya düşüyorlar. Bunlar önlenemeyecek hususlar değildir. Bizde kayıpların çoğunda bu tip sızmaların rolü vardır. Bu konuda tedbirlerimizi alabildiğine geliştirme ve bütün örgüt birimlerini, çalışma birimlerini bu konuda uyanık tutma, kendi açımızdan çıkaracağımız önemli sonuçlardandır. Her şeyden önce sağlam mevzilere dayanma; öyle sadece tekniğe dayalı tedbirler de değil, tedbirlerimizin sağlam bir politik temele dayanması, örgüt temeline dayanması gerektiğini bilince çıkarma; bu konudaki tecrübemizi daha da zenginleştirerek bütün çalışmalara egemen kılma gibi, önemli dersler sözkonusudur.

Görülüyor ki, düşmanın önemli bir özel savaş yöntemi olan bu sızma, komplo, suikast girişimlerine karşı başarıyla mücadele vermek mümkündür. Bu mücadeleyi her sahada vermek gerekir. Biz bu sahada bunun örnek bir çalışmasını sunduk. Parti kadrolarının bundan çıkaracağı çok dersler vardır. Hatta Türkiye solunun çıkaracağı çok önemli dersler vardır. Mutlaka bu dersleri özümsemek gerekir. Büyük bir güveni bir de bu temelde edinmek gerekiyor. Bu konuda bunların yol açmak istediği güvensizliği, bizim nasıl güvene dönüştürdüğümüz işte bir kez daha gözler önüne serilmiş oldu. Aynı şeyleri biz provokasyon için de yapmıştık. Provokasyon Parti saflarını bulandırmaya, kararsızlığı ve inançsızlığı geliştirmeye çalışıyordu. Sahte hizipçilik, temel meseleler yerine basit meselelerle uğraştırma, taktikten saptırma, özelliklerini iyi bildiğimiz gibi son tahlilde Partinin ideolojik-politik, örgütsel doğrultusundan, özellikle de günlük yaşam tarzından uzaklaştırma girişimlerine karşı, bizim Partiye nasıl sahip çıkacağımızı, doğru örgüt yaşamının nasıl olması gerektiğini, özellikle de her türlü bozgunculuğa ve hizipçiliğe karşı Partinin birliğinin nasıl savunulacağını kapsamlı değerlendirmelerle ortaya koyduk. Ve bildiğimiz gibi, Parti bu provokasyonlara karşı mücadeleden güçlenerek çıktı. Kürdistan tarihinde, değil hepsi, bir tanesi bile dayatıldığında bu örgütü beş-on parçaya bölebilecek böylesi provokasyonlara karşı biz birliğimizi çok daha güçlendirerek çıktık. Bu komplo ve suikast girişimleri, başka örgütlerde olsaydı belki de o örgütün birçok ögesini, önderliğini götürebilirdi. Ama bizim bu konudaki doğru bir devrimci-direnişçi ideolojik-politik hattan kaynaklanan doğru örgütlenmeyi her tarafa ısrarla dayatmamız ve günlük olarak tedbiri elden bırakmamamızla, bunların amaçladıkları bütün hususlarda nasıl büyük bir başarısızlığa uğradıkları, geliştirmek istedikleri kuşkuculuğun, güvensizliğin nasıl boşa çıkarıldığı bir kez daha görüldü. Ve aynı zamanda, eğer doğru yaklaşılmazsa, hem provokasyon meselesinde hem de bu sızmalar meselesinde Parti ortamının nasıl bulanacağını; bozgunculuğun nasıl gelişeceğini; kararsızlığın, inançsızlığın nasıl ortamı avucuna alabileceğini; ve bu ortamda sağlıklı bir partileşmenin nasıl oluşamayacağını, dolayısıyla bu konuda doğru önderlik edilmezse, doğru yürütülmezse nasıl birçok değerin heba olabileceğini, açıkça ortaya çıkarmış bulunuyoruz. Bu temelde Partinin kendine güveni daha da artmıştır. Partinin düşmanı teşhis etmesi daha iyi açıklık kazandığı için güven artmıştır. Düşmanın dayattığı yöntemler konusunda ne kadar bilinç sahibi olunursa o kadar güven kazanılır ve savaşta karşı tedbirlerle başarılı olma yolu açılır. İşte bu da gerçekleştirilmiştir. Yani, çoğunun içine düştüğü gibi; kuşkularla, politik olmayan yöntemlerle, alelacele sonuç alınamaz.

Bu konu tam bir özel savaş konusudur. Özel savaşa karşı, devrimci savaşı cesaretle, güvenle ve de ustalıkla dayatmakla sonuç alınır. Biz burada bunu sunmaya çalıştık. Görülüyor ki önemli başarılara ulaşılmıştır. Bunların çoğu sözümona bizlere suikast yapmaya gelmişlerdi. Bir değil, belki beş-on teşebbüs sözkonusuydu ve gerçekten daha bize ilk yaklaştıkları anda bile cesaretleri yerle bir oldu. Bu bakış açıları tepe-takla oldu ve irade olarak onlar çözüldüler. Daha sonra mekkiyle geçmeden kendilerini ele vermekten kurtulamadılar. Demekki, bir devrimci, kendi devrimciliğini her alanda sağlam konuşturursa, o ne kadar güçlü olursa olsun düşmanın bel bağladığı bütün yöntemleri boşa çıkarabilir. Ve biz burada, dikkat ederseniz, öyle çoğunuzun düşündüğü yaklaşımlarla yaklaşmak yerine, yeni ve yaratıcı yöntemlerle sonuç aldık. Bugüne kadar başarılı olabilmişsek, düşmanın ulaşamayacağı ve hatta düşünemeyeceği bir konumda yaşamayı sürekli esas almamızdandır. Düşman nasıl düşünüp yaşadığımızı bilse bile, bilgileri düne aittir. Düşman dünü bilir ama

Devamı 23. sayfada

Zindan direnişçilerince kaleme alınan aşağıdaki yazıyı, salt cezaevlerindeki değil, tüm alanlardaki kadrolara ışık tutacağı inancıyla yayınlıyoruz

KADROLARIN ROLÜ, ÖZELLİKLERİ VE GÖREVLERİ

Kürdistan devrimi ve zindan yaşamında kadroların rolü ve görevleri hayli fazladır. Kadroların rollerini oynayabilmeleri ve omuzladığı büyük ve kutsal görevleri yeterince ifa edebilmeleri için açık ki; Partimizin belirlediği militan ölçüleri yakalamak gerekiyor. Yani, bir kadronun rolü ve görevlerini ne oranda yerine getirip getirmediği, Parti militan ölçülerini ne kadar yakalayıp, yakalamadığıyla orantılıdır. Bir kadro, militan ölçüleri sınırlı oranda yakalamışsa, oynayacağı rol ve yerine getireceği görev de sınırlı olacaktır. Tersi durumda da bu böyledir. Yani, bir kadro, militan ölçüleri en üst düzeyde yakalamışsa uygulamada da ileri bir pratik sergiler.

Kürdistan devriminde ve zindan koşullarında bir kadronun yeri ve öneminin hayati ve hatta belirleyici bir konum arzettiği biliniyor. Devrimin ve direnişin örgütlendirilmesi, yönetimi ve ileri aşamalara ulaştırılması, militan kadroların omuzlarında yükselmektedir. Bu açıdan, her bir Parti kadrosunun, mesleğinde uzmanlaşmış usta birer devrimci olması gerekmektedir. Bu nasıl olur? Her şeyden önce, ideolojik-politik düzeyi ileri, iyi bir örgütçü, iyi bir eylemci, iyi bir eğitmen ve değişen koşulları değerlendirip usta manevralarla gelişmelere yön verebilen önder meziyetlere sahip olmakla mümkündür.

Ancak, tek başına bu beceri, birikim ve yetenekleri taşımak bir kadro için yeterli ölçü değildir. Bunun yanısıra, militan bir kadroda Partiye, halka ve devrime karşı sarsılmaz bir bağlılık; düşman ve her türlü düşmanca faaliyetlere karşı büyük bir kinle, sağlam bır irade ve kararlılıkla mücadele ediş; tarihin ve Partimizin kendisine yüklediği yüce görevleri, Parti çizgisini temel alarak yerine getirebilmek için, bitmez tükenmez bir enerji, sorumluluk ve her türlü fedakarlık; rolünü oynayabilmek için cesaret, atılganlık, yiğitlik ve yaratıcılık gibi, esas olarak proleter devrimci kişiliği yansıtan özellikler olmak zorundadır. Bu özelliklere sahip olunmadı mı, kişi istediği kadar çeşitli yeteneklere sahip olsun, bunların pek fazla bir değeri kalmaz.

Devrimci, militan kişilikle yetenekler bütünleştiği, birbiriyle uyumluluk arzettiği oranda karşılıklı olarak biri diğerini güçlendirir ve sonuçta verimli ve kalıcı bir kadro çalışması ortaya çıkar. Aksi halde, yani militan kadro özelliklerinin zayıf, yeteneklerin ileri olduğu bir durumda ortaya bölük-pörçük, sürekli tökezleyen, sonuçları verimsiz ya da az verimli geçici bir çalışma ortaya çıkar. Bu kesindir. Hepimiz tanık oluyoruz; yeteneği gelişmiş ama, kişilikte pek çok zaafı olan unsurlar, faaliyetlerinde göreceli bir gelişme sağlasalar bile, gün geldiğinde devrimin zorlukları karşısında, dayanamayıp işi ihanete kadar vardırmakta, bir çok değere zarar verebilmekte, düşman saflarına kayarak, alçaklığın batağı içinde yok olup gidebilmektedirler. Tabii, bu örnek, kişinin içine düştüğü en kötü durumdur. Bunun dışında özü bir de olsa, çeşitli biçimlerde zararlı konuma düşen veya devrim saflarının dışına çıkan tipler de ortaya çıkabilmektedir.

Bu olayın bir de tersine rastlanmaktadır ki, bizim esas ele alacağımız konu budur. Yani bizde fedakarlık, kararlılık, bağlılık, irade vb, bir Parti kadrosunun sahip olması gereken kişilik meziyetleri vardır. Ancak politik uyanıklık, ideolojik gelişkinlik, örgütçülük, eğitmenlik, değişen koşullara göre politika üretme gibi meziyet ya da yetenek alanında gerilikler, darlıklar görülmektedir. Hal böyle olunca, doğal olarak pek çok görev ve sorumlulukları yerine getirmeme ve genelde verimsiz bir devrimci çalışma ortaya çıkmaktadır. Bu konuya ileride ayrıntılarıyla değineceğiz.

Demek ki, militan bir kadro ister dışarıda, ister zindanda olsun devrimci görevlerini başarıyla ve kalıcı, sağlıklı bir şekilde yerine getirmek istiyorsa, her şeyden önce Parti militan kişiliğine ve mesleğinde uzmanlaşmış çok yönlü yeteneklere sahip olmak ve her iki özelliği kendisinde dengeli ve uyumlu şekilde somutlaştırmak zorundadır. Ve biz bunu söylerken olağan, sıradan ölçülerden değil; bilinçten eyleme, iradeden kararlılığa ve Parti ahlakından inanca kadar olağanüstü bir ölçüden bahsediyoruz. Yani, Kürdistan devriminin özelliklerine ve zindan yaşamının koşullarına denk olağanüstü kadro militan ölçülerini yakalamaktan söz ediyoruz.

Kendi özgülümüze inersek; düşmanla içiçe ve her an acımasız sınıf kavgasına tanık olduğumuz zindan koşullarında bu ölçüleri yakalamak, özellikle içinde yaşadığımız süreç gözönüne getirildiğinde daha bir ivedilik kazanmaktadır. Günümüz koşullarında kadro olmanın rolü ve sorumlulukları daha büyüktür. Bunun pek çok nedenleri vardır. Ancak, bunu iki ana noktada toplayabiliriz.

Birincisi; Diyarbakır Zindanının Kürdistan devrimindeki yeridir. Bilindiği gibi, Diyarbakır Zindanı dokuz yıldır yaşadığı işkenceleri, vahşeti ve tarihimize malolmuş soylu direnişleriyle Kürdistan, Türkiye ve dünya nezdinde son derece saygın ve onurlu bir yer edinmiştir. Diyarbakır Zindanı denince Kürt, Kürdistan, PKK, zulme ve işkencelere karşı direniş akla gelmektedir. Bu nedenle, Kürdistan halkının biricik önderinin PKK olduğunun kanıtlandığı alanlardan biri olan Diyarbakır Cezaevinin dünya ve halkımız üzerinde yarattığı saygın yerini sürekli olarak korumak ve geliştirmek görev ve sorumluluğuyla karşı karşıyayız ki, bu konuda kadrolarımıza çok büyük ama kutsal görev ve sorumluluklar düşmektedir.

İkinci olarak; Diyarbakır Zindanı ulusal kurtuluş mücadelemizin önemli bir parçasıdır. Burada yaşanacak olumsuz bir gelişme dışarıya olumsuz, olumlu bir gelişme ise olumlu bir tarzda yansıyacaktır. Kürdistan halkı dün olduğu gibi, bugün Diyarbakır Cezaevi dendiğinde, Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin ve Ferhatların yücelttiği PKK önderliğini hatırlamaktadır. Diyarbakır Zindan direnişinin yarattığı değerler o kadar yüce ve güçlüdür ki, bileşimi ne olursa olsun, halkımız Diyarbakır'ı hep böyle görmektedir. İşte böyle bir yerde yaşayan Parti kadrolarına, bu özelliği sürekli korumak ağır sorumluluğu ve görevi düşmektedir. Sadece burada gerçekleşecek her direnişin ulusal kurtuluş savaşımıza yapacağı önemli siyasal desteği gözönüne getirerek hareket etmekle sorumlu değiliz. Yine, sadece burada yüzlerce insana siyasal önderlik yapmakla da görevlerimiz bitmiyor. İş sadece bunlarla sınırlı kalsaydı, fazla zorlanmadan yerine getirilebilir cinstendir. Ancak, Diyarbakır zindanında sorumluluklarımız sadece bunlarla sınırlı değildir. Denilebilir ki, en önemli görev sürekli tutuklamaların yaşandığı ve cezaevi birleşiminde önemli değişikliklerin olduğu bu ortamda Parti yaşamını, örgütlülüğünü ve çizgisini; yeni yakalanan insanlara en iyi şekilde kavratmak ve Partiyi yeterince tanımayan bu insanlara Partiyi en iyi şekilde özümsetip benimsetmek ve Parti yaşamı içinde eritmektir. Evet bunu en iyi biçimde temsil edecek olan kadrolara düşen esas görev ve sorumluluklar bunlardır. Bu yapıldığı oranda cezaevine gelip giden insanlar ulusal kurtuluş mücadelemize daha aktif şekilde katılacak ve yine bu yapıldığı oranda Diyarbakır süreci kesintisiz olarak devam edecektir. Bunu başarmanın yolu nedir? Biricik yol, kadroların Parti politikasını ve genel çizgisini en ileri düzeyde temsil etmeleridir.

Peki; bizler yukarıda izah ettiğimiz iki ana görev ve sorumlulukların, gereklerini yeterince hayata geçirip, üzerimize düşenleri yerine getiriyor muyuz? Buna evet demek zordur. Bu alanda ciddiyetsizlik ve eksiklik görülmektedir. Bunun pek çok nedenleri vardır. Ve bunların açığa çıkarılıp değerlendirilmesi ve sonuçlar çıkarılması gerekmektedir. İşte, bu yazıyı bu amaçla kaleme almayı gerekli ve zorunlu gördük.

1- Parti kadrosu ideolojik-politik düzeyi ileri, seçkin bir elemandır.

Bizde bir Parti kadrosunda aranan en önemli özelliklerden birisi budur. Zira bir kadronun kendisine yüklenen rolü başarılı bir şekilde oynayabilmesi ve üstlendiği görevleri yerine getirebilmesi için yeterli bir ideolojik-politik düzey tutturması zorunludur. Bu işin yarısıdır.

"...Bizde sadece dünya, bölge, Türkiye ve Kürdistan'da yaşanan siyasal gelişmeleri dar veya kalıpçı bir temelde değerlendirme olayı görülmüyor. Aynı şey genelde ve özgülümüzde cezaevinin değerlendirilmesinde de görülmektedir. Bu konuda düşman bugün ulusal kurtuluş mücadelemizi ve PKK'yi savaş esirleri şahsında boğmak istiyor gibi ya abartmalı veya hafifsemeye dayalı, ya da bir dönem için geçerli olup günümüzde geçerliliğini kaybeden çeşitli değerlendirmelere gidilmektedir. Açık ki, bu tür yanlış-eksik bakış açıları cezaevi politikasını belirlemede ya da bu politikaya katkıda bulunmada bizleri sağlıksız bir sonuca götürür..."

Kafası marksist-leninist çağ anlayışıyla ve bunun Kürdistan'daki temsilcisi PKK ideolojisi ve politikası ile aydınlanmamış kadroların, pratik faaliyetlerin üzerine kör-topal yürüyeceği, sağ veya sol sapmalara kayarak tehlikeli bir konuma düşeceği ve sonuçta hiçbir görev ve sorumluluğu istenilen düzeyde yerine getiremeyip tökezleyeceği açıktır. Bu açıdan sağlam adımlar atıp sürekli değer yaratan lider kadro olunmak isteniyorsa, her şeyden önce yeterli bir ideolojik-politik bilinç düzeyine erişmek gerekmektedir. Bunun için de, çağ, devlet, devrim, demokrasi, proletarya diktatörlüğü gibi Leninizmin temellerini oluşturan olguları en ileri düzeyde bilince çıkarmak, sürekli ve hızla bir değişim içinde olan çağımızdaki her gelişmeyi yakından izleyip, sağlıklı ve doğru değerlendirmelere gitmek, olası gelişmeleri bu bakış açısıyla görebilmek, en önemlisi de Kürdistan'daki somut gelişmeleri de bu gelişmelerle diyalektik bağ içinde ele alıp doğru çözümlemelere gitmek zorundadır. Sıcak savaş ortamının yaşandığı Kürdistan gibi bir ülke; Türkiye, bölge ve dünyada yaşanan her bir gelişme konusunda Parti ideolojisine dayanılarak doğru siyasal değerlendirmelere gitmenin önemi daha da fazladır. Zira, dediğimiz gibi, pratik faaliyetlerde başarılı olmanın doğru taktik ve manevralara sahip olabilmenin yolu, ideolojik sahada yeterli bir düzeyde olmaktan ve bunu güncel siyasal gelişmelerle bütünleştirmekten geçer. O halde, her bir kadronun çağı ve Kürdistan dahil her sahada yaşanan güncel gelişmeleri iyi görmesi ve buna denk düşünce ve politikalar üretmesi, görev ve sorunları kavraması gerekmektedir.

Peki bizler ne durumdayız?

Açık ki, bir çok arkadaşımız Marksizm-Leninizm'i onun temel ve bilinmesi mutlak ilkelerini, Partimizin ideolojisi ve politikasını, çağımızın özelliklerini, Kürdistan, Türkiye, bölge ve dünyadaki güncel siyasal gelişmeleri yeterince kavrayamamış ve tüm bunları görüp, politika üretme ve sunma yeteneğine kavuşamamıştır. Hal böyle olunca arkadaşların taktik belirleme, manevra yapma kabiliyetleri de haliyle dar ya da geri kalmaktadır. Bizde görülen en belirgin yetmezliklerin birisi budur.

Bu ciddi eksikliğin yanısıra, güncel siyasal gelişmeler yeterince izlenmediğinden; çağ ve güncel durum değerlendirilirken olaylara yüzeysel, soyut, kalıpçı-subjektif, iyi niyetli yaklaşım; kısacası diyalektik, tarihsel materyalist metod ve bakış açısıyla yorumlayamama, tüm bu nedenlerden dolayı da yanlış ve sağlıksız değerlendirmelere gitmek gibi, bir Parti kadrosuyla çelişen durumlara düşülebilmektedir. Bundan da öte, doğru bakış açısı yerine, dünyadaki emperyalist ya da küçük-burjuva reformist, oportünist tezlerin etkisinde kalınarak, bunların tezleri savunulabiliyor. Açık ki, bu da tehlikeli bir durumdur. Yine kimi arkadaşlar, güncel gelişmeler karşısında Partinin belirlediği bir politikayı; "Bu Kürdistan'da bizim için yeni bir politika ve yeni bir uygulamadır, bunu henüz anlamış değilim" deyip çoktan beri uygulanan ve ilan edilen politikaları şaşkınlıkla karşılayabiliyorlar. Ayrıca, Ortadoğu gibi devrimimizle çok ilişkili bir bölgedeki gelişmeler çok basit ve özünden uzak bir şekilde değerlendirilebilmektedir.

Bütün bunlar bize neyi göstermektedir? Bütün bunlar, bize gelişen olayların dar, sığ, tersten yorumlandığını gösterir. Biz, bunun nedeninin, genel olarak arkadaşlarda kavrama yeteneğinin geri olmasından kaynaklandığına inanmıyoruz. Tam tersine, bunun temel nedeninin, marksist teori ve çağ anlayışını, çağı doğru yorumlamanın ifadesi olan marksist felsefeyi güncel gelişmelerle bütünleştirip, birer eylem klavuzu olarak değerlendirmek yerine bir doğmalar yığını ve ezbere dayalı olarak ele almadan kaynaklandığına inanıyoruz. Militan bir kadro; devrimci teoriyi güncel gelişmelerle bütünleştirip, eylem kılavuzu haline getirebilmek için varolan bütün mevcut yeteneklerini buna göre seferber eder ve devrimci bilincin bu demek olduğunu kabul ederse; işte bunu yaparsa sağlıklı bir değerlendirme ve yorum gücüne erişir. Önünü aydınlatır ve bu aydınlığı tüm topluma yayar. İşte bizim temel eksikliğimiz buradadır. Ve bu eksikliği aşmadığımız müddetçe çağı değerlendirmemiz hep kısır kalacaktır.

Bu eksikliği giderebilmek için üç ana halkayı kendimize temel almalıyız.

Bunlardan birincisi; çağımızın devrimci ideolojisi olan Marksizm-Leninizmi, onun Kürdistan koşullarındaki temsilcisi Parti ideoloji ve politikasını derinlemesine özümsemek,

İkincisi; çağımızın dört temel çelişkisini ve nedenlerini tarihsel materyalist metodla yeterince kavramak,

Üçüncüsü; güncel gelişmeleri sıkı bir şekilde takip etmek, temelde varolan birikimlerin yarattığı rahatlıktan da yararlanarak her olayı doğmalarla değil, yaratıcı bir tarzda ve diyalektik bir bağ içinde ele almak.

İşte; biz bu üç temel noktayı yeterince özümsediğimiz ve aralarında sıkı bir bağ kurduğumuz oranda ancak gelişen en küçük olayı bile yorumlama gücüne erişir ve kısırlık, doğmatizm ya da yanlış "teoriler" üretmekten kendimizi sıyırıp, aydınlanmış güçlü bir kafa yapısına sahip olabiliriz. Yine, bu üç temel noktayı yeterince özümsediğimiz oranda, ancak emperyalizm kendini yenileyip gelişiyor gibi emperyalist kaynaklı "yeni" sosyalizmci anlayışlara düşmez, "İran-Irak savaşı, ABD'nin Irak'ı destekleyip, İran'ı, tehdit ederek korkutmasıyla durdurulmuştur" gibi yüzeysel ve dar değerlendirmelere gitmez, Türkiye'deki siyasal gelişmeler nedir diye sorulduğunda; "Türkiye'de devrimci bir hareket henüz şekillenmediğinden yeni bir şey yoktur" deyip siyasal gelişmeleri sadece Türkiye devrimci demokratik hareketi ile sınırlı tutmak gibi sığ bir yaklaşımla hareket etmez ve Kürdistan'da pek çok siyasal değişiklik ve gelişme olmasına rağmen bunlara dokunmadan eski kalıpçı değerlendirmelere gitmezdik. Maalesef bizde bütün bunlar önemli oranda görünen gerçeklerdir.

Böylesine daralmış bir düşünce ile kitlelere ne denli önderlik yapılabileceği ortadadır. Bir Parti kadrosuyla çelişen bu durum, açık ki; iç açıcı bir şey değildir.

Bu nedenle arkadaşların kendilerini yukarıda belirttiğimiz üç ana noktada yeterli hale getirmeleri, kendi eksikliklerini görüp hızla gidermeleri gerekmektedir. "Bir Parti kadrosu ideolojik-politik düzeyi ileri, seçkin bir elemandır" tanımlamasına denk bir yapıya kavuşmak zorunludur. Aksi halde kadronun kadro olarak görevlerini yerine getirmesi bir aldatmacadan öteye gitmez. Halkımızın ve zindan koşullarının bizden istediği şey budur.

Bizde sadece dünya, bölge, Türkiye ve Kürdistan'da yaşanan siyasal gelişmeleri dar veya kalıpçı bir temelde değerlendirme olayı görülmüyor. Aynı şey genelde ve özgülümüzde cezaevinin değerlendirilmesinde de görülmektedir. Bu konuda düşman bugün ulusal kurtuluş mücadelemizi ve PKK'yi savaş esirleri şahsında boğmak istiyor gibi ya abartmalı veya hafifsemeye dayalı, ya da bir dönem için geçerli olup günümüzde geçerliliğini kaybeden çeşitli değerlendirmelere gidilmektedir. Açık ki, bu tür yanlış-eksik bakış açıları cezaevi politikasını belirlemede ya da bu politikaya katkıda bulunmada bizleri sağlıksız bir sonuca götürür

Her şeyden önce şunu vurgulayalım ki, içinde yaşadığımız zindan koşulları düşmanla sürekli karşı karşıya olduğumuz bir ortamdır. Ve diğer önemli bir konu da, dışarda yükselen ulusal kurtuluş mücadelemizin bir parçası ve ona karşı sorumlulukları büyük olan bir zeminde yaşıyoruz. Bu nedenlerle, cezaevlerinde yaşanan güncel durum, düşmanın politikası, içinde yaşanılan siyasal ortam, kendi güç ve olanaklarımız, izlenmesi gereken politika vb. pek çok olguları bir araya getirip, doğru sonuçlara ve bu temelde güçlü

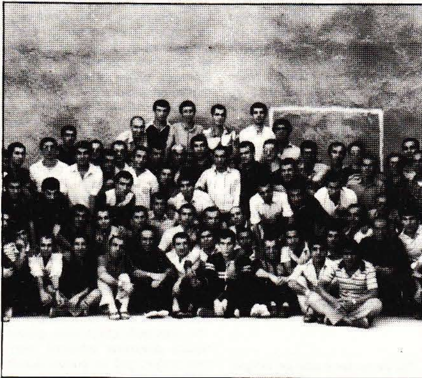
bir pratiğe ulaşmak gerekiyor. Bunun yapılmadığı yerde sürekli istikrarsızlığın yaşandığı olaylar patlak verir ki, o da bizi bizden beklenen görev ve sorumlulukları yerine getirmemeye götürüp pek çok sorun ve olumsuzlukları da yaratır. O halde ne yapılmalıdır?

Şu iyi biliniyor ki, düşman, halkı temsil eden devrimcilerin cezaevlerinde insanca yaşamalarını ve siyasi kimlik ve kişiliklerini tanımlamalarını hiçbir zaman kabul etmemiş, tahammül etmemiştir. Bu dün böyle olduğu gibi, bugün de böyledir ve yarın da böyle olacaktır. Sömürgeci-faşistlerin baş ve can düşmanları olduğumuzdan ve düşman da bizi böyle gördüğünden bu durumda şaşılacak yan yoktur. Bu bir yaşam kavgasıdır. Bizler direnerek var olmak, onlar da bizleri yok ederek yaşamak zorundadırlar. Bu nedenlerledir ki düşmanla öteden beri zindan cephesinde kıyasıya ve büyük mücadeleler yaşadık. İki uzlaşmaz karşıt güç olarak yanyana yaşadığımız sürece, daha pek çok fiili direniş ve mücadele yaşayacağımız açıktır. Evet, olayları bu temel halkadan başlatıp, yakalamak zorundayız. Tersi arayışlar daima tehlikelidir.

Ancak yukarıda belirttiğimiz genel doğrular, hiçbir zaman bir rotada somutluk bulmaz. Temel yaklaşımımız ve tüm politikalarımızın ana doğrultusu zemin oluşturmakla birlikte güncel koşullar da belli bir etkide bulunur, yani zindan cephesinde sınıf kavgasının zaman zaman şiddetlenmesi, zaman zaman durulmuş gibi görünmesinde güncel gelişmelerin belirgin bir etkisi vardır. Örneğin; 80-83 yılları arasında esas nedenleri özgücümüzdeki ciddi zayıflıklar oluşturmakla birlikte, düşmanı çok soylu direnişlere rağmen azgın ve tavizsiz bir saldırıya iten olağanüstü faşizm koşulları ve elverişsiz bir zemin vardır. Buna karşılık iç ve dış kamuoyunun ağır baskısının bir sonucu olarak, "Sivil yönetime geçtik. Demokrasiye geçiş yaptık, insan haklarına saygılıyız" vb. biçiminde görünürde siyasal değişikliklerin yaşandığı bir ortamda her şeyin belirleyicisi olan özgücümüzde görülen zayıflıkların da büyük oranda giderilmesiyle Ocak 84 direnişinde görüldüğü gibi, asgari insani koşulların yaratıldığı bir ortama kavuştuk. Dış güce paralel olarak temelde öz gücümüze dayanmakla birlikte, dış siyasal koşulların elverişliliğinin yarattığı olumlu zemine dayanarak tek-tip, İstiklal Marşı gibi dayatmalara karşı 7 Şubat ve de 9 Ocak gibi büyük ve zafer getiren bir direniş yaratabildik. Yürürlüğe konulan Ağustos Genelgesi'nin farklı koşullarda, farklı özellikler taşımasına rağmen, 12 Eylül askeri darbesinin ekonomik, sosyal, siyasal bir ortamının ürünü olarak doğduğunu ve 24 Ocak kararlarının tekrardan uygulanıp, siyasi gericiliğin artarak bir askeri şiddetin kullanıldığı bir ortamda yürürlüğe konulduğunu biliyoruz. Fakat her şeye rağmen, 12 Eylül döneminin o eski sömürü ve terörünün uygulandığı zindanlarda yükselen soylu direnişler, iç ve dış kamuoyunun desteği sonucu sömürgeci faşizme, unutulmaz bir yenilgi tattırabildi. **Diğer bir deyişle, siyasal gericilik ve baskının arttığı bir** ortamda öz gücümüze dayanarak gerçekleştirdiğimiz direnişler geniş bir kamuoyunu harekete geçirerek siyasal koşulları lehimize çevirmiş ve bu noktada faşist saldırganlar geriletilebilmiştir.

Bütün bu örneklerden anlatmak istediğimiz şey şudur: İçinde yaşadığımız zindan koşullarında öz güç belirleyici olmakla birlikte, dışarıda dost ve düşman cephesinde yaşanan siyasal gelişmeler de cezaevlerini olumlu ya da olumsuz yönde direkt etkilemektedir. Bu açıdan, cezaevi şartlarında doğru bir politika belirlemek isteniyorsa düşmanın siyasal koşullarını iyi görüp değerlendirmek gerekmektedir. Hangi şart altında olursa olsun zindanlardaki temel politikamızın direniş olduğu açıktır. Ancak bunun yeri, zamanı ve biçimi, programı vs. konularında sağlıklı bir tesbite ulaşmak için düşmanın içinde yaşadığı koşullar ve cezaevlerine yönelik izlediği politikalar dikkatle değerlendirilmek durumundadır. Biz savaş esirleri zindanlarda yükselen direnişleri dağların doruklarında yükselen direnişlerle diyalektik bir bağ içinde ele aldığımızdan bu konunun önemi daha da büyümektedir.

Demek ki, düşmanın cezaevlerine yönelik politikalarını dikkatle izleyip **görmek ve buna karşı doğru direnişçi politikalar üretmek büyük önem taşı**maktadır ve bunu yapacak olanlar da seçkin elemanlar olan kadrolardır.

Ancak kadrolarımızın bu konuda istenilen düzeyde olduğu söylenemez. Diyarbakır gibi, Partimiz, halkımız ve dünya ilerici insanlığı içinde büyük bir yer edinen zindanda böyle bir eksikliğin görülmesi, açık ki hem büyük bir olumsuzluk hem de ciddi bir tehlikedir. Çünkü Diyarbakır Zindanındaki kadrolar bu konuda darlığa ve subjektivizme düşerlerse başarısızlığa, düşman politikasına karşı güçlü politikalar üretmemeye kadar gidip, çizgiye ve doğru devrimci direniş pratiğine hakim olamazlar. Hal böyle olunca da, örgütsel varlığı denetleyip korumak, kitlelere önderlik yapıp harekete geçirmek zorlaşır. Bunun yerini tam bir kaçış ve dağınıklık alır.

Görüldüğü gibi, içinde yaşadığımız önemli bir direnme merkezinde bu tür olumsuz ve tehlikeli durumlara düşmenin pek çok zararlı sonuçları vardır.

O halde, her bir kadromuz karşı karşıya yaşadığımız düşmanın cezaevlerine yönelik politikalarını çok yakından izlemeli; düşman politikasının hangi koşullar ve hangi biçimlerde belirlenip uygulanmaya çalışıldığını görmeli, öz gücümüzü temel hareket noktası yaparak dış koşulların lehimize ve aleyhimize olan yanlarını tesbit etmeli ve bütün bunlardan hareketle direniş çizgimizden asla sapmadan, hiçbir ortayolcu sağ davranış, anlayış ve tutumlara düşmeden, doğru radikal direniş biçimlerini yaratıp, kararlı ve her türlü riski göze alacak engin fedakarlık örnekleriyle pratiğe uygulamalıdır. Bu konuda Diyarbakır Zindan tarihi zengin bir miras, tecrübe ve değerle doludur. Biz kadrolar bu tecrübe ve değerleri en iyi şekilde özümseyip bilince çıkarır ve düşman politikalarına karşı sürekli politika üreten, yaratıcı militanlar olursak, hiçbir gücün Diyarbakır'ın saygınlığını ve yükselttiği direniş bayrağını düşürmesi mümkün olmayacaktır. Buna yönelik bütün çabalar birer birer yok olmaktan kurtulamayacaktır. Biz Diyarbakır Zindan kadrolarından istenen meziyetler bunlardır.

Bu konuda her arkadaş, kendisinde görülen eksiklikleri aşma ve güçlü, yaratıcı, uyanık, kararlı kadrolar olma görev ve sorumluluğu ile yükümlüdür. Tüm arkadaşların bu anlayış, duyarlılık ve bilinçle pratiğe yönelmeleri gerekmektedir.

Bir Parti kadrosu, Partiyi yaşatma ve temsil etme gücünde olan iyi bir örgüt militanıdır. Kadro, örgüt yaşamı içinde, örgüt çarkının sağlam dişlisi olan ve Parti çizgisinin büyük bir ustalıkla uygulanmasında uzmanlaşmış kişi demektir. Kadro, saksıda yetişen süs çiçeği değildir. Sırf iş olsun diye bu sıfata layık görülen kişi hiç değildir. Tam tersine, kadro, Partinin temel taşlarını oluşturan, kendisinden çok şey beklenen, omuzlarına tarihsel nitelikte görev ve sorumluluklar yüklenmiş ve bu görev ve sorumlulukları yerine getirebilecek meziyetlere sahip kişi demektir. Bu niteliklere sahip kadro tamamen resmi bir ilişki ve statü içindedir.

Bütün bunlar ne anlama gelmektedir? Bunlarla kastedilen şey, bir kadronun, Partinin resmi çatısı altında, Parti işlerliğini en iyi şekilde uygulayıp ona sadık kalması, Partinin örgüt ve mücadele anlayışını hayatın her alanına uygulayıp değişen koşullara göre yeni biçimler verebilmesi, Parti çizgisini dosta ve düşmana karşı en iyi şekilde temsil etme gücünde olması, tarihi görev ve sorumluluklarını tam bir komünist bilinç ve kişilikle her türlü özveri, kararlılık, sağlam bir irade ve fedakarlıkla yerine getirmesidir. Evet, bizim bir kadrodan kastettiğimiz ve yukarıda anlatmak istediğimiz şey tam da budur.

"...Şurası çok iyi biliniyor ki, örgüt çalışmalarında güçlü bir uyum ve ahenk olmayınca, orada devrimci görevleri verimli bir tarzda yerine getirmek zorlaşır. Birbirleriyle uğraşıp, didişen birim üyelerinin Parti çalışmasını ne oranda yürüteceği açıktır. Devrimci görev ve sorumluluklarla uğraşıp, bunun çabası içinde olması gerekenler, kalkar birbirleriyle uğraşırlarsa, bir yandan birimin işleyişi, rolü ve fonksiyonu felce uğrar, diğer yandan da belirlenen görevler yerine getirilemez hale gelir. Bu açıdan, uyumlu bir ilişki ve ahenkli bir çalışma isteniyorsa Partiyi resmi olarak temsil eden görevli arkadaşların yoldaşlık ilişkileri, Parti ilke, kural ve işleyişi temelinde sağlam ve tam bir irade birliğine dayalı, sorumlu bir pratik içerisinde olmaları şarttır. Bu nasıl olur? Örneğin, karar alınması gereken bir durum mu çıktı? Burada tartışmada özgürlük, eylemde birlik temel ilkesinden hareketle demokratik işleyiş uygulanıp, şayet oybirliği sağlanamıyorsa azınlık-çoğunluk yoluna gidilerek hareket tarzı belirlenir..."

Peki, bizde kadrolar ne durumdadır? Parti işleyişini her yönüyle uyguluyor, görev ve sorumluluklarımızı yeterince yerine getiriyor, örgüt ve mücadele biçimleri konusunda üzerimize düşen şeyleri yapıyor ve Parti çizgisini yeterince temsil edebiliyor muyuz? Buna tüm yönleriyle evet demek oldukça güç. Peki neden? İşte bu noktada karşımıza bu soru çıkmaktadır ki, her şeyin kilitlenip, düğümlendiği yer burasıdır. Öyle ki birçok arkadaş bu konuda eksiğim, bu konuda yetersizim diyor; ama bir türlü güvensizlik ve yetmezliklerini gidermenin çözüm noktası olan neden sorusuna ya dokunmuyor ya da derinliklerine cesaretle inip düğümü çözme becerisini gösteremiyor. Hal böyle olunca da arkadaşlar her aylık toplantıda ve hazırladıkları raporlarında aynı eksiklik ve yetmezliklerini bir papağan gibi tekrarlayıp duruyor. Diğer bir deyişle, kendisini bir türlü yenileyip aşamıyor. Bu durum bir anlamda doğaldır. Zira kişi kendi eksikliklerinin nedenlerini görüp onun üzerine doğru bir anlayış temelinde gitmedikçe tutukluk yapar. Bozuk plak gibi aynı eksikliklerin tekrarlanması kaçınılmaz olur

Her şeyden önce şunu belirtelim: Pek çok kadronun Parti yaşamı, işleyişi, görev ve sorumlulukları vb. konularda bilinç yetersizliği yoktur. Belli eksiklikler olsa bile, genel olarak arkadaşlara ışık tutacak bilgi birikimi vardır. Yani bugün görülen birçok eksikliğin birincil nedeni bu değildir. Bizlerde görülen tutukluğun esas nedeni aldığımız devrimci bilinci yaşam pratiğimizle bütünleştirememe, kişiliğimizin vazgeçilmez bir parçası ve yaşam felsefesi haline getirememedir. Evet bizde sıkıntısı yaşanan ve çeşitli eksiklikler içine iten esas konu budur. Kuşkusuz bazı şeyleri yeterince bilince çıkaramama ya da kavramama da bunda rol oynamaktadır. Fakat bizde egemen olan yan bu değildir. O halde karşımıza "devrimci bilinç pratiğe neden yeterince, ya da sahip olunan bilinç seviyesine denk bir tarzda uygulanamıyor" sorusu çıkmaktadır. Bu sorunun yanıtı açıktır; tek kelimeyle ifade edecek olursak; Parti militan kişiliğini en üst düzeyde kendi kişiliğimizle bütünleştirememişizdir. Üzerimizde hala toplumsal yapımızda var olan çeşitli etkileri taşımaktayız. Evet bunun tek izah tarzı varsa o da budur.

Bu konuyu genel yapımızda var olan çeşitli eksiklik ve yetmezliklere indirgeyip, örneklendirerek daha da detaylandıralım.

Bilindiği gibi, Parti örgütlenmesi denince resmi kurallara ve işleyişe ve kendi içinde en üstünden alta kadar oluşturulmuş belli bir hiyerarşik yapıya dayanan gönüllü birlik akla gelir. Cezaevi koşullarında da en üstünden en altına kadar Parti örgütlenmesi yaratılmış, sağlam bir zemine oturtulmuş ve kendi iç işleyişinde Parti kural ve ilkeleri egemen hale getirilmiştir. Ancak bu olumlu gelişmeye karşılık, zaman zaman çeşitli düzeylerde yanlışlık ve hatalar eksik yaklaşımlar belirgin şekilde görülebilmektedir. Tabii bunlar Parti anlayışıyla çelişen tutumlar olarak ortaya çıkıyor.

Bilindiği gibi koğuşlar düzeyinde kendilerine yetkiler sunularak oluşturulan komiteler vardır. Komiteler şeklinde örgütlendirilen bu birimler Parti faaliyetlerini koğuş düzeyinde yürütmekle birinci derecede sorumlu kılınmışlardır. Yani kendilerine sunulan çerçeve temelinde şu faaliyetleri yürüt ve Partiyi en iyi şekilde temsil et denmiştir. Ve çalışmalar bu temelde yürütülüyor. Fakat kimi birimlerimizde uyumlu çalışma yerine, zıtlık ve olumsuzluk, kollektif faaliyet yerine, kendini dayatma, devrimci yönetim anlayışı yerine, feodal ve küçük-burjuva yönetim tarzını uygulama, örgüt işleyişini temsil etme yerine kendi bireysel düşüncelerini yürürlüğe koyma, gönderilen karar, talimat ve belirlenen toplantı sistemini anında, zamanında ve istenilen düzeyde uygulama ve rapor etme yerine, gevşek ve eksik davranma, düşüncede ve eğitimde yeterli öncülük etme yerine, her iki alanda da yetersizlikler gösterme, sunulan inisiyatifi sonuna kadar uygun biçimde kullanma yerine, bu konuda darlık içine düşme, olaylara müdahale edip, gelişmeleri yönlendirme ve de**netleme yerine, bunun gerisine düşme, gelişmeye açık arkadaşların** önünü açma yerine, tıkama yoluna girme, kişilere bakış açısında darlık gibi çeşitli düzeylerde eksik ve yanlış anlayış ve tutumlara girilebilmektedir. Bunlar birim faaliyetlerinde egemen olmamakla birlikte ortaya çıkan çeşitli olgulardır. Ancak giderilmediği takdirde pek çok olumsuzlukları beraberinde getirebilecek şeylerdir.

Şurası çok iyi biliniyor ki örgüt çalışmalarında güçlü bir uyum ve ahenk olmayınca, orada devrimci görevleri verimli bir tarzda yerine getirmek zorlaşır. Birbirleriyle uğraşıp, didişen birim üyelerinin Parti çalışmasını ne oranda yürüteceği açıktır. Devrimci görev ve sorumluluklarla uğraşıp, bunun çabası içinde olması gerekenler, kalkar birbirleriyle uğraşırlarsa, bir yandan birimin işleyişi, rolü ve fonksiyonu felce uğrar, diğer yandan da belirlenen görevler yerine getirilemez hale gelir. Bu açıdan, uyumlu bir ilişki ve ahenkli bir çalışma isteniyorsa Partiyi resmi olarak temsil eden görevli arkadaşların yoldaşlık ilişkileri, Parti ilke, kural ve işleyişi temelinde sağlam ve tam bir irade birliğine dayalı, sorumlu bir pratik içerisinde olmaları şarttır. Bu nasıl olur? Örneğin, karar alınması gereken bir durum mu çıktı? Burada tartışmada özgürlük, eylemde birlik temel ilkesinden hareketle demokratik işleyiş uygulanıp, şayet oybirliği sağlanamıyorsa azınlık-çoğunluk yoluna gidilerek hareket tarzı belirlenir. Çıkacak karar kişinin düşüncesini yansıtmasa bile, bunu tartışma konusu ya da sorun yapmadan pratiğe aktarmak zorundadır. Oysa bizde birimin bazı üyeleri, "ille de benim dediğim olacak, yoksa olmaz" deyip kendisini dayatıveriyor. Ve hatta kararları tartışma konusu yapıp, isteksiz uygulayabiliyor. Bu durum ister istemez sorun yaratır ve birim içerisinde uyumsuzluğu, zıtlaşmayı doğurur. Bu durum -kendini dayatma- ters bir tavır olduğu gibi; yanlış olduğu bilindiği halde içine girilen bu tutumun arkasında, küçük-burjuva kendini beğenmiş aydın bilgiçliği, "her şeyi ben bilirim, ben yapabilirim" küçük-burjuva feodal anlayışı vardır. Dikkat edilirse burada kollektivizm rafa kaldırılmış, yerine bireycilik ve ben unsuru geçirilmiştir. Bunu yapanlar Parti işleyişini, kollektif çalışma tarzını, uyumu, demokratik işleyiş vb. konuları bilmiyorlar mı? Çok iyi bilmektedirler. Bugün kalkıp bu insanlara birim çalışması hakkında yaz dense, çarşaf çarşaf yazı yazacaklardır. İş uygulamaya geldi mi bilinen şeyler kişilikle bütünleştirilmeyip, küçük-burjuva, feodal aile reisi anlayışı ve kişiliği korunduğundan elbetteki pratiğe yansıyacak olan yön de bu yön olacaktır. İşte bizim sıkıntımız buradadır.

Bir örnek daha verelim. Biçimde uyumlu bir çalışmayı yaratmanın en önemli unsurlarından birisini eleştiri-özeleştiri silahını doğru bir tarzda kullanmak oluşturur. Birim üyelerinin içine girdikleri eksiklikleri aşmaları ve daha güçlü bir pratik içine girmeleri bununla mümkündür. Bu silahın ne zaman, nasıl ve hangi biçimlerde kullanılacağı üzerine çok şeyler yazıldı. Ancak görülen odur ki kimi

birim üyeleri arasında incir çekirdeğini doldurmayacak eksiklikler üzerine giderek büyüyen sorunlar yaratılmakta ve bu durum birim içindeki uyumu zedeleyip kötü bir görünüme bürünebilmektedir. Açıkça bu tür eksikliklerin ortaya çıkması, önemli sorumluluk ve görevleri üstlenmiş arkadaşlar açısından bir talihsizliktir. Bizim bu tür eksiklikler içerisine girenlere "olgun devrimcilik yapıyorlar" dememizi kimse beklememelidir. Tersine, bu tür tutumlara girenleri ölçüsüz, ve seviyesiz pratikçiler olarak değerlendiriyoruz. Bundan kimse gocunmasın. Her fırsatta büyük davanın büyük insanları olmaktan sözedilir. Ama bunun tersine, basit ve işleyişe ters düşen şeylerle uğraşıyorsak, bunu başka türlü izah etmek düşünülemez. Uyumlu ve güçlü bir yapının oluşması için, bunun önemli bir aracı olan eleştiri-özeleştiri silahını sekter ya da liberal tavırlara düşmeden, doğru devrimci tarzda uygulamak gerekir. Bu silah uygulanırken, "ben haklıyım, sen haksızsın" gibi, kimin haklı, kimin haksız olduğunu ortaya çıkarmakla uğraşıp, bunu ispatlamaya çalışarak ille de mahkum edilmesi gereken kişiler aranmamalıdır. Bu anlayış ve yaklaşım tarzı yanlış ve çözümsüzdür. "Sen şunu yaptın, ben bunu yaptım" gibi zıtlaşmaların temelini oluşturur. Böyle bir yaklaşım tarzından çok, eksikliklerin ne olduğu, bunun nereden kaynaklandığı, doğru anlayış ve tutumun ne olması gerektiği açığa çıkarılıp, bu temelde hatalar ortaya serilmeli ve eksiklik şu veya bu kişiye mal edilmeden, tam tersine birimin bir eksikliği olarak görülüp, eksikliğin üzerine yürüme tarzımızı buna göre belirlemelidir. Böyle bir yaklaşım ve olgun ölçüler tutturuldu mu ancak, örnek bir yapı ve ahenkli bir çalışma ortaya çıkar.

Bu tarzda bir pratik, kollektif faaliyeti de doğurur. Bilindiği gibi, birim çalışmalarında kollektif çalışma esastır. En verimli, güçlü, başarılı ve az hatalı bir çalışmanın yolu kollektivizmden geçer. Her türlü burjuva, küçük-burjuva alışkanlık, kişilik ve yaşam tarzının panzehiri budur. Hele hele önüne devrim, düşmana karşı her alanda direniş gibi son derece büyük hedefler koyan proletarya partilerinde bu ilke hayati önemdedir. Bu alanda zaaf veya yetmezlik içine düşüldü mü, açık ki ortaya büyük boyutlarda sorun ve çıkmazlar çıkar ki, bu da sürekli bir başarısızlığı ve içten içe çözülen bir yapıyı ve son tahlilde ise birkaç darbe ile kolayca dağıtılabilen çürük bir oluşumu birlikte getirir. Evet, kollektivizmin yerine bireyciliğin kol gezdiği bir yerde her zaman için tehlikeler vardır. Kısaca, kollektivizm sağlam bir yapıya temellik eden proleter yaşam ve çalışma tarzı; bireycilik ise, her zaman için istikrarsızlık ve çözülmeye temellik eden küçük-burjuva, feodal yaşam ve çalışma tarzıdır. Birincisi güçlenmenin ve başarının, diğeri ise zayıflamanın ve başarısızlığın ifadesidir. Ve en önemlisi bu ikisi arasında her zaman bir çelişki ve bu çelişkinin yarattığı bir çatışma vardır.

Birim faaliyetlerini yürütürken, işte bu bilinçle hareket edilmelidir. Bütün çalışmalarımız, bütün faaliyetlerimiz ve temel işleyiş biçimimiz kollektivize edilmelidir. Ancak görülen odur ki bazı arkadaşlar kollektivizmin gücünü, büyüklüğünü bilmesine rağmen halen kendini dayatmacı, bireysel tutum ve davranışlara, ve birim çoğunluğunun düşüncesine ve çıkarılan karara rağmen "benim dediğim doğrudur", "bildiğimi yapacağım" gibi küçük-burjuva bireyci pratikçiliğe girebiliyor. Bu tür arkadaşların genel pratiği gözlendiğinde, sadece bu alanda değil, pek çok sahada kendini öne çıkarıcı, keskin, kendini beğenmiş, başkaların pratiğini beğenmeyen, tipik aydın küçük-burjuva özelliğini yansıttığını görüyoruz. Hal böyle olunca, kollektivizmde zaafa düşülüyor. Birim çalışmaları sekteye uğrayıp, uyumsuzluk başgösteriyor. Nihayet kaynağını bu tür davranışlardan alan örgütsel birlik zaafa uğrayıp, pratikte çok başlı bir çalışma çıkıyor ki, birim çalışmalarının felçli bir yapıya dönüşmesi ve çatışmalı bir ortamın doğması tamamen bundandır. Yani burada kollektivizmle bireycilik arasında ciddi bir çelişki ve çatışma ortaya çıkmaktadır. Bu durumun birim çalışmasını aksattığı gibi ve arkadaşlar arasında yıpranmalara neden olduğu da apaçık ortadadır.

Bu noktada bazı hatırlatmalarda bulunmak zorundayız. Parti örgütlenmesi içinde resmi görev almış arkadaşlar parti işleyiş ve proleter kişiliğine denk bir tarzda hareket etmek zorundadırlar. Bunu sağa-sola çekip kendi küçük-burjuva aydın alışkanlık ve güdüleriyle uğraştırmaya ve parti faaliyetinin yürütülmesinde birinci derecede sorumlu tutulan birimi sağlıksız bir yapıya getirmeye kimsenin hakkı yoktur. Kişi gerçekten de omuzladığı önemli ve büyük sorumlulukları Parti karşısında yerine getirme ve Partiye layık, sorumlu devrimci olma iddiasındaysa, ilk başta yapması gereken şey, Partiye yabancı anlayış ve tutumlardan sıyrılmak ve Partinin belirlediği ilke ve yaşam tarzına bağlı kalmaktır. Bunun tersi tavırlar, işleyişe ters düşme olup Partiye yabancı anlayış ve alışkanlıklardan öte bir şey değildir. Ki bunlara müsaade edilmeyeceği açıktır. Çünkü bu tür anlayış ve hastalıklar, Partiyi içten içe kemiren hastalıklardır. Bu nedenle, Partiyi oynaması gereken rolden alıkoyan, Parti yaşamının en önemli özelliklerinden birisi olan kollektivizmi kendi yaşam pratiğinde uygulamayan, kendi aydın bireyci tutumunu sürdürmede ısrarlı olan ve bunu iflah olmaz bir tarzda dayatan varsa çekip gitsinler. Böylesi bir tavır Partinin selameti açısından saygıyla karşılanır. Yok eğer tarihsel nitelikte görev omuzlamış arkadaşlar gerçekten de bu görevleri büyük bir sorumluluk temelinde geliştirmek istiyorlarsa o zaman kaynağını proleterdışı alışkanlık ve etkilerden alan eksikliklerini hızla aşmalı, toplumu, devrimci kollektif yaşam idealine ulaştırmaya soyunmuş Partinin değerli mensupları olarak yaşantımızın her yönünü kollektif yaşam tarzı ve motifleriyle donatmalıyız. Denilebilir ki, bu ideal bir militan kadrodan istenen önemli özelliklerden birisidir. Unutmayalım ki, pek çok hastalığın yanısıra, bireycilik gibi toplumun iliklerine işlemiş bir hastalığı kollektif yaşama ulaştırarak iyileştirecek gücün öncü çekirdeği bizleriz. Ve bu ideale ulaşabilmek için kollektif bir güç yaratmak zorunludur. Bu nedenle, kollektivizim yaşam felsefemiz olmalıdır.

Bizde kollektif ve uyumlu bir örgüt çalışmasının yanısıra, sıkıntısı çekilen en önemli konulardan bir diğerini yönetim sorunu oluşturmaktadır. Bu konuda ya çok geri kalınıyor, ya da önderlik adı altında aşiret veya aile reisliğine, küçük-burjuva yönetimi anlayışına düşülüyor. Örnek bir yöneticilik yapan arkadaşlarımız da var tabii. Ama dediğimiz gibi, devrimci yönetim anlayışını yanlış uygulayanlar da çıkabilmektedir.

Bilindiği gibi, doğru devrimci yönetimin düşmana karşı sürekli bir direnişin yaşandığı koşullarda büyük bir rolü vardır. Düşmana karşı yoğun bir silahlı savaşın yaşandığı Kürdistan koşullarında bir devrimi örgütlemek, geliştirmek ve başarıdan başarıya koşturmak için güçlü bir yönetici, diğer deyişle güçlü bir önder olmak şiddetle ihtiyaç duyulan meziyetlerdir. Partimiz bugünkü her bir kadrodan, Parti örgütlenmesini her alanda oluşturup kurumlaştıran ve güçlü kılan, kitleleri, kitle örgütleri, cephe örgütleri ve halk ordusu içinde örgütleyip bir araya getiren ve onları dönemin ihtiyaçlarına göre mevzilendirip harekete geçirmesini bilen, devrimin siyasi, askeri, ekonomik, lojistik vb. bütün örgütsel, pratik ihtiyaç ve sorunlarını giderebilen, düşmanın bütün politikalarını ve yönlerini yerinde ve zamanında görüp, bunun etkin ve üstün taktik manevralarını uygun örgüt ve mücadele biçimlerini yaratarak, devrimin gelişimini sürekli ilerleten, kısaca bir devrimi büyük bir ustalıkla örgütleyip yaratabilen, bütün bunları devrime olan sonsuz bir bağlılık ve inançla yapan, Parti kişiliğine ve Parti çizgisine en üst derecede sahip önder meziyetler istiyor.

Kürdistan gibi geri kalmış bir toplumda bu özelliklere sahip olan kadroların çıkması zor da olsa, devrimimizin buna ihtiyaç duyduğu açıktır. Biz bunu derken, yetenekli ama toplumun çeşitli hastalıklarını üzerinde taşıyan tipik burjuva, küçük-burjuva, feodal tiplerden sözetmiyoruz. Tersine, yetenekli ama aynı zamanda Partinin yüce proleter kişiliğiyle donanmış kadrolardan söz ediyoruz. İşte Partimizin istediği önder, yönetici kadro tipi budur.

"...Yönetici kadro, kitle ilişkilerinden devrimci ahlaka, kararlılıktan fedakarlığa, otoriteyi temsil etmekten eleştiriciliğe kadar siyasal, sosyal, örgütsel yaşamın her alanında Partimizin proleter kişiliğine sahip olmak zorundadır. Daha açık bir ifadeyle yönetici kadro, kendini her şeyin merkezinde görüp kitleyi basit ya da hafife alıp bir hiç olarak görürse, devrimci otoriteyi ya da yetkileri diktatörce, ağavari veya küçük-burjuvaca kullanırsa, veyahut tam tersine böyle bir duruma düşmeyeyim anlayışıyla devrimci otoriteyi en ileri düzeyde temsil etme yerine, silik ve müşfik bir duruma düşerse; sekter, kararsız, ikircikli, korkak, bireyci, ikiyüzlü, pasif, teslimiyetçi ve iradesi zayıf; kısacası özü beş metelik etmez bir kişilik yapısı varsa, işte burada devrimci yönetici bir kadrodan sözetmek asla düşünülemez..."

Cezaevi koşulları, önemli birer direnme merkezleri olmakla birlikte, dışarıdan farklı olarak değişik tür devrimci çalışma alanlarına sahiptirler. Buradaki devrimci faaliyetlerin esas yönünü, örgütsel, siyasal, eğitsel, komün ve geniş kitle ilişkileri ile düşmanla ilişkiler oluşturur. Bu faaliyetler dışardakinden farklı koşullar ve biçimlerde geliştirilmektedir. Ancak şunu belirtelim ki, Diyarbakır gibi devrimimize mal olmuş ve onunla kopmaz bir bağ içerisinde olan önemli bir direnme merkezinde bizler de, yeterli ölçüler tutturmuş yönetici kadrolara ihtiyaç duymaktayız. Burada varolan görev ve sorumluluklar ile devrimci çalışmalar çok önemli bir yere sahiptir. Her gün onlarca insanın yakalanıp getirildiği ve düşmanla içiçe yaşadığımız bir ortamda Parti yaşamını, varlığını ve devrimci faaliyetlerini yürütüp kurumlaştırmanın önemi çok büyüktür. Ve bütün bunları örgütleyip, yönlendirecek olanlar açık ki, ağırlıklı olarak yönetici konumda olan arkadaşlardır. Birinci derecede görevli ve sorumlu olanlar bu arkadaşlardır. Dolayısıyla, parti kişiliği, anlayışı ve politikası temelinde Partinin zindan faaliyetini bulunduğu özgülde temsil etmesi gerekenler ve olumlu-olumsuz eksik pratikleriyle hesap vermesi gerekenler bu arkadaşlar olmaktadır. O halde, bir yöneticinin özellikleri ne olmalıdır? Mevzuatını yeterince bilince çıkarmak ve pratiğe uygulamak gereklidir.

Zindan koşullarında bir yöneticinin sahip olması gereken özellikleri kısaca şu ana başlıklarda özetleyebiliriz:

Birincisi; ideolojik-politik olarak ileri ve yeterli bir düzeye erişmiş olması,
İkincisi; Parti işleyişi ve ilkeleri temelinde iyi bir örgüt adamı ve sahip olduğu bu meziyet çerçevesinde kitlemizi Cephe esprisi temelinde örgütleyebilen usta bir örgütçü olması,

Üçüncüsü; örgütleyip yürüttüğü siyasal ve eğitsel faaliyetlerle, kitleleri sürekli bilgilendirmesi, bu alanda kitlelerle sıcak bağ ve ilişkilerin kurulmasını sağlaması ve kitlelerin her türlü sorunlarını çözebilmesi,

Dördüncüsü; komünist bir yaşamın ifadesinden biri olan toplum yaşamını, belirlenen ilişkiler çerçevesinde oluşturup tüm kitlemizi bu yaşam içinde eritmesi ve her türlü bireyci ve bencil düşünce ve alışkanlıklardan arındırması, sosyal yaşantıyı buna göre düzenlemesi,

Beşincisi; düşmanla olan ilişkilerde, doğru devrimci bir rotayı tutturup ne sağ-teslimiyetçi, ne de sol-sekter anlayış ve davranışlara düşmeden, güç, olanak ve koşullar göz önüne getirilerek doğru devrimci yaklaşım ve adımları belirleyebilmesi, belirlenen politikaya hakim olabilmesi,

Altıncısı; fiili bir direnişi gerektiren koşullarda yaşanan ortama denk bir direniş programını, hareket tarzını vb. tesbit edip iç ve dış hazırlıkları tamamlayarak kitleyi, bu temelde kararlı bir direnişi örgütleyebilmesi, kitlenin nabzını sürekli elinde bulundurarak onları direniş temelinde harekete geçirebilmesi ve kamuoyunda da desteğini yaratarak, direnişi başarıyla sonuçlandırabilmesi,

Yedincisi; diğer gruplarla, politik dostluk ilkesi temelinde doğru bir ilişkinin sürdürülmesi,

İşte, diğer özelliklerini bir kenara bırakırsak bizde yönetici bir kadronun sahip olması gereken temel ya da ana özellikleri bunlardır. Dikkat edilirse, burada yönetici kadroların en önemli görev ve sorumlulukları örgütsel alandan tutalım, düşmanla ilişkilere kadar pek çok sahada bilinen ilke ve politikalar temelinde her şeye hakim olma, gelişmelerin tümüne yön verme ve ortaya çıkan sorunları çözme gibi önemli meziyetler isteyen alanları kapsamaktadır. Ve bütün bu görev ve sorumlulukların başarıyla yerine getirilmesi açık ki, belirgin bir yetenekliliği ve ustalığı gerektirir.

Ancak yönetici kadro, bütün bu görev ve sorumlulukları yerine getirirken bu alanlarda doğru bir önderlik anlayışına ve kişiliğine de sahip olmak zorundadır. Diğer bir deyişle, yönetici kadro, kitle ilişkilerinden devrimci ahlaka, kararlılıktan fedakarlığa, otoriteyi temsil etmekten eleştiriciliğe kadar siyasal, sosyal, örgütsel yaşamın her alanında Partimizin proleter kişiliğine sahip olmak zorundadır. Daha açık bir ifadeyle yönetici kadro, kendini her şeyin merkezinde görüp kitleyi basit ya da hafife alıp bir hiç olarak görürse, devrimci otoriteyi ya da yetkileri diktatörce, ağavari veya küçük-burjuvaca kullanırsa, veyahut tam tersine böyle bir duruma düşmeyeyim anlayışıyla devrimci otoriteyi en ileri düzeyde temsil etme yerine, silik ve müşfik bir duruma düşerse, sekter, kararsız, ikircikli, korkak, bireyci, ikiyüzlü, pasif, teslimiyetçi ve iradesi zayıf; kısacası özü beş metelik etmez bir kişilik yapısı varsa, işte burada devrimci yönetici bir kadrodan sözetmek asla düşünülemez.

Bu açıdan, yönetici bir kadrodan bahsederken, yeteneklerinin yanısıra kişilik özelliklerinin ne olup olmadığı da büyük önem taşıyor.

Yaptığımız bu genellemeden sonra, bize yöneticilik ne düzeyde ve nasıl uygulanıyor? Bu alanda hata ve eksikliklerimiz nelerdir?Bunlara bakmak gerekmektedir.

Herşeyden önce şunu belirtelim ki, bizdeki yönetici arkadaşlar, varolan genel yapımız içinde belli bir birikimi ve ölçüleri tutturmuş olan kişilerden oluşmuştur. Bulundukları alanlarda bu arkadaşlar konumlarının gerektirdiği biçimde belirgin bir çaba ve faaliyet içindedirler. Bu nedenlerledir ki görev ve sorumluluklarımızı zindan cephesinde önemli oranda yerine getirmekteyiz. Bütün bunlar bizde yaşanan olumlu yanlardır.

Ancak şu da bir gerçek ki, hala belli eksiklikler ve hatalar içine de düşülebilmektedir. Bu açıdan, bunları açığa çıkarıp daha güçlü bir konuma ulaşabilmek için eleştirmek gerekmektedir. Nedir bunlar?

Her şeyden önce, birçok yönetici kadromuzda teorik, pratik eksiklikler görülmektedir. Bu konuya daha önceki başlıkta değindiğimiz için yeniden değinme gereğini görmüyoruz. Ancak şunu tekrar vurgulamak gerekir ki, ideolojik-politik düzeyi yeterli bir seviyeye ulaşmadan kişilerin görev ve sorumluluklarını güçlü bir şekilde yerine getirmesi, diğer bir deyişle güçlü bir pratiğe yönelmesi zordur. Bu konuda mutlaka çeşitli olumsuzluklara, hata ve yanlışlıklara düşeceği ve bu nedenle genel Parti yaşantısını zayıflatıp, çeşitli sorunların kaynağı olacağı açıktır. Bu açıdan her yönetici kadronun bu alandaki eksikliklerini mutlaka aşması ve bunun için sürekli bir araştırma-inceleme içinde olması gerekli ve zorunludur. Bilinmelidir ki, çizgiye hakim olabilmek ve yaratıcı bir tarzda uygulayabilmek için onu tüm yönleriyle bulup çıkarmak gerekir.

Dikkat ediyoruz, bazı yönetici arkadaşlar, kitle ilişkilerinden tutalım idareyle ilişkilere, çeşitli düzeydeki sorunları gidermekten tutalım Parti işleyişinin bütünüyle uygulanmasına kadar daha pek çok konularda Parti anlayışı ve çizgisine hakim olamamakta, çizgiyi yaratıcı ve ruhuna denk bir tarzda uygulayamamakta, cezaevi koşullarında belirlenen genel politikaları, güncel durumla bütünleştirip, yaratıcı ve üretici bir pratikle tamamlayamamakta, basmakalıpçılık, kırtasiyecilik, subjektivizm almış başını gitmektedir. Bu durumda, pek çok önemli konularda çeşitli düzeylerde hata ve yetmezlikler ortaya çıkıyor. Zaten böyle bir pratik karşısında başka bir sonucun doğması da beklenemez. Dikkat edilirse, burada önümüze sürülen çizgiyle, pratiğimizin arasında bir çelişki vardır. Ve bu çelişki hata ve yetmezliklere kaynaklık edip, pratiğimizi yanlış yönlere kaydırmaktadır. Hal böyle olunca, yöneticiliğin gerekleri yerince yerine getirilmiyor. Peki çizgiyle pratik arasındaki çelişkinin nedeni nedir? Bu sorunun yanıtını aradığımızda karşımıza şu gerçekler çıkıyor. Parti bize doğru anlayışı ve çizgiyi sunmaktadır ve biz bunları düşünce düzeyinde öğrenip kabul ediyoruz. Fakat iş, öğrenileni pratiğe aktarmaya gelince, işte bu noktada Parti öğretisi temelinde bir pratik değil, esas olarak sınıf alışkanlıklarının bilince kazıdığı düşünceler temelinde bir pratik sergileniyor. Yani burada Parti öğretisinin hamuruyla yoğrulmuş bir pratik ortaya çıkmıyor. Tam tersine, kişinin, Partiye yabancı alışkanlıkların hamuruyla yoğrulmuş bir pratiği ortaya çıkıyor. İşte Parti çizgisiyle uyumluluk arzeden bir aktivite içinde olunamamasının esas nedeni budur. Her şey, burada gelişip düğümleniyor. O halde, bu düğümü çözmek gerekir. Bu nasıl olacaktır? İki yolu var: Ya kişiler kendi sınıf alışkanlıklarını tamamen bir kenara itip, Parti çizgisiyle her alanda bütünleşip onun gereklerini yapacak ya da "arkadaş ben bu işi yapamıyorum" deyip çekip gidecektir. İkinci yol; istenmeyen en kolay yol olduğuna göre; o zaman birinci yolu seçmekten başka çaremiz yoktur.

Kısaca, her bir arkadaş, teori, politika, işleyiş ve benzeri çizgiyi ilgilendiren her konuda, kendini yetkinleştirmek ve özellikle bunu kişiliği ve pratiğiyle bütünleştirmek zorundadır.

Şimdi biz, her defasında kalkıp Parti işleyişinden, kişilerle ilişkilerden söz ediyoruz. Bu konuların işlenmediği tek bir resmi toplantı yoktur. Normal sohbetlerde ve her resmi toplantıda bu konulara ilişkin tonlarca şey söyleniyor. Ancak, buna göre rapor, toplantı, talimat, inisiyatif, otorite, gizlilik vb. ile kitle ilişkilerinin düzenlenmesinde belirgin eksiklikler ortaya çıkabiliyor.

Bırakalım raporların temiz, düzenli, özlü, anlaşılır ve zamanında yazılmasını, sunulan çerçeveye bile kimi yerde uyulmamakta, istenilen bazı önemli noktalara değinilmemekte veya eksik değinilmektedir. Yürütülen faaliyetlerin bütünü nedir, ne tür kararlar alınıp uygulanmış, bunun sonuçları ne olmuş vb. konular raporlarda işlenmek zorundadır. Yine gönderilen bazı talimatların zamanında yerine getirilmesinde ve istenilen şeylerin rapor edilmesinde gecikme ve gevşeklik; toplantı sisteminin işletilmesine gecikme ve en önemlisi de seviyesi yüksek, verimli tutulması gereken bu toplantıları çoğunlukla sosyal alanlardaki bazı basit eksiklikler içinde hapsetmek ve resmi toplantıların seviyelerini bu nedenle oldukça düşürmek; sunulan inisiyatifi en ileri düzeyde ve yetki çerçevesini aşmayacak şekilde kullanmak yerine, en küçüğünden kendi yetkisi dahilinde olan bazı şeyleri hemen üst organa aktarıp "ne yapalım" türünden darlıklar içine girmek; bunun tersine yetki ve inisiyatifini aşan bazı kararları olağanüstü bir durum olmamasına rağmen alıp uygulamak; gizlilik ilkesi önemli bir ilke olmasına rağmen, her şeyi öğrenme meraklılığı ya da konumunu ileri sürecek buna hakkı olduğu dayatmasında bulunmak; Parti çizgisine hakim olarak, güvence ve saygıya dayanan devrimci bir otorite yaratma yerine, despotça davranmak ya da devrimci otoriteyi yeterli düzeyde sağlamak yerine otoriteyi zedeleyen ve zayıflıktan silik bir ilişki veya davranışlar içine girmek; en çok değer verdiğimiz kitle ilişkilerini azami düzeyde kurup bunu örgütleyip düzenlemek yerine gevşek, duyarsız ve dar kalmak gibi ciddi eksiklik ve hatalara da düşülebilmektedir.

Bütün bunlar yönetici kadro meziyetlerine ters düşen olumsuz şeylerdir. Peki bu eksiklik ve hatalar nasıl giderilecek? Her şeyden önce belirtelim ki; bütün bu olumsuzluklar bilgi ve beceri eksikliğinden kaynaklanan şeyler değildir. Veya yer yer bilmemeden kaynaklanan bazı eksikliklere düşülse bile, yukarıda sıraladığımız eksikliklerin esas nedenini bu oluşturmuyor. Burada temel sorun, Parti anlayışı ve kişiliğiyle bütünleşip bütünleşmeme sorunudur. Kişi; rapor, talimat, toplantı sistemi inisiyatif, otorite, denetim, gizlilik, kitle ilişkileri vb. nedir; hangi koşullarda nasıl davranılır; neler yapılmalı neler yapılmamalı; nasıl düşünmeli nasıl düşünmemeli vb. konuları gayet iyi bilmektedir. Ancak gelgelelim iş pratiğe geldiğinde, burada konuşan Parti anlayışı değil, kişinin kendi toplumsal alışkanlıkları oluyor. Nedir bunlar? Kısaca, ertelemecilik, duyarsız, gevşeklik, boşvermişlik, bastırmacılık, güvensizlik, merakçılık, ürkeklik, çekingenlik, darlık, basmakalıpçılık, tepkicilik (sekterlik), liberalizm, yer yer kariyerizm, bireycilik, kendini beğenmişlik, "ben merkezcilik", duygusallık, mükemmelcilik gibi küçük-burjuva, feodal anlayış ve alışkanlıklardır. Kuşkusuz buna etki düzeyindeki bilgisizlik, acemilik ya da tecrübesizliği de eklemek gerekir. Şimdi bütün bu sıraladıklarımız, pratiğimizde ortaya çıkan olumsuzlukların kaynağıdır. Ve bu kaynak proletaryanın zengin kişiliği ve yaşama tarzıyla çelişen bir bataklıktır. O halde, kişiliğimizdeki bu kaynağı kurutmak lazımdır. Bu zorunludur. Çünkü, güçlü birer yönetici olmanın ve görev ve sorumlulukları layıkıyla yerine getirmenin yolu maddi yaşam koşullarından edinilen bu zayıflık ve zararlı anlayışları güçlü bir devrimci dönüşüm temelinde bertaraf etmekten geçmektedir. Bu mutlaka yapılmalıdır. Tersi durumda; kişi, süreç içinde taşıdığı bu zayıflıkların emrine girer ve sonuçta ne kadar bilinçli olursa olsun sorun olup, sorun yaratan bir kişi olur çıkar. Bizler bunun sayısız örneklerini gördük, yaşadık; o halde iyi birer Partili olma iddiası varsa, kişinin yapması gereken şey Partinin bilinen zengin kişiliğini kendi kişiliğinde egemen kılmaktır. Kişinin kendi olumlu yanlarını şaşaalı bir şekilde sağa-sola göstermesi bir marifet değildir. Önemli olan şey, kişinin kendi eksikliklerine karşı soylu bir mücadele verme marifetini göstermesidir. Bu yapılmıyorsa ortada PKK militanına yakışmayan kötü bir durum vardır. Eğer yapılıyorsa, işte orada güçlenme, yücelme, gelişme ve daha onurlu görevlere aday olma durumu vardır. Birinci tip insanlar, sürekli tökezlemeye ve sürekli değişen koşullara ayak uydurmadığından bir kenara itilmeye aday; ikinci tip insanlar ise değişen koşullara ve zorluklara göğüs gerip her türlü görevi yerine getirmeye aday, sorumlu ve tutarlı devrimcilerdir.

İşte kendi gerçekliğini, böyle değerlendiren ve sürekli güçlenme yolunu seçen bir kişi, her türlü olaya doğru bir tarzda müdahale eder, çözümleyici olur. Bütün gelişmeleri Parti çizgisi doğrultusunda yönlendirir ve her şeyin önünde yürüyerek önderlik görevlerini yerine getirir. Bunun dışında davrananların umutsuzluk vaadettikleri açıktır. Buna değinmeye gerek bile yoktur.

Şu ana kadar anlatmaya çalıştığımız şeyleri toparlayacak olursak; yönetici bir kadro Parti çizgisini, anlayışını, yaşam tarzını, işleyişini ve kişiliğini düşünceden kişiliğe ve pratiğe kadar her yönüyle temsil etme gücünde olmalı, Parti ölçülerini yakalamalı, örgüt faaliyetiyle bütünleşmiş bir pratik faaliyet içinde olmalı ve bütün bunları omuzladığı görev ve sorumluluklarının bilinci içinde sürekli kılıp bunun bitmez enerjisine sahip olmadır. Ancak böyle davranan bir yönetici daima onurlu ve saygın bir yer edinir ve Partinin iyi bir elemanı olarak anılır.

Yukarıda yönetici bir kadronun sahip olması gereken bazı önemli özellikleri uzun uzun anlattık. Şimdi de pek çok görev ve sorumlulukla donatılmış kadro ve kadro adaylarının mevcut durumuna değinmeye çalışalım.

Bilindiği gibi kadrolar, Partinin resmi ilişkileri içinde yer alan, her türlü emir ve talimatları kayıtsız-şartsız uygulayan, Parti çizgisini hayata geçirmekle sorumlu kılınmış, Partinin örgütlerinden birinde yer alıp günün 24 saatini, Parti çalışmalarına adayan profesyonel, sınıf bilincine ileri düzeyde erişmiş, fedakar, seçkin elemanlardır. Parti, toplumun en ileri unsurları olup bu meziyetleri üzerinde taşıyan kesimleri kendi içinde bir araya getirerek örgütler. Ve bu elemanlar devrimci çizgiyi en sıcak temas içinde olduğu kitlelere taşırır. Ve onu bu çizgi temelinde eğitip, örgütleyerek eyleminde ona (kitleye) önderlik eder. Evet, bir kadronun özellikleri bu birkaç cümleyle formüle edilebilir.

Kürdistan koşullarında, yukarıda özet halinde sıraladığımız özellikler bir kadro için birkaç kat daha fazla önemli ve geçerlidir. Geriliğin her yönüyle yaşandığı, atomlarına kadar parçalanmış ve her türlü çağdışı anlayışın cirit attığı bir ülkede yaşıyoruz. Partimiz böylesine olumsuz bir zemine dayanarak ulusal kurtuluş savaşını örgütlüyor, geliştiriyor ve en önemlisi, halkımıza çağdaş bir bilinç ve kişilik verme, onu bu temelde devrime seferber etme uğraşını veriyor. Bu konuda hayli mesafe aldığı da açıktır. Peki kimdir halkımızı böylesi bir olumlu sürece sokan? Açık ki, kendisinde köklü bir devrim yaratıp, Partimizin yüce çağdaş devrimci kişiliğiyle donanmış militan kadrolardır. Parti kişiliği ve çizgisini temsil etme gücünde olan kadrolardır ki; üzerinde her türlü tahribatların ve olumsuzluğun geliştirildiği halkımızı yeniden yaratıyor. Ve soylu bir direnme savaşının geliştirilmesinde ve büyük kazanımların yaratılmasında kaldıraç rolü oynamakta, devrimimizin kök atıp adım adım ilerletilmesinde belirleyici bir konuma sahip olmaktadır. Bu gerçek kendisini Kürdistan'da sayısız kere kanıtlayan objektif-somut bir durumdur.

Dikkat edilirse, Parti çizgisinin ve kişiliğinin kadrolarca en ileri düzeyde temsil edildiği bölgelerde, devrimimiz halkın büyük destek ve katılımlarıyla yükselmekte ve göz kamaştırıcı büyüklükteki, muhteşem gelişme ve kazanımlar yaratılmaktadır. Buralarda devrim ateşi her yeri sarıp sağlam, köklü ve derinlemesine bir büyüme yaşanırken, düşmanın daralıp cüceleştiğine ve inisiyatifi tümden yitirip felce uğradığına tanık olunmakta ve her defasında bozguna uğratılıp ölümcül darbeler indirilmektedir.

> ***"...Partimizin kadrolara bakış açısı, kadroların sahip olması gereken özellikler, görevleri ve rolleri özde burada da geçerlidir. Bilindiği gibi, Parti kişiliği son derece zengin özellikler taşıyor. Yine zindan cephesinde belirlenen Parti çizgisi çok çeşitlidir. Zindan cephesinde Parti politikasının temel hatları, görev ve sorumlulukların neler olduğu çok açık ve net olarak, zengin tecrübe ve deneyimleriyle beraber kadrolara sunulmuş ve bunlar bilinmektedir. Ayrıca, Parti kişiliğinin ve ölçülerinin bütün özellikleri kristalize edilerek, ortaya konmuştur. Bu nedenle yeniden ele almaya gerek görmüyoruz. Sadece şunu vurgulayalım; Diyarbakır gibi devrimimize ve dünya ilerici insanlığına mal olmuş önemli bir direnme merkezinde Parti kişiliği ve çizgisi en ileri düzeyde temsil edildiğinden dolayıdır ki, Diyarbakır, Diyarbakır olmuş ve destanlar yaratan direnişler ve paha biçilmez miras ve değerler yaratılmıştır..."***

Buna karşın Parti çizgi ve kişiliğinin kadrolarca zayıf temsil edildiği ya da bunlara ters düşüldüğü alanlarda ya cılız, bölük-pörçük, cüzi gelişmeler yaratılmakta ya da darbe üstüne darbe alınmaktadır. Dolayısıyla da düşmana yaşam fırsatı da verilmiş olmaktadır.

Bu açıklamalardan da anlaşılacağı gibi, olumlu-olumsuz, büyük-küçük bütün gelişmelerin kaynağı kadrolardır. Ve bu canalıcı rolü nedeniyledir ki, Partimiz kadro olayına büyük önem vermekte, bunun üzerinde hassasiyetle durmakta ve bütün kadro adaylarını, kadroları, Parti kişiliğine erişmesi ve iyi birer çizgi adamı yapabilmek için büyük çaba ve emek sarfetmektedir.

Zindan cephesine baktığımızda, farklı mücadele alanı ve biçimlerine sahip olunmasına rağmen, Partimizin kadrolara bakış açısı, kadroların sahip olması gereken özellikler, görevleri ve rolleri özde burada da geçerlidir. Bilindiği gibi, Parti kişiliği son derece zengin özellikler taşıyor. Yine zindan cephesinde belirlenen Parti çizgisi çok çeşitlidir. Zindan cephesinde Parti politikasının temel hatları, görev ve sorumlulukların neler olduğu çok açık ve net olarak, zengin tecrübe ve deneyimleriyle beraber kadrolara sunulmuş ve bunlar bilinmektedir. Ayrıca, Parti kişiliğinin ve ölçülerinin bütün özellikleri kristalize edilerek, ortaya konmuştur. Bu nedenle yeniden ele almaya gerek görmüyoruz.

Sadece şunu vurgulayalım; Diyarbakır gibi devrimimize ve dünya ilerici insanlığına malolmuş önemli bir direnme merkezinde Parti kişiliği ve çizgisi en ileri düzeyde temsil edildiğinden dolayıdır ki, Diyarbakır, Diyarbakır olmuş ve destanlar yaratan direnişler ve paha biçilmez miras ve değerler yaratılmıştır. Bunlar üzerine çok şeyler yazıldı, anlatıldı. Ancak, biz Parti çizgisinin ve kişiliğinin temsil edilmesiyle yaratılan bu yüce değerlerin hala yeterince en ileri düzeyde yazılıp dile getirilmediğine ve bunun yeterince kavranıp kavratılmadığına inanıyoruz. Diyarbakır zindanları gibi soylu bir tarih yaratan bir alanda yaşıyoruz. Ve bu alanın her bir köşesi tarih sayfalarına özenle yazılacak anılarla doludur. Fakat, bir çoğumuz bunları derinlemesine özümseyip yaşamıyor veya bunun anlamını, ruhunu ruhen ve bilinç düzeyinde tüm yönleriyle algılayıp hissedemiyoruz. Yani, hala tarihi bir abide içinde yaşadığımızı görüp bunun hamuruyla yoğrulmayan pek çok insanımız vardır.

Peki, böylesine soylu değer ve görkemli bir tarihin yaratıcıları kimlerdir? Peki çoğumuzun görüp anlamada güçlük çektiği bir büyük değer nasıl yaratıldı? Bu soruların yanıtını, zindan tarihimizin gerçeklerine bakarak bulmak mümkündür. Zindan tarihimize baktığımızda yaratılan bu soylu değerlerin ardında iki temel unsurun yattığını görürüz. Birincisi; Parti kadro ve önderlerinin, Parti çizgi ve kişiliğini temsil edip bunu kitlemize yayması, ikincisi de; kitlemizin bu çizgiye sadık kalarak onun gereklerini yerine getirmesidir. Çizginin zaferinde kitle gücü her zaman için belirleyici unsur olmuştur. Ancak kitlenin çizgiye sahip çıkmasını sağlayan, çizgiyi ona maledip zafere yürümesinde belirleyici rolü oynayan kadro ve önderler olmuştur. Yani Kürdistan çizgiyi temsil ettiği, bunu kitleye taşırdığı ve her alanda onlara önderlik ettiği oranda kitlemiz üzerine düşen rolü oynamıştır. Zindan tarihimiz göstermiştir ki, kadro önderliğinin yaratılmadığı ve çizginin kitleye mal edilemediği bir tek direniş tam zafere ulaştırılamamıştır. İşte zindan tarihimizin yaşanan gerçekliğini bu formülü doğru pratiğiyle çözümleyenler ortaya koymuştur. Bütün bunlar özgülümüzde birçok kez ve tartışmasız bir tarzda ispatlanmıştır. Ve çoğumuzun, görüp kavramakta güçlük çektiği ve yaratılan soylu değerlerin hangi çözümlemeden geçtiğine anlam vermediği şey işte budur.

Bütün bunlardan anlatmak istediğimiz şey şudur: Parti çizgisi ve kişiliğinin temsili temelinde, kitlemizin eğitilerek örgütlendirilmesinde, onların çağdaş bir kişilikle donatılıp Partinin yüce çatısı altında eritilmesi ve çağdaş birer devrimci yapılmasında ve yeri zamanı geldiğinde sömürgeci faşizme karşı en ileri düzeyde direnişlere sevkedilmesinde belirleyici rolü kadrolar üstlenmiştir. Bu rolünü en ileri düzeyde oynamayan bir kadrosal oluşum varsa, ya da bu rolleri oynayacak nitelikli kadrolar yaratılmamışsa, orada daima bir çözülme, kargaşa, yozlaşma; kısacası, tasfiye yaşanır. Bunun da ne anlama geldiği açıktır. Demek ki, nitelikli bir kadrosal oluşum kadar, rollerini her yönüyle ustaca oynayan kadrosal bir çalışma, zindan koşullarında hayati önemdedir.

Peki bizler ne durumdayız? Bizler ne yapıyoruz, neler yapmıyor, ya da yapamıyoruz?

Partimizin zindan örgütlenmesinde, belli bir kadrosal yapımızın varolduğu biliniyor. Resmi Parti ilişkileri içinde yer alan ve Parti çizgisinin temsilinden sorumlu kılınan bu arkadaşlar esas olarak direniş içinde sınanmış, olumlu-eksik yanlarıyla değerlendirilmiş belli bir birikim ve yeteneğe sahip olan, cezaevi koşullarının ileri seçkin elemanlarıdır. Bu elemanlar cezaevi Parti örgütlenmemizin mihenk taşıdırlar. Ve biz cezaevindeki faaliyetlerin ana doğrultusunu bu arkadaşlarla yürütmekteyiz. Hemen hemen tüm kadro ve kadro adaylarını, örgütlenmemizin ve faaliyetlerimizin kritik noktalarında resmi düzeylerde görevlendirerek, Parti çizgisinin ve kişiliğinin temsil edilmesinde üzerine düşen görev ve sorumlulukları yerine getirmesini istedik. Tabii, bütün bunlar bizim resmi düzeyde kadrolarımıza yüklediğimiz şeylerdir. Ve arkadaşlar kendilerine verilen bu örgütsel görevleri sorumluluk duyarak yerine getirmekte ve Parti çalışmalarına bu temelde katkıda bulunarak gösterilen yolda yürümekteler. Kuşkusuz bunlar güzel ve verimli bir çalışmayı doğuran şeylerdir. Uygun alanlarda konumlandırılarak kendilerinden sorumlu ve verimli bir çalışma istenen arkadaşların, bu resmi düzeyde istenen şeyleri disiplinli, ilkeli ve düzenli bir şekilde elinden geldiğince yerine getirmeye çalışmalarını, görev ve sorumluluklarını bilinçli bir temelde yerine getirme anlamındaki doğal ve gerekli bir olay olarak karşılıyoruz. Bütün bunlar Parti yapımızda yaşanan olumlu gelişmelerdir. Görev ve sorumluluklarımızı, oynamamız gereken rolleri mükemmel düzeyde başardığımızı ya da yaptığımızı söylemezsek bile temsil etmemiz gereken pek çok olumlu yönler de vardır.

Ancak bu madalyonun bir yüzüdür. Yaşanan gerçekliğimizin diğer yüzüne bakıldığında, ortaya pek çok yetmezlikler, hata ve eksiklikler çıkıyor ki, bu da yaşantımızın olumsuz yanlarını oluşturmaktadır. Açık ki, bunların ortaya konması, eleştirilmesi ve bu temelde varolan olumsuzlukların bünyemizden atılması gerekir. Daha güçlü ve sağlıklı bir örgütsel bünye yaratabilmek için okun sivri ucunu bir de bu yöne doğrultmak kaçınılmazdır.

Peki nedir, kadrolar arasında ortaya çıkan olumsuzluklar?

Her şeyden önce şunu vurgulayalım; kadrolarımızın pek çoğunda Parti ve Partili olma bilinci ve buna dayanan bir davranış tarzı henüz yeterli düzeyde oluşmamıştır. Bu durum kendisini birçok düşünce, ilişki ve davranışta rahatlıkla gösteriyor. Düşünce düzeyinde katedilen hayli mesafe vardır. Fakat bilinç düzeyinde katedilen ileri ve olgun mesafeye denk düşen bir pratik davranış düzeyine henüz yeterince ulaşılamamıştır. Bazen öyle pratik davranışlara giriliyor ki; olgun bir Partiliye taban tabana zıt bir şey ortaya çıkıyor. Tabii ki, bunun çeşitli nedenleri var. Kişi dürüsttür. Partiye bağlı ve samimidir. Fedakarlık da var. Fakat iş Parti ölçülerine, Partili olmanın görev ve sorumluluklarına gelince kişi burada duruyor, bambaşka bir tutuma, Partiye ters bir davranış içine girebiliyor. Demek ki ortada kişiyi frenleyen, kişinin iyi bir Partili gibi davranmasını engelleyen farklı şeyler vardır. Nedir bunlar? Bu sorunun cevabını derinlemesine araştırdığımızda karşımıza, toplumsal yapımızın o çokça bilinen olumsuz alışkanlıkları çıkıyor.

Verilen onca bilince rağmen, kişi Partili yaşantı ve ilişki yerine hala yerel ahbap-çavuş ilişki ve yaşantısını sürdürüyorsa; Parti işleyişi yerine, aşiret, aile ya da burjuva partilerinde görülen işleyiş biçimlerine göre hareket ediyorsa; her olay ya da soruna Parti anlayışı yerine toplumsal alışkanlıkların ağır etkisinde kalınarak, kenar penceresinden bakılıyorsa; görev ve sorumlulukları yerine getirmede gevşeklik, tembellik, memur anlayışı ve duyarsızlık gibi tutum ve anlayışlara düşülüyorsa, kişi iliklerine kadar kendisini Partiye karşı sorumlu kılıp bunun kavgasını yaşayacağına hala şu veya bu düzeyde kişisel kaygının huzursuzluğunu yaşıyorsa; düşman üzerinde, her alanda devrimin otoritesini hissettirip saygın bir etki bırakacağına, onu temsil eden bir devlet adamıyla karşılaşıldığında, onun zora dayalı beş metelik etmez otoritesi hissediliyorsa, devrimci kültür ve yeteneği her alanda gelişmiş usta bir propagandacı, ajitatör, örgütçü, her şeyin çözümleyici gücü ve iyi birer direnişçi olma yerine iki kelimeyi yanyana getiremeyen, beceremeyen, eline kalem alıp bir-iki cümle yazamayan, sorunlar karşısında daralıp çözümler üretemeyen, pısırık, silik, ürkek, her şeyi oluruna bırakan zavallı bir amatör durumuna düşülüyorsa; yoğun emek ve çaba sarfederek sürekli değer üreten bir Parti emekçisi olunacağına, yan gelip yatan birer aymaz durumuna dü-

şülüyorsa; işte bütün bunlar yapılıyorsa açık ki burada toplumsal yaşamın o olumsuz etkileri varlığını sürdürmekte; bu konularda Parti çizgisi ve kişiliğine ters düşülmektedir. Partimizin çağdaş devrimci ölçüleri bu tür amaç ve yaşantı tarzlarına tamamen yabancıdır. Ama bizde bu tür şeyler, birçok arkadaşın şahsında Parti yapımız içinde şu ve bu düzeyde yaşatılıyor. Kişi istediği kadar kalkıp, "Ben Partinin militan ölçülerini yakaladım" desin; militan ölçüleri yakalamak, bazı şeyleri öğrenmek ve direnmek demek değildir. Kim bunu söylüyorsa, o büyük bir yanılgı içindedir. Günümüz koşullarında bu çok yetersiz bir ölçüdür. Biz bunu derken, şu anlaşılmasın: Biz bu ölçünün önemini yadsımıyoruz. Tersine, bilinçlenmek ve direnişçilik gerekir ve zorunlu bir özelliktir. Hatta bu kadrolaşmanın başlangıcına temellik eder. Ancak salt başına bu özellik ihtiyaca cevap vermiyor. Militan kadro ölçüsü; Parti çizgisi ve kişiliğinin yaşantının vazgeçilmez bir parçası haline getirilmesi, görev ve sorumlulukların büyük bir ustalık ve bitmez bir enerjiyle hayata geçirilmesidir. Yani günü geldiğinde direnmek, bunun dışında bir köşeye çekillip, kendi billincini geliştirme sorunuyla uğraşmak bir kadro için yetmiyor. Bu çok bayağı bir durumdur. Bildiğimiz gibi, militan kadro, Partinin resmi ilişkileri içinde, Parti yaşantısına, işleyişine, çizgisine hakim olup temsil eden; her türlü sorunları çözme gücünde olan; her türlü toplumsal hastalık ve alışkanlıklardan arınıp çağdaş proleter, Parti kişiliğiyle bütünleşen bilinçli, direnişçi kişi demektir. Şimdi sormak gerekir; kaç kişi kalkıp ben bütün bu özelliklerin sahibiyim diyebiliyor? Kaç kişi, ben Partinin kitle politikasını en iyi şekilde uyguluyorum diyebiliyor? Her türlü açmazın ve sorunların çözümleyicisi olabiliyorum diyen kaç kişi var? Her bir kadro kendi yedeğini oluşturandır. Kaç kişi kalkıp, ben kadroluğa aday olabilecek kendi yedeğimi oluşturdum diyebiliyor? Parti işleyişi, demokratik merkeziyetçiliği, disiplini, eleştiri-özeleştiriyi, otoriyetiyi, inisiyatifi, gizliliği vs. içermektedir. Hangi birimiz ben Parti işleyişine en ileri düzeyde hakimim diyebilmektedir? Sorular daha da arttırılabilir. Ancak gerek yok.

Sadece şunu belirtmekle yetinelim: Pek çok arkadaş bu soruların yanıtını ararken, kendilerinde ciddi bir boşluk ve eksiklik görmektedirler. Bu aynı zamanda kişinin kendi ölçüleriyle, Parti ölçüleri arasındaki boşluğudur da. Genelde arkadaşlar sundukları raporlarda bu duruma parmak basmaktadırlar. Yani, kendileri de bunun farkındadırlar. O zaman bu eksikliğin üzerinde biraz daha ciddi durmak zorundayız.

Sorun nerededir? İlkin buradan başlayalım. Bilindiği gibi, bugüne kadar Parti kişiliği, politikası, yaşam tarzı, işleyişi, kitle politikası vb. pek çok konuda ölçüleri, görev ve sorumlulukları ortaya koyan birçok değerlendirmeler yapılmış; bu konulardaki deney ve tecrübeler sunulmuştur. Arkadaşların bu alanlardaki eksiklik ve yetmezlikleri sürekli eleştiri konusu yapılarak doğru anlayış ve tutumlara tabi olmalarına çalışıldı. Yazılan yazılarda, yapılan birçok resmi toplantı ve seminerlerde bu konular sıkça işlendi. Bu nedenledir ki, belli bir gelişme rotası tutturulabildi. En azından kadroların ağırlıklı bölümü anlayışın ne olduğunu bilgi dağarcıklarına önemli oranda sığdırdılar. Bu yönlü eğitim faaliyetleri hala devam etmektedir.

Ancak, onca bilinç ve eğitime rağmen hala önemli eksiklik ve yetmezliklere düşülebiliyor. Bunun nedeni nedir diye sorduğumuzda karşımıza şu gerçek çıkıyor: Birçok arkadaş aldığı zengin bilgileri, kendi kişiliğiyle bütünleştirip, bunu pratiğine olduğu gibi uygulatmamaktadır. İşte sorun burada yatıyor. Çok şey öğrenilmektedir. Ancak doğru devrimci dönüşümleri yaratan birer hazine olarak ele alınmamaktadır. Asgari düzeyde de olsa bilinç vardır. Bu yaratıldı. Fakat, katedilen bilinç düzeyine denk bir pratik yoktur. Bu anlamda önemli bir boşluk yaşanıyor. İşte, çelişki buradadır. Demek ki bilinç hala kişiliğe egemen olmamıştır. Bu nedenle pratik yaşamda ciddi eksiklikler, hatta sorunlar çıkmaktadır. Şuna inanıyoruz ki, her kadromuz katettiği bilinç düzeyine denk bir yoğunlukla pratik sergileseydi, bugün gerek kitle yapımızda, gerekse Parti yaşamında güçlü gelişmeler yaşanırdı. Varolan yapımız daha da güçlenirdi. Ancak bu böyle olmuyor. Gelişmeler kaplumbağa hızıyla olmaktadır. Dikkat edelim; içerden ve dışardan Partiye yönelik geliştirilen tüm düşman faaliyetlerde; bu faaliyetlerin faal üyeleri durumundaki kadrolar, amaçlarına ulaşmak için her türlü yeteneklerini seferber ederek, canla başla çalışmaktadırlar. Bunu her gün her saat görüp hissediyoruz. Bu durum Partiyi çember içine alıp boğmaya çalışanlar açısından doğaldır. Peki, resmi ilişkiler içinde olan Partinin kadroları nasıl davranmalıdırlar? Açık ki, hem Parti varlığını korumak, hem de bu kutsal varlığı daha da güçlendirip geliştirmek için, daha yaratıcı, daha üstün bir çaba ve pratik faaliyet içinde olmak zorundadırlar. Bu nasıl gerçekleşir? Bunun biricik yolu da, Parti ölçülerini yakalamaktır. Burada az buçuk bir gevşeklik, hantallık, duyarsızlık, ölçülere ters davranışlara girildi mi, bundan istifa edip güçlü çıkacak olan düşman çevreler, zaafa uğrayan ise Parti olacaktır. Bu anlamda ele alındığında, Parti ölçülerini yakalamayıp, Partiyi her yönüyle yaşamayan bir kadro, özünde Partiye en büyük kötülüğü yapan kişi demektir.

Bugün düşman Diyarbakır zindanlarında Parti varlığımıza yönelik bir saldırı içine giremiyorsa, yine Parti varlığımıza karşı iflah olmaz bir tutumla tasfiyeci, bozguncu, komplocu faaliyetler içerisine giren tek tük düşmanlar ya da PKK'nin değerlerine leş kargaları gibi saldırıp pay kapmak isteyen bazı çevreler bunda başarılı olamıyor ve sonuçta tükenip kalıyorlarsa, tabii ki bunun asıl nedeni, belli bir örgütsel-siyasal yapıya ve olgunluğa erişmiş olmamızdır. Ancak varolanla yetinemeyiz. Özellikle Ekim büyük direnişinden sonra daha fazla güçlenmeye, daha fazla gelişmeye ihtiyaç vardır. Şu iyi bilinsin ki, Partimizin onuru haline gelmiş büyük bir direnme merkezinde çeşitli oyunlar oynamak isteyen, hesap-kitapları bitmemiş çevreler vardır. Dün böyle olduğu gibi, bugün de böyledir, yarın da böyle olacaktır. Bu nedenle Parti yapımızı iyi geliştirmek, yapıya zarar veren tüm gözenekleri şimdiden tıkamak gerekmektedir. Bunun da yolu, defalarca belirttiğimiz gibi, Parti ölçülerini en iyi düzeyde yakalamaktır.

Şimdi, yukarıdaki açıklamalarımızda kadroların çeşitli düzeylerde önemli eksiklikler taşıdıklarını ve bunların genel yapımıza zararlar verdiğini belirttik. Nedir bu eksiklikler? Şimdi de kısaca bunlara değinelim.

Özet halinde sunacak olursak, kadrolarda; gerek örgüt içinde, gerekse kitle ilişkilerinde sekter ve liberal davranma; yanlışları doğru yöntemlerle mahkum edeyim derken ters yaklaşımlarla yanlışlar yapma; kültürel yetmezlik; düşünce üretmeme, varolanla yetinme; başkalarından bekleme ve kendini geliştirmeme; bir kadro olarak örgütü denetleme ve faaliyetlerini rahatlatma yerine kendisini bile denetleyememe ve faaliyetlerde darlık; inisiyatifsizlik; herkesin mevcut sosyal yapısını değerlendirmeden kendisi gibi görme ve herkesin kendisi gibi davranmasını bekleme; gelişmeye aday, gelecek vadeden insanların önünü açma ve onlarla yakından ilgilenme yerine önünü tıkama, bazı eksikliklerinden hareketle olumlu birçok yanlarını gözardı edip ilişkilerini tamamen kesme veya asgariye indirme; zamanı iyi değerlendirmeme; TV vb. kanalla empoze edilmeye çalışılan sömürgeci-burjuva yaşantı ve anlayışın etkisine girme; kitle politikamızın en verimli şekilde hayata geçirilmesinde ve kitleyle her düzeyde ilgilenmede darlık ve duvarsızlık; kendisinin bir kadro olarak rolünü ve önemini görmeme, sıradan bir yurtsever ve sempatizanmış gibi değerlendirme; Parti otoritesinin saygınlığını yaratmada yetersizlik; kendi eksiklik ve alışkanlıklarına karşı tutucu davranma; komün yaşamı ve sosyal faaliyetleri en ileri düzeyde temsil edip yayma yerine bu alanda eksiklikler içine düşme; bir Partinin sahip olması gereken olgunluk, alçakgönüllülük, kendini disipline etme, Parti saygınlığını kendi şahsında temsil etme gibi özellikleri göstermeme, bunun yerine seviyesiz, ölçüsüz, sokakta gezen sıradan bir vatandaş gibi davranma; atıganlık, canlılık, duyarlılık yerine gayri ciddi tutumlara girme; olaylara ve sorunlara bastırmacı ve kestirip atmacı bir temelde yaklaşma ya da ortayolcu, uzlaşmacı bir anlayış ve davranış içine girme; politikaya katılımda yetersizlik, yine politikaya katılımı alınan karar ve talimatlara uyma şeklinde anlama; politik uyanıklığa sahip olma yerine iyi niyetli, duygusal, saf yaklaşımlar içine girme veya tam tersine, "saf olmayayım" derken, aşırı şüpheci ve her şeye kuşkuyla bakan yaklaşımlar sergileme; kitle ilişkilerinde Cephe esprisiyle Parti üslubunu birbirine karıştırma; kendi görev ve sorumluluğunu denetleme ve disipline etmede yetersizlik; işleyişte bürokrat-memur anlayışıyla hareket etme; örgüte karşı açık ve samimi davranmama; eski olumsuzlukların altında boğulma, kendini aşmama; konumu düştü diye daralıp büzülme; faaliyetlerde şematik davranıp, gösterişe düşme; ben unsurunu ön plana çıkarma, kariyerizm; her yönüyle gelişmiş çok yönlü bir faaliyet yerine, içe kapanık, tek yönlü, dar bir faaliyetle işi idare etme anlayışı; her konuda yürekli ve gözüpek, cesur insanlar olunacağına kaygı ve bireysel hesaplardan dolayı ürkek, çekingen, ikircikli, kararsız tavır ve davranışlara girme; pratik sürekliliğini sağlayamama, öncülüğü sadece sözle yapma pratik öncülüğü yapmama; Partimizin olumsuz unsurları kazanma yönündeki politikasının yeterince özümsenmemesi; gelişmesinin ön koşulu olarak resmi düzeyde yetki ve sorumluluğun verilmesini görme; genelde yürütülen eğitsel faaliyetlere kendi özel çabalarıyla katkılarda bulunup güçlendirmemek; kalıpçılık, gelişmeleri geriden izleme; kinci anlayış ve tutumlara girme; kişiler hakkında subjektif yargılara varma; günübirlik çalışma; kurnazlık, ortama ayak uydurma ve rüzgarın estiği yöne göre hareket etme (kendiliğindencilik); Partiye göre hareket edileceğine "bana göre"ci yaklaşımlar sergileme; kişileri eleştiri yöntemiyle geliştirip, güçlendirme yerine övgü yağmuruna tutarak iyi bir militan olacağını sanma; "görev alanım değildir" deyip dayatıcı, eleştirici olmama; "eleştirilirim, yanlış yaparım" korkusuyla görevlerin ve sorunların üzerine yürümeme, kadroluğa layık görüldüğü için, "demek ki ben ölçüleri yakalamışım" deyip kendisini eksiksiz görme; sorunları çözme güç ve hakkını kendinde görmeme; güçlü aile bağı ve anlayışının etkisinde kalarak bunun kavgasını yaşama; eksiklik ve olumsuzluklarını bütün gerçeğiyle görüp bunu ortaya koyma ve bu temelde bir mücadele yürütme yerine, gülünç duruma düşecek şekilde evirip-çevirme ve bu konuda hem kendine, hem de örgüte karşı kandırmacılığa yönelme; hak arayıcılığı; kişinin ısrarla kendisiyle Parti arasında mesafe bırakması gibi daha birçok hatalı, yanlış, eksik, yetmez anlayış, tutum ve davranışlar pratikte ortaya çıkmıştır, çıkmaktadır.

> ***"...Kişiliğimize bulaşmış zararlı mikropların panzehiri de vardır. Bu, proletaryanın çağdaş devrimci anlayış ve kişiliğidir. En güçlü ve biricik mücadele silahımız budur, Partimiz bu silahı mükemmel özelliklerle donatıp üretmiştir. Burada bize düşen görev, bu silahı ele almak ve bünyedeki bulaşıcı mikroplara karşı maharetli bir şekilde kullanmasını bilmektir. Bu çok zor bir şey değildir. Kaybedeceğimiz hiçbir şey de yok. Tam tersine, bu yapılırsa güçlenmiş bir kişilik, yücelmiş bir kişilik kazanırız. Partimiz ve devrimimizin istediği güçlü kişilik tipi de budur. O halde, sorumlu devrimci olmak isteniyorsa, ilk elden yapılması gereken şey, bu yüce kişiliğe ulaşma mücadelesini yoğunlaştırmaktır. Denilebilir ki, zindan koşullarında önümüzde duran en önemli görevlerden birisi budur. Bu görev yerine getirilirse, diğer görevlerin de buna bağlı olarak zorlanmadan başarılacağı ve her türlü iç ve dıştan gelebilecek düşmanca saldırıların rahatlıkla boşa çıkarılacağı ortadadır..."***

Açık ki, bütün bu anlayış ve tutumlar ciddi eksikliklerdir ve aslında bütün bunlar, bünyede taşınan hastalıklardır. Bu nedenle hantallaşıp zayıf düşüyoruz. Yani, güçlenip gelişmemizi engelleyen, sağlıklı bir bünyeye ulaşmamıza ket vuran hastalıklar bunlardır. Bu hastalığın çeşitli mikroplardan kaynaklandığı açıktır. Ve bu mikroplar küçük-burjuva, feodal, sömürgeci burjuva alışkanlıklardır. Burası da kolayca anlaşılır bir şeydir. Ancak, bilindiği gibi bu kişiliğimize bulaşmış zararlı mikropların panzehiri de vardır. Bu, proletaryanın çağdaş devrimci anlayış ve kişiliğidir. En güçlü ve biricik mücadele silahımız budur, Partimiz bu silahı mükemmel özelliklerle donatıp üretmiştir. Burada bize düşen görev, bu silahı ele almak ve bünyedeki bulaşıcı mikroplara karşı maharetli bir şekilde kullanmasını bilmektir. Bu çok zor bir şey değildir. kaybedeceğimiz hiçbir şey de yok. Tam tersine, bu yapılırsa güçlenmiş bir kişilik, yücelmiş bir kişilik kazanırız. Partimiz ve devrimimizin istediği güçlü kişilik tipi de budur. O halde, sorumlu devrimci olmak isteniyorsa, ilk elden yapılması gereken şey bu yüce kişiliğe ulaşma mücadelesini yoğunlaştırmaktır. Denilebilir ki, zindan koşullarında önümüzde duran en önemli görevlerden birisi budur. Bu görev yerine getirilirse, diğer görevlerin de buna bağlı olarak zorlanmadan başarılacağı ve her türlü iç ve dıştan gelebilecek düşmanca saldırıların rahatlıkla boşa çıkarılacağı ortadadır.

Şu ana kadar mevcut hastalıkları kaba hatlarıyla ortaya koyduk. Bunların ne denli yanlış şeyler olduğu, Parti ölçüleriyle ne oranda çeliştiği bilinmiyor değil. Bu hastalıklar üzerine daha önceleri çokça konuşuldu, doğrular ortaya kondu ve herkesin buna ulaşması istendi. Yine de konunun önemi nedeniyle bunların üzerinde durulacak, çeşitli yönleriyle işlenmeye devam edilecektir.

Sonuç olarak, yazımızın bütünselliği içinde bir kadronun rolü, özellikleri ve görevlerinin neler olduğunu, bu konuda ortaya çıkan olumsuzlukların nasıl ve neden ortaya çıktığını, bunların Parti yapımıza nasıl zarar verdiklerini ve bu olumsuzlukları gidermek için Parti ölçülerinin yakalanmasının zorunluluğunu anlatmaya çalıştık. Arkadaşların, belirtilen çerçeve doğrultusunda kendi görev ve sorumluluklarının üzerine yürümesi, belirtilen olumsuzluklardan kendilerini hızla arındırması ve istenilen ileri ölçüleri yakalamış iyi birer Parti militanı olması gerekmektedir. Kadrolarımız bunu yapabilecek güç ve yetenektedirler. Bunun için yoğun bir çaba ve yoğun bir mücadele yeterlidir. Zindan koşullarının ihtiyacı ve temel istemimiz budur.

PKK'li savaş esirleri
Diyarbakır
8 Haziran 1989

Impressum
V.i.S.d.P.:
A. Sarı
Vogelsangerstr. 286
5000 Köln 30

Yazışma adresi
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

Hesap numarası
Stadtsparkasse - Köln
A. Sarı
Konto Nr.: 1 74 21 96
BLZ: 370 501 98

Avusturya	22.50 s.
Belçika	75.00 bfr.
Danimarka	10.00 dkr.
Fransa	7.50 ff.
Hollanda	3.75 hlf.
Ingiltere	0.90 £.
Isveç	7.50 skr.
Isviçre	3.00 sfr.
Norveç	10.00 nkr.

Ali Haydar Kaytan'ın "Batı Almanya-PKK Davası"na ilişkin görüşlerini yayınlamaya devam ediyoruz.

AĞIR SUÇLAMALAR KARŞISINDA DİZLERİMİZ TİTREMEDEN DİMDİK DURMASINI BİLECEĞİZ

Kendimizi bu talihsiz davanın içeriği konusunda aydınlanmış ve manevi açıdan huzur içinde bulduktan sonra, geriye pek de ciddi bir sorun kalmıyor. Bugün Kürt halkı bağımsızlığı ve özgürlüğü için savaşıyor. Kürt insanı yaşam dayanaklarını tamamen yitirmiş bir sömürgeci egemenliğin kokuşmuş cesedini artık sırtında daha fazla taşımak istemiyor. Düşünen ve gerçekleri kavrayan üyeleri olarak, bizler de halkımızın bu zorunlu özgürlük hamlesinin içinde yer alıyoruz. Kindar egosunu tatmin etmek için silaha sarılmış aşiret intikamcısı değiliz; ulusal kurtuluş savaşçılarıyız. İddia edildiği gibi halkımıza ve başkalarına acı çektirmiyoruz; halkımızın yüzyıllardan beri çektiği acıları dindirmeye çalışıyoruz.

Ancak efendiler, efendiliklerinin sürmesinde ısrar ediyorlar. Kürt halkının sırtından inmek istemiyorlar. Halkımızın köle kalması için bütün olanaklarını harekete geçiriyorlar. Kürt halkının özgürlük atılımını "terörizm", devrimci öncülerini "eşkıya" olarak tanımlıyorlar. Bütün müttefiklerini "terörizm"e karşı tavır almaya ve "teröristler"le savaşmaya çağırıyorlar. Bu çağrı bazı emperyalist Batı Avrupa ülkeleri hükümetlerinden olumlu karşılık buluyor. Sömürgeci Türk Devleti ile aynı dili konuşan bu hükümetler, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı düşmanca bir tutum takınıyor; Kürt yurtseverlerine karşı yargı davaları açıyorlar.

Bir Fransız gazetesinin de yazdığı gibi, ne de olsa Kürtlerin omuzları geniştir. Bağımsızlık ve özgürlük gibi soylu değerleri kendi tekellerinde gören ve bu değerleri "uygar Batı"nın tapulu malı sayan herkes, canının istediği kadar bizleri suçlayabilir. Omuzlarımıza "terörizm"den tut da "uygarlık düşmanlığı"na varana değin bir yığın günah yükleyebilir. Bir halk deyişinde, elin ağzının çuvala benzemediği için bağlanamayacağı söylenir. Doğrudur. Bizler de iddia makamının hakkımızda ağır ithamlarla ortaya çıkmasının önüne geçemeyiz. Onun görevi sanık sandalyesine oturtulanları itham etmek, bize düşen görev de haklı davamızı ve kendimizi savunmaktır.

Kürt insanı, vatan topraklarını parçalayarak egemenlikleri altına alan sömürgeci güçler sayesinde, en ağır yükün altındayken bile ayakta kalabilmesini öğrenmişti. Kuşkusuz bizler de kendi insanımızı izleyeceğiz. Hakkımızda ileri sürülen ve somut dayanaklardan yoksun olduğuna inandığımız ağır suçlamalar karşısında dizlerimiz titremeden dimdik durmasını bileceğiz. Uluslararası hukukun ve insan haklarına ilişkin bildirgelerin bize tanıdığı haklardan yararlanarak, halkımızın meşru davasını ve kendimizi savunacağız. En büyük temennim bu hakkımızı kullanırken, beklenmedik kısıtlamalar ve engellemelerle karşılaşmamaktır.

Federal Kriminal Polisi, beni "meskun mahal"de olay çıkarırken ele geçirip zindana atmadı. Uyuşturucu madde ticareti ile uğraşarak insanları zehirlemiş biri değilim. Kimsenin malına el uzatmadım. Kimsenin namusuna göz dikmedim. İddia makamı tarafından terörist olarak damgalanmak istenen bir ulusal kurtuluş hareketinin üyesi olduğum için tutukluyum. Kendi eylemimin içeriğini, eylemime yön veren düşünceyi ve kendi kişiliğimi başkalarının tanıyabileceğinden çok daha iyi tanıyorum. Sorumluluğunu derinden hissettiğim devrimci pratiğimden ötürü hesap vermem gereken mercilerin bulunduğunu biliyorum. Kendi vicdanımı kendilerine hesap vermek zorunda olduğum bu mercilerin arasına yerleştiriyorum.

Uzun yıllardan beri devrimci politikanın içinde bulunan bir insanım. İnsanoğlu güçlü ve zayıf yanlarıyla birlikte düşünülmelidir. İnsanın zayıf noktaları, hatalı davranışlarının zeminini hazırlar. Bir Çin atasözünde de dile getirildiği gibi, hata yapmayan insan ya mezardaki ölü ya da ana rahmindeki cenindir. Bunun için kendimi hata yapmayan ve yanılmayan bir kişi olarak değerlendirmiyorum. Yanılgılarımın da olabileceğini ve olması gerektiğini peşinen kabul ediyorum.

Buna karşın, bana daima iyiden, doğrudan ve yeniden yana olmamı emreden vicdanımda yaklaşık 18 yıllık pratiğimin bir muhasebesini yaptığım zaman, neden huzur içinde olmam gerektiğini çok daha iyi anlıyorum. Bugüne gelinceye değin yaptığım her şeyi bilerek,düşünerek ve isteyerek yaptım. Birtakım rastlantıların ya da kaderin acı cilvesi sonucunda bu noktaya değin sürüklenmiş bir insan değilim. Akıp giden her saniye içinde insanlık değerlerinden bir şeyler yiyerek varlığını sürdürebilen bir sömürgeci egemenlik altında tutulan mazlum bir halkın çocuğuyum. Böyle bir halkın mücadeleci bir neferi olmayı kıvanç verici bir durum olarak görüyorum.

Halkımın ulusal kurtuluş mücadelesine henüz yeni biçimlenmeye başladığı bir dönemde katıldım. Gençliklerinin çiçek gibi yıllarını bu davaya adayan ilk insanların saflarında yer aldım. Yürüdüğüm uzun, sarp, engebeli ve dolambaçlı mücadele yolunu kendi özgür irademle seçtim. Bütün yaşantıma yön verecek olan bu yola girerken, gözleri kapalı fanatik bir tarikat adamının tutumuyla değil, esas olarak devrimci bilincimle hareket ettim. Seçtiğim yolun en doğru yol olduğuna ilişkin inancım her geçen gün daha çok pekişti. Bu yolun dışında halkımı sömürgeci kölelikten kurtaracak ve onu özgür dünya halkları ailesinin saygın bir üyesi düzeyine yükseltecek başka bir seçeneğin bulunmadığını derinliğine kavradım.

Yürüdüğüm bu yolun tehlikelerle dolu olduğunu, hemen her dönemecinde bizleri ciddi zorlukların beklediğini ve davamızın zaferi için bu zorluklara göğüs germemiz gerektiğini özgür irademle kurtuluş savaşçılarına katılmaya karar verdiğim ilk günden beri biliyordum. Bir haklı dava insanı olmakta karar kıldığım zaman, kendi kişisel geleceğimi güvence altına almayı değil, halkımın kurtuluşu davasına hizmet etmeyi düşünüyordum. Özgürlüğün paha biçilmez bir değeri vardı. Onu elde etmek ~~isteyen,~~ağır bir bedel ödemeyi etmek isteyen, ağır bir bedel ödemeyi de göze almak zorundaydı. Ödeneağır olacaktı. Bu gerçeği daha ilk günden beri öğrenmiştim. İşte beni manevi açıdan huzur içinde tutan diğer önemli bir olgu da budur. Kendi bilinçli tercihimin önceden tahmin ettiğim sonuçlarıyla karşılaşıyorum. Tercihimin sonuçlarına katlanmaya hazırım.

Federal Almanya toprakları üzerinde açılacak bu davanın tarihsel bir önemi vardır. İster kabul edilsin, ister edilmesin, bu zemindeki yargılama tarihsel bir yargılama olacaktır. Yargıçlar kurulunun ve biz tutuklu vatanseverlerin iradesinden bağımsız olan bir gerçektir bu. Kendi payıma taşımam gereken sorumluluğun bilincindeyim. Aynı davada yargılanacağım soydaşlarım ve mücadele arkadaşlarımla birlikte, onurlu ve insani bir davanın tarihsel sorumluluğunu omuzladığımızın farkındayım. Buna karşılık, yargılanacağımız mahkemenin yargıçlar kuruluna, kendilerine düşen sorumluluğu anımsatma gereğini duymayacağım. Davanın politik karakteri beni böyle bir anımsatmada bulunmaktan alıkoyacaktır. Yine de bizlere Kürt ve Kürdistan gerçekliğinden soyutlanmış bireyler biçiminde yaklaşılmamasını ve sözlerimizin köle bir halkın özgürlük çığlığının bir yankısı olduğunun bilinmesini diliyorum.

Sayın Federal Savcı, bizi mahkum etmek için hazırladığı iddianamede Kürdistan'dan ve Kürt halkından söz etmekten kaçınmıştır. O, Kemalizmin Kürdistan sorununa ilişkin bakış açısına ters düşmemek için büyük bir özen göstermiştir. Ancak zorunlu kaldığı durumlarda, söz gelimi kendince PKK'nin görüşlerini özetlemeye kalkıştığı zaman ülkemizin ve halkımızın adını anmıştır. Belki bunu kaş yapayım derken göz çıkarmamak, yani yardımcı olayım derken dost ve müttefik bir devletin sitemlerine muhatap olmamak için yapmıştır. Kim bilir, belki de sanık sandalyesine oturtulan insanları hayali hedefler uğrunda ortalığı kargaşaya boğan maceraperestler biçiminde göstermek için böyle davranmıştır. Bana kalırsa her iki neden de geçerlidir.

Amacı ne olursa olsun, iddia makamının bu yaklaşımı sadece ülkemizin ve ulusumuzun zorla içinde tutulduğu insanlıkdışı koşullara tanıklık etmektedir. Kürdistan'ı çağdışı bir sömürgeci egemenlik altında tutmak ve Kürt ulusunu kölelik boyunduruğuna koşmakla yetinmeyen, Kürdistan ve Kürtlük gerçeğini kara tahta üzerine tebeşirle yazılan bir yazı gibi rahatlıkla silebilen bu yaklaşım sadece ve sadece kendi davamızda ne denli haklı olduğumuzu göstermeye yaramaktadır. Oysa gerçekleri kalın bir sis perdesi altında gizlemeye çalışan bu tutumun tersine,Kürdistan gerçekliği bugün mücadelesiyle varlığını herkese kabul ettirmiştir. Kürdistan üzerinde uzun bir dönemden beri süren bir savaş vardır. Kürdistan sorunu üzerinde çeşitli uluslararası platformlarda hararetli tartışmalar sürdürülmektedir. Kürdistan halkının cellatları bile, klasik inkarcı mantığın artık tarihe karıştığını onaylamaktadır.

Bu somut gerçeklere karşın, iddia makamının eski inkarcı yaklaşımı yaşatmakta ayak diremesi kanımca burjuva adalet anlayışıyla bile bağdaştırılamaz. Eğer adalet denilince, cellada ve giyotine mümkün olduğu ölçüde fazla sayıda kurban sağlamak anlaşılıyorsa diyeceğim bir şey yoktur. Ama eğer adalet doğru ile yalanı, iyi ile kötüyü, kısacası haklı ile haksızı birbirinden ayırdetmek ve bütün bu konularda adil bir hükme varmaksa, o zaman böyle bir yaklaşımın adil davranmakla hiçbir ilgisi olamaz.

Ben Kürt ulusunun bir bireyiyim. Davamızın açılmasına karar verilir de mahkemenin huzuruna çıkarılırsam, köleliğe başkaldırmış özgürlük savaşçısı bir ulusun mensubu olmaktan kıvanç duyduğumu özellikle belirteceğim. Milliyetçi değilim. Vatanımı ve halkımı seviyorum. Dünya halklarının kardeşliğine inanıyorum ve proletarya enternasyonalizminden yanayım. Yine de bazılarının bu sözlerimi tuhaf karşılayacaklarını biliyorum. Politik tutuklu olarak yargılanan bir egemen ulus devrimcisi savunmasına başlarken, benim sözlerime benzer sözler söyleseydi, eminim ki ben de tuhaf karşılardım. Böyle bir davranışı hiç de gerekli olmayan bir milliyetçilik göstergesi biçiminde tanımlardım. Bir egemen ulus bireyi olarak, ulusal kimliğine ve kişiliğine yöneltilmiş bir saldırıyla karşı karşıya bulunmadığını bildiğim için, yadırgayıcı tutumumun haklı bir dayanağı olurdu.

Ancak, eğer bizim gibi ulusal kimliği ve kişiliği tamamen inkar edilen ezilen bir halktan geliyorsanız; eğer mezar taşlarında bile ulusunuzun adına rastlanmadığı iddia ediliyor ve ulusunuzun adı ölüler arasında bile anılmıyorsa; eğer vatanınızın her karış toprağı işgal ordularının kirli çizmeleri altında çiğneniyor ve siz öz topraklarınız üzerinde bir yabancı muamelesi bile göremiyorsanız; eğer ulusal kültürünüz yok ediliyor ve kültürel değerleriniz egemen ulus kültürünün bir hammaddesi olarak kulanılıyorsa; eğer halkınızın refah ve mutluluk içinde yaşamasına yetecek bütün zenginlikleriniz ülkenizin dışına akıtılıyor, halkınız yoksulluk ve sefalet içinde kıvranıyorsa; eğer eski çağların kölelerine bile reva görülmeyen silik ve hayvani bir yaşam başka seçeneği bulunmayan bir yaşam biçimi olarak halkınıza dayatılıyorsa; eğer süngü ve dipçikle yaratılan korku üzerinde yükselen sömürge hukuku, adalet isteyen herkese cezaevi ve darağacının yolunu gösteriyorsa; eğer sadece Kürt olduğunuzu söylediğiniz için bileklerinize kelepçeler takılıyor ve onur kırıcı işkencelerden geçirildikten sonra aklın alamayacağı cezalara çarptırılıyorsanız; eğer yitirdiğiniz her şeyi yeniden kazanmak istediğiniz için egemenlikleri sarsılan güçler yakanıza yapışıyor ve sizi ananızdan doğduğunuza bin pişman ediyorlarsa; eğer bütün bu insanlıkdışı uygulamalara karşın, hala kendi insanlığınızı korumakta kararlıysanız... o zaman ağzınızdan dökülen bu sözcüklerin derin bir anlamı vardır. O zaman başkalarının size biraz daha anlayışlı davranmalarını beklemeye hakkınız vardır. Çünkü siz ulusal varlığınızı yok etmek isteyen çılgın bir düşman karşısında kutsal yaşam hakkınızı haykırıyorsunuz. Çünkü siz halkınıza dayatılan onurkırıcı bir solucan yaşamını reddediyor ve insanca yaşamanın kavgasını veriyorsunuz. Çünkü siz halkınızın kişiliğinde bütün insanlığa karşı işlenmiş suçlara karşı savaşıyor ve insanlığı yüceltiyorsunuz.

Tarih kitapları, islamlığın doğuşundan önceki Arap toplumlarında kız çocuklarının diri diri toprağa verildiklerini yazmaktadır. O günün koşullarında kadın cinsi alabildiğine aşağılanmış, evcil bir hayvana verilen değer, kadından esirgenmiştir. İnsanlığa karşı işlenmiş çirkin bir suç niteliğini taşıyan bu uygulamalar, o dönemin toplumsal yapısındaki korkunç çürümüşlüğe tanıklık etmektedir. Muhammed'in büyüklüğü, bu köhnemiş düzene ve miyadını çoktan doldurmuş gerici değerler sistemine yöneltilen başarılı bir başkaldırı hareketine önderlik etmiş olmasında yatmaktadır.

Ancak, ister insanların aç aslanlara yem edildiği köleci Roma koşullarında, ister kız çocuklarının diri diri kızgın kumlara gömüldükleri geri kalmış Arap toplumlarında, ister Yahudilerin yığınlar halinde tüyler ürpertici soykırımlardan geçirildiği Hitler faşizmi döneminde, henüz yaşayan bir halkın yok sayıldığını görmek olanaksızdır. İnsanlık tarihinin hiçbir döneminde bu türden bir çılgınlığa tanık olunamaz. Can çekişen Arap gericiliği, bütün vahşetine karşılık, kadın cinsini topyekün karşısına alarak imha etmeye yanaşmamıştır. Eskinin köle sahipleri, iş yapabilme güç ve becerilerini yitirmedikleri sürece, kölelerini öldürmekten kaçınmışlardır. Ari ırkını saf ırk haline getirmek gibi uğursuz bir macera uğruna Yahudi insanını toplama kamplarına doldurarak imha eden Hitler faşizmi, bütün çılgınlığına karşın, Yahudiler yoktur dememiştir. Tarihin en kadim halklarından biri olan Kürt halkının ulusal varlığını inkar ederek, yaşayan bir halkı mezara gönderme onursuzluğu insanlık tarihinde sadece ve sadece Türk egemen sınıflarına özgü bir olgudur. Utanma duygusu insan doğasının bir parçasıdır. Ama bu güçlerin doğasında utanmak denilen bir şey yoktur. Bunun için, aynı güçler bugün bile hala Kürdistan ve Kürtlük gerçeğini inkar edebiliyorlar. Bununla da yetinmiyor; çağdaş insanlık alemini kendi tezlerine inandırarak kendi suçlarına ortak etmeye çalışıyorlar.

İçinde tutulduğu yaşam koşulları ne denli ağır olursa olsun, eskinin köle insanı yine de kendi kimliği ile tanınır. İnsanlığın tarihsel gelişim sürecinde zorunlu bir durak olan köleci toplum sisteminde, kendi kimliği dışında köleye başka bir kimlik atfedilmez. Günümüzde terörizmi bir devlet politikası haline getiren İsrail yönetimi, Filistin halkının bütün ulusal haklarını gaspetmesine karşılık, "Filistin halkı denilen bir şey tanımıyorum" türünden saçmasapan tezlerle ortaya çıkma gereğini duymaz. Güney Afrika rejimi, egemenliğini ırk ayrımcılığı üzerinde temellendirmiştir. Bu rejim karaderili Afrika insanının "beyaz adam"a hizmet etmekle yükümlü olduğunu savunur. Buna karşın, karaderili Afrikalının ulusal kimliğini inkar etmenin anlamsızlığını bilir. Bu bir yana, iki halk arasındaki deri renginin farklılığı bile, değişik ulusal kimliklerin varlığı konusunda herkese belli bir düşünce verir.

Buna karşılık, Türk sömürgeciliğinin özgül karakteri çok daha değişiktir. Bu sömürgecilik, insanlık tarihinin tanıdığı bütün sömürgecilik türleri arasında en inkarcı olanı, en acımasızı ve en ahlaksızıdır. Böyle bir sömürgeci egemenlik altında tutulan Kürt halkını köle olarak tanımlamak bile zordur. Kürdistan'ın Türk burjuva egemenliği altında bulunan parçasında yaşayan insanlar, gerçekte bir kölenin maruz bırakıldığı uygulamalardan daha alçaltıcı uygulamalarla karşı karşıya bulunmaktadır.

Klasik sömürgecilik sistemi ezilen halkların ulusal kurtuluş mücadeleleriyle yıkılırken, ülkemizde sömürgeciliğin en iğrenç biçiminin egemenliğini sürdürmesini kabul edemeyiz. Biz insanımızın içinde bulunduğu her türlü yoksulluğun ve aşağılanmanın baş sorumlusu olan yabancı egemenliğini yıkmak, yere çalınan ulusal kimliğimize ve kişiliğimize saygınlık kazandırmak istiyoruz. Eylemimizin içeriği son derece anlaşılır bir nitelik taşıyor. Çağımızın ötesine geçmeye uğraşmıyor, çağdaş insanlığın ulaştığı gelişme çizgisini yakalamaya çalışıyoruz. Çağdaş insanlık uygarlığın basamaklarını emin adımlarla tırmanırken, ortaçağ karanlığı altında tutulan halkımızın tükenişe doğru sürüklenmesini 21'inci yüzyılın gerçeklerine aykırı buluyoruz. Bu aykırılığa son vermenin insani ve devrimci görevimiz olduğuna inanıyoruz.

Kendi vatan topraklarını dış saldırgan güçlere peşkeş çekmek ve bu güçlerin kendi ülkesini işgal etmeleri için davetiye çıkarmak, onursuzluğun en kötüsü ve en alçakçasıdır. Vatana ihanet öteden beri bütün insanların nefretini kazanmış, düşünülebilecek suçların en büyüğüdür. Buna karşın, hain olarak damgalanıp kitlelerin lanetini kazanma korkusu, vatan tacirlerinin ortaya çıkmalarını önlemeye yetmemiştir. Haklı davalar, dış düşmanlarının yanısıra içteki ihanet belirtilerine karşı savaşarak zafere ulaşmıştır. Ne cehennem tehditi ve cennetin çekiciliği, ne de İsa'nın insanlığı barış ve mutluluğa doğru yürümeye çağıran bir kişi olması, havarileri arasında Yuda gibi bir

hainin doğuşunu engelleyememiştir. Yudacılık ya da ihanet, ileriye doğru yürümek isteyen bütün devrimci ve insani halk hareketlerini dizginlemeye çalışan bir ayak bağı işlevini görmüştür.

Vatanseverlik ulusun düşmanlarına ve içteki uzantılarına karşı daima uyanık davranmayı gerektirir. Bu, bağımsızlıklarına yeni kavuşmuş uluslar için özellikle zorunludur. Henüz yabancı egemenlik altında yaşadıkları halde, sömürgeci güçlere karşı savaşmakta olan halklar açısından, bu sorun çok daha kapsamlı bir nitelik taşımaktadır. Mücadele halindeki halklar, dış egemen güçlerle bütünleşmiş ve çıkarlarını yabancı egemenliğin devamında bulan bir kesimi yönelecekleri hedefler arasına koyarlar. Hatta sömürgeciliğe karşı mücadelenin başarısı bu hain kesimin etkinliğinin kırılmasına bağlıdır.

İhanete karşı acımasız bir tutum takınmak yerine, adeta körler ve sağırlar gibi suskun davranmak da bağışlanamaz. Vatan satıcıları ve işbirlikçiler, ihanet suçunda düşülebilecek en aşağılık durumu temsil ederler. İsimlerinin başına hain sözcüğü eklenir. Hatta adları hain sözcüğünü karşılayacak biçimde kullanılır. İhanet karşısında sessiz kalmayı yeğleyenler, birinciler denli aşağılık bir duruma düşmeseler de, duyarsızlıkları ile ihanete örtülü bir destek sunmuş sayılırlar.

İhanet yalnızca ezilen halkların başına musallat olmuş bir toplumsal hastalık değildir. Özgürlüklerine son derece tutkun olan ulusların içinde bile hainler çıkabilmiştir. İkinci emperyalist paylaşım savaşı yıllarında Norveç'i Alman faşizmine satan Quisling'in adı, daha sonraları hain sözcüğünün karşılığı olarak kullanılmıştır. Norveç halkı Quisling'i, Fransız halkı Lavalle ve öteki hainleri affetmemiş; bunları hak ettikleri cezalara çarptırmıştır. Yüksek ulusal çıkarları ve ulusal değerleri altın bir tas içinde kendi ulusunun cellatlarına sunan hainleri bekleyen akibet her yerde aynıdır: Şerefsiz bir ölüm! Bu nedenle kendi Quislinglerini ve Lavallelerini affetmeyen halkları suçlamaya hiç kimsenin hakkı yoktur.

Buna karşın, hakkımızda hazırlanan iddianamenin mantığı, Kürt halkının ulusal ihanete karşı geliştirdiği mücadelenin kötülenmesi üzerine oturtulmuştur. Oysa Kürdistan'da Avrupa'daki benzerlerinden bin beter çok sayıda adsız Quisling vardır. Yabancı egemenliğin yüzyıllarla hesaplanan sürekliliği, yakın döneme değin, deyim uygunsa Kürdistan'ı bir "hain cenneti" haline getirmiştir. Öncelleri ve ardılları ile bu hainler, yayılmacı güçlerin ülkemizi işgal etmelerine ve egemenliklerini kurumlaştırmalarına muazzam hizmetlerde bulunmuştur. Günümüzde bu tipler birer avcı köpeği gibi düşman birliklerinin önüne düşüp kurtuluş savaşçılarının izini sürmekte; halkımızın en değerli evlatlarına ilk kurşunu sıkmak için can atmaktadır. Halkımız bu yaratıklara kelle avcıları adını vermiştir.

Aynı şebekenin Türk devleti nezdindeki adı "köy korucuları"dır.

Kuşkusuz günümüz Kürdistan'ındaki ihanet yalnızca "köy koruculuğu"yla sınırlı değildir. En küçük mahalli birimden parlamentoya değin uzanan yönetim mekanizması içinde yeralıp sömürgeciliğin devamına hizmet eden bir yığın irili ufaklı vatan tacirinden bahsedilebilir. Bunlar kraldan daha çok kralcıdırlar. Kendi ulusunun düşmanlarına sadece kol ve beyin güçlerini değil ruhlarını da satmışlardır. Bu uşak takımı içinde dünyada bir benzerine daha rastlanması olanaksız tanınmış hainler de mevcuttur. Türk devleti adına sık sık yabancı ülkelere diplomatik seferlere çıkan ve Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi aleyhinde kamuoyu oluşturmaya çalışan Kamran İnan gibi bir Kürt Quisling'inin adını verirsem, söylemek istediğim şeyler daha iyi anlaşılacaktır.

İkinci emperyalist paylaşım savaşının üzerinden yarım yüzyıla yakın bir zaman geçti. Ancak Nazi savaş suçlularının yakalanıp adaletin önüne çıkarılması çabaları hala devam ediyor. Kuşkusuz bu soylu bir davranıştır. Kamu vicdanı insanlığa karşı işlenmiş suçların hesabı sorulmadıkça rahat edemez. Faşist katillerin yargılanmadan insanların arasında rahatça dolaşmaları, boşalan faşist saldırı zembereğinin kurbanları ile alay etmek olacağı gibi, yaşayanların ruhunda derin yaralar açacaktı. Yakalanmak ve kısa bir yargılamadan geçirildikten sonra cezanın en ağırına çarptırılmak: Nazi savaş suçlularının tiksindirici sonu bu oldu.

Buna karşılık, iddia makamının söylediklerine bakılırsa, bir saldırı savaşı karşısında bulunan Kürt halkının kendi içindeki hainleri safdışı etmesinin adı cinayettir. Haini cezalandıran "cürüm" işlemiştir ve "cani"dir. Ülkemizde ihanet mesleğine soyunanların kendi kaçınılmaz sonları ile tanışmaları, iddianamede "PKK, saflarından ayrılmak isteyenleri ölümle cezalandırıyor" biçiminde değerlendirilmiştir. İddia makamının bu yaklaşımı doğru olmadığı gibi, halkımızın iç işlerine müdahale anlamına gelmektedir. Kürt halkı kendi hakları ve yetkilerinin bilincindedir. Başkalarının bu yetkiyi sınırlandırmaya çalışmalarını kabul etmiyoruz. Aradan elli yıl geçtikten sonra Nazi savaş suçlusu Klaus Barbie'nin adalete teslim edilmesi ne denli doğalsa, Kürt halkının kendi "Lyon Kasapları"nı cezalandırması da o denli doğaldır. Haini cezalandırmak erdemsizlik değil, erdemin kendisidir.

Sayın savcıdan Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine sempatiyle yaklaşmasını beklemiyorum. Ancak yine de iddia makamının halkımıza ve onun öncülerine duyduğu öfkeyi bu denli ileri boyutlara vardırmasını istemezdim. Ne var ki, bu öfke ihanete ve hainlere hıncımızı hafifletmeye yetmeyecektir. Hainleri takdis eden güçlerin varlığı, bizi bu halk ve devrim düşmanlarına karşı savaşmaktan alıkoyamayacaktır. Kürt halkı kendi Quislinglerine karşı mücadele bayrağını açtığı zaman, başkalarından icazet alma gereğini duymadı. Elbette bundan sonra da duymayacaktır. Kendi toprakları üzerinde bu aşağılık illetin köklerini kurutuncaya dek mücadelesini sürdürecektir. İhanete ve hainlere karşı sergilediğimiz tutum bu denli açık ve basittir. Fransız Devriminin büyük ustalarından Danton'un dediği gibi, "Halkın nefretini, halkın düşmanlarına karşı yönlendirilen devrimcilere ne mutlu!

İzin verirseniz, halk ve devrim düşmanlarına duyulması gereken nefreti en güzel sözcüklerle yansıtan özgürlük ve savaş şarkısı La Marseillaise'den birkaç dize aktarmak istiyorum:

Gel gir kolumuza kutsal vatan sevgisi,
Götür bizi intikam almaya!
Sevgili özgürlük tutsana elimizi,
Sahip çıksana kendi davana!
Zafere erip dikince bayrağımızı,
Senin koruyucuların buluşana dek burada,
Mezarında bile sokana dek
düşmanın kafasına
Senin zaferini ve bizim şanımızı!
Haydi vatandaşlar sıklaştırın safları,
silahları kapın
Yürüyün ki, şu alçakların
kanlarıyla topraklarımız sulansın!

Vatanını gerçekten seven ve kendi toprakları üzerinde özgürce yaşamak isteyen her insan, kendi vatanı işgal ordularının çizmeleri altında çiğnendikçe, yabancı egemenliğin devamına hizmet eden yerli hainlere acıma hissiyle yaklaşamaz. Çünkü ihanet cezasız kaldıkça hainler vatanın ve ulusun bütün değerlerini yabancı egemenlere satmaya devam edecekler ve bu da ulusun kölelik zincirlerini sağlamlaştırmaya yarayacaktır. Bizler gerçek vatanseverleriz. Bunun için ihanete karşı acımasız davranılması gerektiğini biliyoruz. Savaş meydanlarında, darağaçlarında ve işkence tezgahlarında can veren yüzbinlerce Kürt insanının dökülen kanlarında ellerini yıkama cüretini gösterenleri affetmeyeceğiz. Günün birinde yeniden özgür mücadele ortamına kavuşursam, sömürgeci cellatlara ve onların her renkten uşaklarına karşı savaşmakta olan halkıma, La Marseillase'in aynı ölümsüz dizeleri ile sesleneceğim:

Haydi vatandaşlar sıklaştırın safları
silahları kapın!
Yürüyün ki şu alçakların
kanlarıyla toprağımız sulansın!

Çağdaş insanlık aleminin büyük önem verdiği ortak değerler sistemini yakından tanıma çabası içindeyim. Kafatasımın içinde beyin adını verdiğimiz düşünme organını taşıyorum. Bu yüzden bu değerlerin yüceliğini kavramakta zorluk çekmiyorum. Halkımın bu soylu değerlerin uzağına düşürülmesinin nedenlerini anlamaya çalışıyorum. Elbette yalnızca düşünmek ve bazı sonuçlara ulaşmak yetmiyor. İnsan düşünen, düşündüğünü eyleme döken ve eylemiyle içinde yaşadığı ortamı değiştirebilen bir varlıktır. Düşünen bir insan olarak, ben de teoriyle pratik arasında tam bir uygunluk oluşturmanın zorunluluğuna inanıyorum. Çabalarımın sonucunda yeni şeyler keşfettiğimi iddia etmeyecek kadar aklı başında bir insanım. Tersine, gecikmeli de olsa, başka halkların mücadeleleriyle ulaştıkları ve yaşadıkları sonuçları görüyor ve kavrıyorum. Bilgilenme sürecinde attığım her ileri adım, esasında halkımızın başka halklardan ne denli geri kaldığını kanıtlamaya yarıyor. İyi ile kötüyü birbirinden ayırma ve kötü olanı bir kenara iterek iyinin cephesinde saf tutma becerimi harekete geçiriyorum. Bu yaklaşım beni çok önemli sonuçlara götürüyor.

Bir an için de olsa, iddia makamının savlarının doğru olduğu varsayımından hareket ediyorum. Sanırım bizler, öbürlerinin yanısıra Federal Almanya Cumhuriyeti yasalarını ihlal etmekle suçlanıyoruz ve işlediğimiz belirtilen bu suçtan ötürü de cezalandırılmamız isteniyor. Egemen bir devletin yargı organlarının devletin yasalarını ihlal etme suçunu cezalandırması normaldir ve bu haklarını korumasını doğal karşılıyorum. Eğer böyle bir suç işlediğimiz kanıtlanırsa, şimdiden verilecek cezaya razı olduğumu belirtiyorum.

Buna karşılık, bir de Kürdistan'ın ve Kürt halkının durumu gözönüne getirilmelidir. 550 bin kilometrekare genişliğindeki bir ülke üzerinde yaşayan ve 25 milyona varan kalabalık bir nüfusu barındıran bu halkın kendi anadilini konuşma hakkı bile yoktur. Bütün egemenlik hakları sömürgeci devletler tarafından gaspedilmiştir. Yaşama hakkı da içinde olmak üzere bütün hakları zorla elinden alınmıştır. Sömürge Kürdistan'da hükmünü icra eden orman yasalarıdır. Kürt insanının yaşamı bir düşman subayının dudakları arasından dökülecek tek bir sözcüğe bağlıdır. Daha özlü sözcüklerle ifade etmem gerekirse, Kürdistan parçalanmış bir sömürge ülkedir ve üzerinde yaşayan halk bir köleler ordusudur.

Denilebilir ki, Kürdistan dünyanın en kalabalık suçlular kitlesine sahip olan ülkesidir. Sömürgeci devletler ve özellikle sömürgeci Türk Devleti Kürt halkını kendi ulusal gerçekliği karşısında suçlu durumuna düşürmüşlerdir. Bir halkın, egemenlik haklarını yitirmesi bir yana, kendi anadiline zincir vurulmasını, kendi ulusal kimliği ve kişiliğinin yadsınmasını ve kendisinin başka bir ulus içinde eritilmek istenmesini uzun yıllar suskunlukla karşılaması suçtur. Özellikle sömürgeci Türk devleti Kürdistan ve Kürtlük gerçeğini tarihten silme çabalarında bir hayli yol katetmiş ve böylelikle suçluluğumuzu arttırmıştır.

Bizim amacımız açıktır: Halkımızın bir suçlular topluluğu olarak tarihin karanlıklarına gömülmesini kabul etmiyoruz. Çağdaş insanlığın her türlü köleliği yasakladığı ve köle yaşamayı kınadığı bir dünyada, Kürt halkı köleler ordusu olarak yaşayamaz. Özgür dünya halklarının yürüdükleri yola girmek, insanca yaşamak, kendi topraklarımızın efendisi olmak, zenginliklerimizi halkımızın mutluluğu ve refahı için kullanmak, insanlarımızın geleceğini güvence altına almak, kendi ulusal-demokratik eğitim politikamızı uygulamak ve kendi yargı sistemimizi işletmek istiyoruz. Çağdaş insanlık ve kendi öz gerçekliğimiz karşısında suçlu konumundan uzaklaşmamız, bu haklarımızı kullanabileceğimiz koşulların yaratılmasına bağlıdır. Kürt halkının belli bir süreden beri sömürgeci güçlere ve onların işbirlikçilerine karşı sürdürdüğü mücadele bu denli basit, açık ve anlaşılır gerekçelere dayanmaktadır. Hiç kimse bu mücadelenin haklı ve meşru bir mücadele olmadığını söyleyemez.

Ancak Kürdistan'da kölelik ruhunun iliklerine değin işlediği bazı güçler, bu mücadeleye karşı çıkıyorlar. Halkımızın kurtuluş davasına tavır alışlarını eyleme döküyor ve ulusumuzun cellatlarıyla birlikte mücadelemizin bastırılmasına çalışıyorlar. Sömürgeci Türk devleti ile savaş halinde olan halkımız, bu güçlere karşı devrimci adalet mekanizmasını harekete geçiriyor. "Hızla uygulanan, kesin ve katı bir adalet"i, yani devrimci şiddeti konuşturuyor. Çağın en modern donanımına sahip olan Türk ordusuna karşı, bağımsızlığı ve özgürlüğü için çıplak elleriyle savaşmak zorunda bulunan Kürdistan halkının, şimdilik ihaneti daha farklı biçimlerde cezalandırmasının koşulları yoktur. Sömürgeci düşmanla savaşımız sürdüğü müddetçe, hükmünü icra eden savaş yasaları olacaktır. İhanetin karşısına dikilen devrimci adalet, iflah olmaz hainleri cezalandırmada hep aynı basit kuraldan yola çıkacaktır: İhanet mesleğine soyunanı içinde bulunduğu ortamdan kurtarmaya çalış; suçunun korkunçluğunu anlat ve bir daha aynı suçu işlemekten vazgeçmesini sağla. Uyarıları dikkate almayıp ihanete devam ederse kısa bir yargılamadan geçir ve cezanın en lanetli olanına çarptır. Cezalandırmayla gerçekleşen şey, saçtığı zehiri başka insanlara bulaştıran kokuşmuş bir kadavranın toprağa gömülmesi olacaktır.

Bugün ülkemizde devrimci adalet böyle işliyor. Kürt insanının ihanete karşı tavrı budur. Eylemimiz halkımızın içinde bulunduğu haklı ve meşru mücadele ortamından soyutlanamaz. Aynı istemimi mahkemeye de sunacağım. Bununla karşılanması olanaksız bir istemde bulunduğumu sanmıyorum. İstediğim şey, ulusal kurtuluş savaşları konusunda uluslararası alanda geçerli olan ilkelerin halkımızın meşru ulusal kurtuluş mücadelesine de uygulanmasıdır. Halkımız ulusal kurtuluşu için savaşmaktadır ve böyle bir istemde bulunma hakkına sahibim. Sorun özünde hakların temel değerlerinden ödünler verip vermemeleri ve kendi egemenlik haklarından vazgeçip geçmemeleri sorunudur. Halkımızdan ödünlerde bulunması isteniyorsa, ancak özgür halkların verdikleri ölçüde ödünler verebiliriz. Ama "Kürt halkı bağımsız ve özgür yaşamaya layık değildir" demek insanlıkla bağdaşamaz.

Kendimi bir yığın soru karşısında buluyorum: İki karşıt sistem arasında uzlaşma eğiliminin bilinçli olarak öne çıkarıldığı günümüz dünyasında, bu sistemlerin temsilcileri nasıl davranıyorlar? Uzlaşma sağlayabilmek için ne tür ödünlerde bulunuyorlar? Hangi değerlerden kesinlikle ödün vermeye yanaşmıyorlar? Uzlaşma konusu olan şey, dünya halklarının çıkarlarını ve kaderini yakından ilgilendiren "barış ve silahsızlanma" sorunu olsa bile, bu temel değerlerden ve yüksek ulusal çıkarlardan ödünlerde bulunmakla sağlanabilir mi? Ağır ödünlerle sağlanmış bir barış, gerçekte ulusları birbiriyle savaşmaya götüren yolun başlangıcı olmayacak mıdır? Karşıt iki sistem bir yana, aynı sistem içerisinde yeralan farklı ulusal devletler bile, barış içinde birarada yaşama ve birbirlerinin iç işlerine karışmama ilkelerinden ödünler veriyorlar mı? Onları elde etmek, korumak ve yaşatmak için, bütün halkların gerektiğinde saflarından milyonları vermeye hazır olduğu değerler hangileridir? Bu değerler dışardan bir saldırı ile karşılaştıkları zaman nasıl bir tutum takınılmalıdır? Bu değerlerin bir bölümünden, sözgelimi bağımsız ve özgür yaşama ilkesinden vazgeçilebilir mi?

Bu soruların anlamını ve önemini takdir ettiğinize eminim. Çağımızın gerçekleri ışığında bu sorulara tutarlı yanıtlar verilmek zorundadır. Kürt halkının istemleri ulaşılan sonuçlarla karşılaştırıldığında, bunların haklı ve insani özelliği açıkça görülecektir.

Bağımsızlık ve özgürlük denilen değerleri elde etmek, korumak ve yaşatmak için ezilen halkların hangi zorlu mücadele süreçlerinden geçtikleri iyi bilinmektedir. Bunu kanıtlamak için fazla uzağa gitmeye ve sömürge ulusların ulusal kurtuluş savaşlarından örnekler sunmaya gerek yoktur. İkinci Dünya Savaşı yıllarının Avrupa ortamına bir göz atmak yeterlidir. O dönemin Avrupa'sının somut koşulları hakkında yeterli bilgilenmeden yoksunum. Ancak Avrupa'nın birçok ülkesinde saldırgan Hitler faşizmine karşı kitlesel direniş hareketlerinin geliştiğini biliyorum. Bunun en güzel örneği Fransız direniş hareketidir. O zaman Fransız hükümeti Hitler faşizmine teslim olmuştu. Ama kendisini "vatanına karşı borçlu" sayan Fransız halkı silahlı direniş yolunu seçti. Bu direniş işgalci Nazi ordularının Fransa'dan atılmasında belirgin rol oynadı. Çeşitli mücadele yöntemlerine sarılarak faşist istila sürülerine karşı direnmek, her Fransız vatandaşı için bir vatanseverlik göreviydi. Fransa topraklarının işgalci her Alman askeri için mezar haline getirilmesi tamamen haklı ve meşru bir davranıştı. Çünkü Fransa kendisini yabancı bir saldırgana karşı savunmaktaydı.

Nazi artıkları dışında Fransız halkının silahlı direniş hareketine terörizm damgasını vurabilecek bir gücün bulunabileceğini düşünmek zordur. Belki Hitlerci zorbalar bu direnişe "terörizm" ve direniş güçlerine "terörist" adını verdiler. Belki de direnişçilerden tutsak aldıklarını anında kurşuna dizdiler. Buna karşın Fransız direniş hareketi bütün özgürlük tutkunu ve barışsever uluslar tarafından daima saygı ve sevgiyle anılacaktır. Fransız direniş hareketi gibi, günümüzde yabancı işgal, istila ve sömürgeleştirme girişimlerine karşı gelişen ezilen halkların ulusal kurtuluş savaşları da haklı ve meşru savunma savaşlarıdır. İlerici insanlık bu tür savaşları daima derin bir ilgi ve sempatiyle karşılamış, onlara omuz verip zafere ulaşmalarına katkıda bulunmayı görev bilmiştir.

Irkçılık çok çirkin bir şeydir ve özgürlüğün düşmanı olan faşizmin temel özelliklerinden biridir. Halkları içinde yeraldıkları ırklara göre sınıflandırmak kesinlikle kabul edilemez. Irkçılık yalnızca Hitler faşizminin bir özelliği değildir. Kemalist Türk burjuvazisi de "üstün ırk" adı verilen berbat teorinin şampiyonluğunu yapan güçlerin başında gelmektedir. Türk burjuvazisine göre, tanrı Türkleri kendi kırbacı olarak yaratmıştır. Bu kırbaç tanrı karşısında günahkar olan halkların sırtına inecektir. Hitler'in ırkçılığı ile Mustafa Kemal'in Türkçülük felsefesi adeta ikiz kardeş benzerliğine sahiptir. Kısacası, dünya halklarının "üstün ırklar" ve "aşağı ırklar" tarzında sınıflandırılması, Kemalizm ve Nazizm ile bunların ardıllarının marifetidir.

Biz, halklar arasında yapılmak istenen her türlü yapay sınıflandırmaları şiddetle reddediyoruz. Bunlar ve benzeri anlayışlarla müca-

dele halinde olduğumuzu açıkça belirtiyoruz. Kürdistan halkı da, geliştirdiği bağımsızlık ve özgürlük mücadelesiyle, "yöneten ve yönetilmeleri gereken halklar" ayrımını kabul etmediğini kanıtlıyor. Onurlu tek davranış biçimi budur. Biz bütün dünya halklarının kardeş olduklarına inanıyoruz. Bütün halklara derin bir sevgi ve sempati besliyoruz.

Bütün "insanların onur ve haklar bakımından eşit" doğdukları, bütün dünya uluslarının özgür ve eşit olmaları gerektiği, her ulusun bağımsız ve özgür yaşama hakkına sahip olduğu, hiçbir ulusun bu hakkını kullanmaktan alıkonulamayacağı, uluslardan birinin aleyhine başka uluslara ayrıcalıklar tanınamayacağı gibi temel ilkeler, günümüzde kamuoyu vicdanında yer etmiş evrensel gerçeklerdir. Bu temel ilkeler Amerikan Bağımsızlık Savaşı ve Fransız Devriminden başlayarak günümüze gelinceye kadar geçen süreç içinde bütün ulusların onayından geçmiş ve çağdaş insanlığın ortak değerler sistemi haline gelmişlerdir. Bu hakları korumak ve yaşatmak her ulusun dokunulmaz, devredilmez ve vazgeçilmez hakkıdır. Hiçbir ulusun bu haklarından feragat etmesi istenemez, istenmemelidir.

Birleşmiş Milletler tarafından onaylanan İnsan Hakları Bildirgesi dünyamızda her türlü siyasal kölelik ilişkilerinin ortadan kaldırılmasında önemli bir adım olarak değerlendirilebilir. Sömürge durumundaki ülkelere ve halklara bağımsızlık verilmesine ilişkin 14 Aralık 1960 tarihli Genel Kurul Kararı ve daha sonraki kararlar, ulusların kendi kaderlerini kendilerinin belirlemesi ilkesine daha büyük bir açıklık kazandırmışlardır. Peki, bu belgeler ve kararlarda yer alan ilkelerin yalnızca belli ulusların durumuna indirgeneceği söylenebilir mi? Kürt halkı gibi henüz varlığı ile yokluğu tartışılan bir halk, kendi mücadelesini bu ilkelere dayandıramaz denilebilir mi? Kuşkusuz denilmemesi gerekir. Çağımızın temel eğilimi doğrultusunda, her ulus kendi geleceğini özgürce belirleme hakkına sahip olmalıdır. Her ulus hiçbir dış etki altında bırakılmadan, kendi kaderini kendi elleriyle çizmelidir. Ezilen ve sömürge uluslara dışardan şırınga edilmek istenen "kurtuluş reçeteleri" sahtedir. Bu reçeteler ezilen ulusların temel haklarını gözetmeyi değil, müdahalede bulunan güçlerin çıkarlarını korumayı temel almaktadır. Halkların iç işlerine burnunu sokan müdahaleci yaklaşım, özünde ulusların kendi kaderlerini kendilerinin belirlemesi ilkesinin kabaca çiğnenmesi anlamına gelir.

Biz ulusların kendi kaderlerini kendilerinin belirlemesi ilkesinin ödünsüz savunucularıyız. Bu yüzden her koşul altında kendi bağımsız çizgimizi korumaya çalışıyoruz. Başkalarının ulusumuzun iç işlerine burnunu sokmalarını istemiyoruz. Buna izin vermeyeceğiz. Kimden gelirse gelsin, dışardan dayatılan sahte çözüm reçetelerini her zaman geri çevireceğiz.

Halkların kasabı ünvanına sahip en saldırgan emperyalist çevreler bile, yeri geldiğinde ulusların kendi kaderlerini kendilerinin belirlemeleri hakkını savunuyormuş gibi görünmek istiyorlar. Buna karşılık bu ilkeyi çoğunlukla ezilen uluslara bazı kültürel hakların tanınması derekesine dek düşürüyorlar. Kaba bir benzetmeyle, genç köle kadını tek efendinin malı olmaktan çıkarıp çok sayıda müşterisi bulunan bir fahişe haline getirmek istiyorlar. Emperyalistlerin sahte reçeteleri ile ezilen halklara bahşettikleri özgürlük, ancak bir fahişenin sahip olabildiği özgürlük kadardır. Biz böyle bir yaklaşımı kesinlikle kabul etmiyoruz. Ulusların kendi kaderlerini kendilerinin belirlemesi ilkesi, bu ulusların bağımsız ulusal devletlerine sahip olmalarından başka türlü yorumlanamaz.

Biz Kürdistanlı devrimciler, kendi topraklarımızı işgalci güçlerden arındırmaya, ülkemizi bağımsız ve halkımızı özgür kılmaya çalışırken, pratikte bu ilkenin doğru yorumunu gerçekleştiriyoruz. Yükselttiğimiz mücadele ile aynı zamanda insanlığın ortak değerler sistemini koruyor ve yüceltiyoruz. Biz, çağımızın en aşağılık sömürgecilik türü olan Türk sömürgeciliğine karşı savaşırken, aynı zamanda Birleşmiş Milletler Örgütü'nün kararlarını hayata geçiriyoruz. BM Örgütü'nün kişiliğinde ilerici dünya halklarının sömürge uluslara bağımsızlık verilmesine ilişkin olarak aldıkları kararların gereklerini yerine getiriyoruz.

Proletarya devrimleri çağını başlatan Büyük Ekim Devrimine damgasını vuran büyük düşün ve eylem adamı V.I.Lenin'in, onurlu her insanın içtenlikle kabul edeceğine inandığım şu sözlerine dikkat çekmek istiyorum. "Hiç kimse köle doğdu diye suçlanamaz" der Lenin. Daha sonra, köleliğe karşı mücadele edeceği yerde, kendi köleliğine tapınan bir kölenin, haklı olarak her özgür insanda tiksinti ve öfke duyguları uyandıran aşağılık bir asalak ve hayvan olduğunu belirtir. Aynı şekilde dünya proletaryasının seçkin öğretmeni F. Engels de, işgalci güçlerin saldırıları karşısında silaha sarılıp direnmek yerine suskunluğu tercih eden halkların bir "alçaklar ulusu" olarak adlandırılmayı hak ettiklerini söyler. İlerici insanlığın bu iki seçkin dehasının birbiriyle tam bir uyum içinde bulunan bu belirlemeleri, sömürgeciliğe karşı mücadelesinde Kürt halkına ışık tutmaktadır.

Ben de köle bir ulusun bireyiyim. Onurdan yoksun olmayan her insan gibi köle olarak yaşamaktan nefret ediyorum. Ne var ki, anamdan köle olarak doğmuş olmak artık beni utandırmıyor. Çünkü mensubu olduğum Kürt halkı artık köle olarak yaşamayı reddediyor. Türk sömürgecilerinin kendisi için biçtikleri kefeni yırtıyor. Diri diri yatırıldığı mezarda üzerine dökülen betonu parçalayarak ayağa kalkıyor, "Ben ölmedim, ben yaşayacağım" diye haykırıyor. Köleliğe boyun eğmiş bir "alçaklar ulusu" olarak adlandırılmayı kabul etmiyor. İnsanlığın tanıdığı en aşağılık bir sömürgeci egemenlik karşısında dişini tırnağına takıp direniyor. Bağımsız ve özgür yaşamak için mücadele ediyor.

Kürt ulusunun aydın bir bireyi olarak, kendi köleliğimin bilincine ulaştığım ilk günden itibaren, köleliğe karşı mücadele yolunu seçtim. Bir ulusal kurtuluş savaşçısı olmayı ve varlığımı halkımın kurtuluş davasına adamayı Türk sömürgecilerinin sundukları yaldızlı bir köleliğe tercih ettim. Haklı bir dava uğruna mücadelede kazanılacak en büyük ödülün bir kurtuluş savaşçısının ölümü olduğuna inandım. Adsız bir İsa gibi kendi çarmıhımı omuzuma aldım ve çarmıha gerileceğim "Golgotha Tepesi"ne tırmanmaya başladım. Sırtımda çarmıhımla yaklaşık onsekiz yıldan beri halkımın kendi cellatlarına karşı yükselttiği ulusal kurtuluş savaşının alevleri arasında bulunuyorum. Bu temelde halkıma, ilerici insanlığa ve çağıma karşı görev ve sorumluluklarımı yerine getirmeye çalışıyorum.

Yaşamak, hem de bağımsız ve özgür olarak yaşamak son derece kutsal bir duygudur. Başkalarının haklarına ve özgürlüklerine saygılı bir başına buyrukluğu her şeyin üstünde tutmak, insanın en güzel erdemlerinden biridir. Düşünme yetisinden yoksun olan bir hayvan bile yaşamın kadrini bilir. Bıçağın altına yatırıldığı zaman direnmeye çalışır, ölüme karşı koyar. Uysal bir biçimde kendisini kasabın insafına terketmez. Taş yürekli kimseleri bile duygulandıracak çırpınışlarıyla yaşama isteğini dile getirir. Biz de her şeyden önce insanız. Bütün dinlerin Tanrının en üstün varlığı saydığı ve kimi dinlerin Tanrının yeryüzündeki görüntüsü olarak kabul ettiği insan soyunun mensuplarıyız. Bütün özgür halklar gibi, Kürdistan halkının da kölelikten kurtulma ve bağımsız ve özgür olarak yaşama hakkına sahip olduğuna inanıyoruz.

Nazizm ve faşizm dışında, açıktan açığa dünya halklarını değişik bir statü içinde değerlendiren ve bazılarına yönetici rolünü yakıştırırken, öbürlerini yöneltilmeye muhtaç gören bir ideolojik ve politik yaklaşımın olabileceğini sanmıyorum. Aynı şekilde bütün dinsel akımların yaradılışa ilişkin görüşleri insanın birliği ve eşitliği ilkesinden yola çıkmaktadır. Musa'ın kutsal kitabı Tevrat, bu görüşü şu cümlelerle dile getirmektedir: "Ve Tanrı dedi ki: İnsanı kendi görüntümüzde yaratalım. Tanrı'nın görüntüsünde yarattı onu; kadın ve erkek olarak yarattı onları". Yani ortada bir ayrım varsa, o da cinsiyet konusundadır. Ancak hem kadına hem de erkeğe eşit değer biçilmiştir. Her ki cins de "Tanrı'nın yeryüzündeki görüntüsüdür" der. Yani eğer bir tanrı varsa ve yaratıcı gücünü kullanmışsa, insanları Alman, Türk ya da İngiliz olarak değil insan olarak yaratmıştır. Kısacası insanların onur ve haklar bakımından eşit doğdukları gerçeği, hem bütün dinsel akımların, hem de birçok siyasal düşüncenin temel çıkış noktasıdır. Doğru ve insana özgü olan yaklaşım da budur.

Günümüz Kürdistan'ında yaşanan gerçeklik, insana özgü olan her şeyle tam bir antagonist çelişki teşkil etmektedir. En dokunulmaz ulusal değerlerden en basit insan haklarına kadar bütün değerler ve insan hakları insanlık düşmanı bir faşist-sömürgeci egemenlik tarafından ayaklar altına alınmıştır. Kürt halkı sömürgeci cellatlarca yok edilmek istenmektedir. Halkımıza insanlık onuruyla bağdaşması olanaksız bir ölüm biçimi dayatılmıştır. Özgür ulusların her açıdan gelişip serpilme olanaklarına sahip oldukları günümüz dünyasında, Kürt insanı yok oluşa doğru sürüklenmeye çalışılmaktadır.

Peki, bu köle halkın aydınlanmış ve gerçeklerin bilincine ulaşmış bireyleri olarak ne yapmalıydık? Kürt halkının cellatlarının bu çılgın amaçları, uğraşları karşısında nasıl davranmalıydık? Sadece tek tek bireylere değil koca bir halka dayatılan bu şerefsiz ölümü sineye mi çekmeliydik? O zaman insanlığımızdan geriye ne kalırdı? İçgüdüleriyle de olsa, bir hayvanın bile kabul etmediği bir ölümü halkımıza reva görenler, her şeyden önce kendilerinde varolan insanlığı katletmiş olmuyorlar mı? Halkımızın cellatları karşısında uysal davranmamızı telkin edenler, kimlere hizmet ettiklerinin farkındalar mı? Böyle bir yaklaşım sadece halkımıza değil, bütün insanlığa yapılmış bir hakaret değil midir? Erdem ve erdemsizlik nerede ve nasıl aranmalıdır? Eylemlerimizi bir erdemsizlik örneği olarak gösteren iddia makamı acaba hangi ölçütlerle hareket etmektedir? İnsanın tanımını nasıl yapacağız? İnsan olan kimdir? İnsanlığı katledenler kimlerdir? Terörist kimdir? Toplumun selametinin ırzına geçenler kimlerdir? Kimler yargılanmalı, sanık sandalyesine kimler oturtulmalıdır? Özgürlük savaşçıları mı, yoksa ellerini birçok halkın kanına bulamış Türk sömürgeci cellatları mı?

Ben bir komünistim. Proletarya enternasyonalizmine bağlıyım. Uzun bir gelecekte de olsa, komünizm davasının gezegenimizde mutlaka zafere ulaşacağına inanıyorum. Bir komünist olarak, Kürdistan'da kölelik zincirlerinin kırılması ile görev ve sorumluluklarımızın biteceğini kabul etmiyorum. Ancak ben bir komünist olduğum için değil, öncelikle insan olduğum için Türk sömürgeciliğine karşı savaşıyorum. Bu nokta benim için son derece önemlidir. Kendi ülkemin insanının insan olarak adlandırılmaya hak kazanmasının Türk sömürgeci egemenliğine karşı savaşmaktan geçtiği inancındayım. Bu davada Kürdistan ve Kürtlük gerçeğinin bu özgül yanı dikkate alınmak zorundadır. Ciddi her davada olduğu gibi, bu davada da adil kararlara ulaşmanın yolu gerçeklerin yerli yerine oturtulmasından geçecektir. Bu kurallara uyulmaması halinde, görülmekte olan bu dava, yüzyılımızın en trajik davalarından biri olarak tarihe geçecek ve sonuçta hüküm giyecek olanlar sanık sandalyesine oturtulmuş kişiler olmayacaktır.

Amerikan halkının bağımsızlık savaşına katılmış ve Fransız Devrimini yakından izlemiş olan Thomas Paine, zulümden canı yanmış insanlarda filozof sakinliği ya da kötürüm vurdumduymazlığı aranmaması gerektiğini yazmaktadır. XVIII. yüzyılın iki büyük devrimine katılmış olan Paine'in, devrime yürüyen halkların ruh halini ortaya koyan bu sözleri somut gerçekliği yansıtmaktadır. Zulüm yine zulüm doğurmaktan başka bir sonuç veremez. Bütün zalim yönetimler, aynı zamanda zulüm altında tuttukları kitlelerin öğretmenidir. Yıllar boyunca korkunç bir baskı ve zorbalık altında tutulan ezilen yığınlar, cezalandırma sırası kendilerine geldiğinde, kendi öğretmenlerinden öğrendiklerini uygulayacaklardır. Böylelikle uzun yıllar boyunca gözlerinin önünde cereyan eden tüyler ürpertici zulüm sahnelerinin intikamını aldıklarına inanacaklardır. Zulüm bütün zorba yönetimlerin vazgeçilmez silahıdır ve kendileri de ezilenlere miras bıraktıkları aynı silahla devrileceklerdir. Kısacası, baskıcı rejimlerin, ezilenleri cezalandırma yöntemleri yaşayanların duyguları üzerinde derin etkilerde bulunur. Onların "ya duygularını zedeler ya da yüreklerini taşlaştırır; her iki durumda yetki ellerine geçtiğinde nasıl cezalandıracaklarını öğrenirler".

Birkaç saat karanlık bir odada tutulan bir insan, birdenbire dışarı çıkarıldığında bir süre ışığa alışmakta zorlanır. Binlerce yıldan beri sömürgeci köleliğin kapısız ve penceresiz zindanında tutulan bir halk da, aydınlığa kolay kolay alışamayacaktır. Bağımsızlığa ve özgürlüğe doğru yürürken, yaşamı öğrenen küçük bir çocuk gibi belki de bazı şeyleri kırıp dökecektir. Belki de çarpık ve uygunsuz adımlar atacak, ama zamanı geldiğinde sağlam ve düzgün adımlar atmasını da öğrenecektir. Yüzyıllarca süregelen bir karanlığın içinden sıyrılarak kendi aydınlık geleceği için savaşan bir halktan centilmence davranışlar beklemek,ilkokul çağına gelmiş bir çocuktan yüksek matematikte başarı göstermesini dilemekten farksızdır. Halkımız da her şeyi sıfırdan başlayarak öğreniyor. Heceleye heceleye bağımsızlığı, özgürlüğü ve insanlığı öğrenmeye ve uygulamaya çalışıyor. Halkımız için savaşmanın dışında, bütün bu kutsal değerlere sahip olmanın başka bir yolu yoktur. Savaş ise içinde çirkinliği taşır. Onda güzellik aramak boşuna bir çaba olacaktır. Savaşın bazı çirkinlikleri kaçınılmaz olarak bu değerlere de bulaşacaktır. Ama bu böyledir diye savaşmaktan kaçınamayız. Savaşa devam edeceğiz ve zafere ulaştığımız zaman kazandığımız değerlere güzellik de katacağız. Bağımsızlığın en görkemlisini, özgürlüğün insanın başını döndürecek biçimini, demokrasinin en asilini ve insanlığın en güzel çiçeklenişini bir gün kendi ülkemizde mutlaka gerçekleştireceğiz.

Gerçekler oldukları gibi durdukları yerde çoğunlukla gerçek olarak onay görmezler. Toplumda kemikleşmiş hale gelen gerici değer yargıları ve gelenekler gerçeklerin karşısına dikilir. Onların toplumca kabul görmesini engellemeye çalışır. Gerçeklerin inatçı oldukları ve kendilerini mutlaka herkese kabul ettirdikleri söylenir. Ancak, insan unsuru devreye girmeksizin, gerçeklerin inatçılığı ve dayatıcılığı kendiliğinden fazla işe yaramaz. Bunun için bazılarının bu gerçeklere sahip çıkması, onları inanarak savunması ve başkalarına benimsetmek amacıyla durup dinlenmeksizin çalışması gerekir. Ancak insanın bu tür bilinçli çabaları sonucunda gerçekler gerçek olarak adlandırılma hakkını kazanabilir.

Gerçekler kimi zaman kamuoyuna tersyüz edilmiş ve çarpıtılmış olarak yansıtılır. Buna karşın, gerçekleri tersyüz etmek veya gerçekler karşısında körler ve sağırlar gibi davranmak, daha çok ortaçağa özgü olan tutumlardır. Eski dönemlere oranla günümüzde insanlık gerçekler karşısında çok daha duyarlıdır. Yine de bu durum ortaçağ ruhunu diriltme heveslilerinin bugün artık varolmadıkları anlamına gelmemektedir.

Ortaçağ Avrupa'sında "dünya dönüyor" dediği için, Galile ölümle burun buruna geldi. Çünkü Galile'nin bu basit açıklaması, gökyüzü tanrısı adına dünyayı Vatikan'dan yöneten yeryüzü tanrılarının işine gelmiyordu. Bu bilimsel açıklama, egemenliklerini bilime kapalı tutulan bir toplumsal zemine dayandıran efendilerin çıkarlarıyla çatıştığı için Galile engizisyonda yargılandı. Vatikan'da oturanlar gerçekleri düşünen kafaları koparmaya ve onları haykıran dilleri kesmeye çalışmakla kendilerince belki bazı önlemler alıyorlardı. Ama dünyanın dönüşünü durduramıyorlardı.

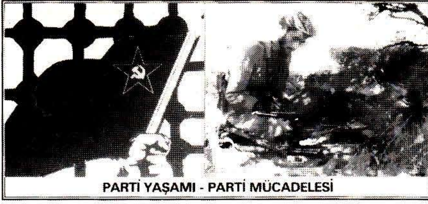
Galile'nin yaşadığı dönemin üzerinden yüzyıllar geçti. O dönemden bu yana Vatikan'ın eski görünümü ve otoritesinden çok şey yitirdiği bir gerçektir. Ama dünya hala dönüşünü inatla sürdürüyor. Bütün insanlığın Papa'nın düşüncelerini paylaştığı söylenemez. Ancak çağdaş insanlık, bilim adamı Galile'nin görüşlerini onaylıyor ve kendisini şükranla anıyor.

Ortaçağ karanlığının parçalandığı dönemin üzerinden uzun yıllar geçti. Ama gözlerini inatla gerçeklere kapatan bazı güçler karşısında, bizler hala dünyanın dönüşüne benzer bir gerçeği kanıtlamak gibi can sıkıcı bir görevle karşı karşıya bulunuyoruz. Gezegenimizde Kürdistan denilen bir ülkenin bulunduğunu, bu ülkede Kürtler adı verilen bir halkın yaşadığını, bağımsız ve özgür yaşama hakkı elinden alınan bu halkın haklı ve meşru bir ulusal kurtuluş mücadelesine atıldığını kanıtlamaya zorlanıyorz. Bu son derece acı, ancak aynı ölçüde gerçek olan bir olgudur.

Gerçeklerin ortaya konulması ve savunulması, birçok tehlikeyi göze almayı gerektirir. Bunu çok iyi biliyoruz. Eğer giyotin tarihin hurdalığına atılmamış olsaydı ve engizisyon hala varlığını sürdürseydi, Galile ile birlikte yine aynı sözcükleri haykıracaktık: Evet baylar, dünya dönüyor! Gerçeklerden rahatsız olanlar, haklı ve meşru bir davanın sıra neferleri olduğumuzu görmemezlikten gelebilirler. Halkımızın yükselen özgürlük çığlıklarına kulaklarını tıkayabilirler. Canlarının istediği kadar mücadelemize küfredebilirler. İsterlerse darağacını ve giyotini yardıma çağırabilirler. Özgürlüklerini diledikleri gibi kullanabilirler. Ancak bütün bu çabalara karşın, Kürdistan'da insanlığı yücelten bir ulusal kurtuluş mücadelesinin yükseldiği gerçeğini yok edemezler.

Bizler adımlarını çağın akışına uydurmaya çalışan insanlarız. Hiç kimse çağımızın gerçeklerine aykırı düşen bir gelişmenin içinde bulunduğumuzu kanıtlayamaz. Herhangi bir devletin yargı organları tarafından yargılanmamız ve mahkum edilmemiz haksızlığımızın kanıtı olamaz. İnsanlığın gelişim tarihi bizleri doğrulamaktadır. Özgür insanlık mücadelemizin zafer kazanmasından yanadır. Gerçeğin yenilmez gücü bizimle birliktedir. Bu yüzden bu davanın en olumsuz biçimiyle sonuçlanması olasılığı bizleri ürkütemez. Korkmaları gerekenler aslında gerçekleri toprağa gömmek isteyenlerdir. Emile Zola'nın dediği gibi: **"Gerçeği toprağa gömerseniz, yoğunlaşa yoğunlaşa öyle bir patlayıcı güç haline gelir ki, patladığı zaman taş üstünde taş kalmaz. Vaktinden önce ya da sonra bu korkunç yıkımı davet edecek herhangi bir şeyi yapmaktan kendinizi sakının".**

Ali Haydar Kaytan

PARTİ YAŞAMI - PARTİ MÜCADELESİ

FIRTINA ALTINDA 5 GÜN

1987 yılının 3 Mart'ında, üç aylık bir kış eğitim faaliyetinin ardından, bulunduğumuz alandan kamplarımıza gitmek üzere dört kişilik bir grup olarak yola koyulduk. Küçük grubumuzu meydana getiren şehit **Mazlum (Vahap ÇOLAK)**, şehit **Cemil** ve Az... arkadaşlar ile ben, bu şiddetli kış gününde sabaha doğru saat 03.00 civarında, Zağroslar'ı aşarak kamplarımıza ulaşacaktık. O günlerde ortaya çıkan bazı ani gelişmelerden dolayı, böyle erken yola çıkmamız gerekiyordu.

Hareket ettiğimiz alan ovalıktı. Fazla öyle büyük, uçsuz bucaksız ovalara sahip değilse de, çevre arazisinin dağlık yapısına nazaran küçük düzlük alanlardı. Buraya bir kar veya yağmur yağdığında oluşan derin çamurluklardan dolayı, traktör bile işlemez. İşte şimdi biz de böyle bir çamurla karşı karşıyaydık. Yolculuğumuzun ilk zorluğu henüz adımımızı dışarı atmayla birlikte başlamıştı. O güne kadar yağış yiyen toprak son gün yağan sulu karla birlikte iyice çamurlaşmıştı. Bu çamurlu arazide yürümek tam bir sorundu. Yarı boy çizmeli ayaklarımızı çamura batırışımız kolay oluyor, fakat her batırışın ardından ayağımızı tekrar çıkarıp adım atmak bayağı enerji sarfetmeyi gerektiriyordu. Ayrıca bu kaygan arazide kaymadan yürüyebilmek bir ustalık ve hüner işiydi. Bu nedenle arada-sırada düşüyor, ayaklarımız, ellerimiz ve silahımızın dipçiği çamura bu[illegible]

Neyseki, iki saatlik bir yürüyüşten sonra, ovalık alanı bitirip [illegible] dağlık araziye yakın bir yere ulaştık. Buradan yolumuza devam etmek istiyorduk ki, bunu başaramadık. Çünkü yolu kaybetmiştik. Karanlıktan ve puslu havadan dolayı yolumuzu şaşırmış ve birbuçuk saat kadar aynı noktada dönüp durmuştuk. Ayrıca çamurdaki yolculuk bizi epey yormuştu. Bu nedenle havanın aydınlanmasını beklemeye karar verdik. Böylece biraz dinlenmiş de olacaktık.

Şafak söker sökmez önümüzde oldukça büyük bir yokuş aydınlanarak açığa çıktı. Buraya vuracaktık. Fakat aydınlanmayla birlikte bu sefer havada yavaş yavaş bulutlar oluşmaya başlamıştı. Zağroslar'ın zirvesini koyu bir sis tabakası kaplamıştı. Sis bulutları Zağroslar'ın tepesinde ve yamaçlarında rüzgarın etkisiyle sürekli dolaşıyor; kah dağlık arazi ortaya çıkıyor, kah belli noktalarda yoğunlaşıp hiçbir şey görülmüyordu. Bazen yükselip uzaklara doğru yol alıyor, bazen hızla vadileri doldurup tam bir deniz görünümü veriyordu. Bu haliyle Zağroslar masallardaki, efsanelerdeki, esrarengiz dağın ta kendisiydi. Biz bunları düşündüğümüz sırada yavaş yavaş kar tanecikleri de dökülmeye başladı. Bunun üzerine ben, yöre insanı olduğumdan ve bu nedenle edindiğim tecrübelerden hareketle, yolculuğun tehlikeli olduğuna kanaat getirdim ve önerimi arkadaşlara sundum:

«Hava çok bozuldu. Bu durumda yol gitmek tehlikeli olur. En iyisi kalsın; gidemeyiz.»

Ancak diğer üç arkadaş yörenin insanları olmadığı ve Zağroslar'ın karı ve soğuğunu yeterince bilmediklerinden dolayı önerimi kabul etmeyerek, yola devam edeceğimizi belirttiler. Oysa yöre halkı, böylesi yağışlı ve fırtınalı günlerde, değil dağa vurmak, kendi köylerinden, başka bir köye gitmeyi bile çok tehlikeli görürler. Çünkü, bu dağlarda yani efsanelerin beşiği Zağroslar'da nice insanlar bu tür yolculuklar esnasında yitirilmiştir.

Diğer üç arkadaş öneriyi reddettikten sonra tekrar yola koyulduk. İlk adımı attığımızda, doğayla artık ciddi bir muharebenin içine girmiş oluyorduk. Yüklerimiz oldukça ağırdı. Çantalarımız kamp için o kış koşullarında en zaruri ihtiyaç maddeleriyle doluydu. Silahlarımız ve mermilerimiz, gerilla olarak bizler için yük sayılmazdı. Ama o koşullarda bunlar da kendi ağırlığını hissettiriyordu. Yokuşa her tırmandığımızda kar kalınlığı adım adım artıyordu. Bu kar deryasının içerisinde biz hediklerle (lekan) yol açıyor, ancak bir kişinin geçebileceği bir kanal oluşturuyor ve tek sıra halinde bu kanaldan yukarı doğru çıkıyorduk. Bu ağırlık ve yorgunlukla bir kişi sürekli olarak önde tek başına yol açamadığından, yol açmak için sırayla yer değiştiriyor, ve öyle ilerliyorduk. Karda yol açmak çok zordu. Büyük bir kuvvet gerekiyordu, çünkü çok yorucuydu. Bu nedenle hepimiz başımızı önümüze eğmiş yürürken, o soğukta vücudumuz ve yüzümüz sık sık terliyor, yapışkan bir ter her tarafımıza yayılıyor ve saniyelik nefes alışlarda ise soğuğun etkisiyle terimiz hemen kuruyordu. Yürüdükçe bir daha başlıyor, bir daha kuruyor ve bu böyle devam ediyordu. Bir taraftan vücudumuz ve yüzümüz enerji sarfetmenin etkisiyle ateş gibi sıcak ve terliyken, aynı zamanda gittikçe fazlalaşan kar parkelerimize, şalvarlarımıza, silahlarımıza değerek ıslatıyor, yüzümüze ve ellerimize çarpan kar tanecikleri aniden soğukluk ve üşüme yaratıyordu.

Yokuşta altı saatlik böylesi bir zorlu yolculuktan sonra, kendimizi Zağroslar'ın zirvesine ulaştırdık. Artık ovalık alan ve dağın etekleri gerimizde kalmıştı. Adeta aşağıyı uçaktan seyreder gibiydik. Zirveye ulaştığımızda kısa bir mola bile vermedik. Ve dört insan öyle bir başımıza ayakta duruyorduk. Çünkü gittikçe artan kar yağışı yoğunlaşarak Zağroslar'ın etrafını sise boğmuştu. Bütün şiddetiyle esen rüzgar gevşek bir insanı alıp götürecek durumdaydı. Ve soğuk... Dondurucu bir soğuk, insana gözlerini açtırmıyordu. Bu nedenle o kadar yorgun, bitkin olmamıza ve hemen kendimizi bir kayanın altına atmak istememize rağmen mola vermek imkansızdı. Durum çok tehlikeliydi ve gittikçe kötüleşiyordu. Hızla hareket etmemiz gerekiyordu. Dört arkadaş işte bunun için ayakta durmuş, ne yapacağımızı konuşuyorduk. Bu halimizle adeta Zağros'un zirvesini biz tamamlıyor ve onu daha yüksek bir sivriliğe ulaştırıyorduk. Cehennemin ateş ve buhar dalgaları gibi sürekli hareket eden, bitmez tükenmez kaynaktan habire gelip doluşan kalın sis tabakası içinde, aralıklarla yavaş veya şiddetli yağan karın altında, dondurucu soğuğa ve şiddetle uğuldayarak esen sert rüzgara karşı kendimizi sıkıca tutarak dayanan dört insan, hiçbir canlının, kuşların bile ortalıkta olmadığı bu derece yükseklikte kendimizi adeta dünyanın tepesinde hissediyor, göklerde dolaşıyorduk. Tıpkı masallardaki gibi...

Şimdi ne yapacaktık? Evet ne yapacaktık? Hava hızla sertleşiyordu. Geriye de dönemezdik artık. Ve bu ay o yörede çığların en yoğun olduğu bir zamandı. Belki Mart ayında çığların kopması bazılarına tuhaf gelebilir. Çünkü Mart ayı birçok yörede bahar sayılır. Fakat Hakkari'nin Şemdinli'sinde Mart ayı kışın ortası sayılır. Bu nedenle hele hele Zağroslar'da bu ayda çığlar çok yoğun kopar. Bu çığlar Zağroslar'da nice Kürt insanının canını almıştır. Çığ tehlikesinin yanısıra Mazlum yoldaş da epey bitkin düşmüştü ve ancak iradeyi zorlayarak, o da grubun en arkasında, her yüz metrede bir nefes alarak yavaş yavaş yürüyebiliyordu. Ayaklarını zorbela kaldırıp adım atıyor ve her adım atışında dıştan rahat belli oluyordu ki, sanki bir dağı sırtından fırlatıp atıyordu. Bu halini tuhaf karşılıyor ve kendisine yediremiyordu. Bu nedenle öfkesi ve sıkıntısından sert saç telleri daha da diklenmiş, çakır gözleri daha da keskinleşmiş bir halde kafasını kaldırmadan kendi kendine söyleniyordu:

«Ne oldu acaba bana? Niye dizlerim kalkmıyor? Ben hiçbir zaman böyle olmamıştım.»

Oysa Mazlum yoldaşın durumu normaldi. Çünkü üç aydan beri oturup hiç hareket etmemişti. İşte bunun verdiği hamlık ve yorgunluk kendisini bu yolculukta gösteriyordu. Ayrıca ayaklarının kara batması ve çıkarmadaki zorluk da buna eklenince, kendisi açısından çok daha yorucu oluyordu. Ayaklarında hedik olsaydı, —kara batmayacağından dolayı— bu kadar zorlanmazdı. Ama o hedikle karda yürümeyi beceremediğinden ve hiç kullanmamış olduğundan, şimdi hedikleri de giymiyordu. Ne varki kar kalınlığı oldukça fazlaydı. En az iki metreyi buluyordu. Vadiler ise karda tamamen dolmuştu. 20-30 metreyi buluyordu. İşte bu durumda tek çaremiz yine yolumuza devam etmekti. İlk hedef olarak terkedilmiş eski kamplara ulaşmayı önümüze koyduk.

Zorlu yolculuğumuz kaldığı yerden devam etti. Her yol aldıkça daha da zorlanıyorduk. Ayrıca zaman da dardı. Henüz terkedilmiş kamplara ulaşmaya en az iki-üç saat kala, artık gündüz de yerini akşama terkediyordu. Hele Mazlum yoldaşın durumu artık tamamen kötüleşmişti. Son iradesini zorluyordu. Çanta ve silahını taşıyamaz duruma gelmişti artık. Bu nedenle ben ve A... arkadaş sırayla çantasını ve silahını taşımak zorunda kaldık. İkimiz o kadar ağır yüklerimizin üstüne bir de Mazlum arkadaşın çanta ve silahını almış olarak o koşullarda sırayla karı yarıp yol açarak yavaş yavaş ilerliyorduk. Bir taraftan da Mazlum yoldaşı teşvik etmeye çalışıyorduk.

«Yolumuz az kaldı. Terkedilmiş kamplar işte şu ilerde. Kesin oraya yetişiriz.»

Ancak o tecrübeli biri olarak hiç anlamaz olur muydu bu teşvikleri? Bizim bu yönlü konuşmalarımızın ardından, başını ağır ağır kaldırıyor ve iri, fincan gibi göz yuvarlağını bize doğru kaydırarak hafif gülümsemeyle konuşuyordu:

«Çok sağolun arkadaşlar, anlıyorum sizi, ama o konuşmalarınızın amacını da anlıyorum. Çünkü bu kadar gerillacılıktan sonra bunu bilmesek, ayıp olur artık bize.»

Cemil yoldaş da zaten önde ve hediklerle yürüyemez durumdaydı. Çünkü kendi yöresi olan karsız ve dümdüz Urfa ovası ile Zağroslar'ın böylesi karlı arazisi arasından çok fark vardı. Bütün bunlara rağmen, bu her iki yoldaşımız en ufak bir tereddüt ve zayıflık dahi göstermeksizin, çok kararlı ve direngen bir şekilde yürüyorlardı. Çünkü her ikisi de cesaretin, fedakarlığın, kararlığın, moralin ve taktik ustalığın kaynağıydılar.

Karanlık artık çökmüş ve kar yağışıyla fırtına habire şiddetleniyordu. Ancak biz de önümüzdeki çaya yetişmiş durumdaydık. Bir buçuk saat sonra yola yetiştik. Yol boyunca terkedilmiş yeraltı kampları bulunuyordu. Kardan ve fırtınadan dolayı sahipleri kamplarını terketmişti. Yol da işlemez durumdaydı. Hatta bırakalım yolun işlemesini, adamlar ancak kendilerini zorbela kurtarabilmişlerdi. Var olan bütün malzemelerini de Zağroslar'daki bu kamplarda böyle terketmişlerdi. Soğuktan çayın üstü buz tutmuş ve kar kaplamıştı.

Bu ara hayli acıkmıştık. Yürümek için enerji almak gerekiyordu. Hem Cemil yoldaşın da yükünü böylece hafifletmiş olacaktık. Çünkü o da artık iyice yürüyemez durumdaydı. Uygun bir yere yemek molası için oturduğumuzda, Cemil yoldaş o her zamanki işbitiriciliği ve canlı, enerjik yapısıyla, hemen kendi eliyle dikmiş olduğu fermuarlı çantasını bir defada hızla "cırrr..." diye açarak, ekmek, yumurta ve Urfa'nın o meşhur pulbiberinden çıkardı ve neşeli bir şekilde:

«Haydi arkadaşlar, 'restaurant gerilla'ya buyurun» dedi.

Yemeğimizi yedikten sonra gecikmeden, hemen tekrar yola koyulduk. Fakat gözlerimizi fırtınadan açamaz durumdaydık. Bu nedenle yolu takip edemiyorduk. Bereket ki o yolu çok kullandığımız için yönümüzü, yol hattımızı kestirebiliyorduk. Yola ulaşmak için dörtyüz-beşyüz metrelik bir yokuş önümüzde kalmıştı. Bu yokuşun bizi çok zorlayacağı belliydi. Fakat ne olursa olsun bunu da aşmaktan başka çaremiz yoktu. Nitekim kendimize yüklenerek bu son yokuşu da aştık. Artık karanlık çoktan çökmüş; saat 21.30-22.00 sıralarıydı. Yola ulaşmıştık. Fakat yol namına bir şey ortada görünmüyordu. Sadece kar yığınları vardı. Buranın yol olduğunu, ancak yamaçtaki yirmi-otuz metrelik dozer yarmasından kestirebiliyorduk. Burada yüksek bir kayanın dibinden kalkarak tekrar yola koyulduk. Gece saat 23.00 sıralarında ilk hedef olarak seçtiğimiz yer olan eski terkedilmiş kamplara oldukça yaklaşmış bulunuyorduk. Fakat kar tipisinden dolayı, kampların nerede olduğunu kestiremiyorduk. Zaten o kar yağışı ve fırtınanın altında yol almak da mümkün değildi artık. Fakat nasıl edecektik? Soğuktan, kar yağışından ve fırtınadan bizi koruyacak mezar kadar bir yer bile yoktu. Bitkinlik de zaten her tarafımızı sarmıştı. Daha fazla böyle açıkta da duramazdık. Çünkü bir taraftan soğuk ciğerimize kadar işler ve neredeyse bizi dondururken, diğer yandan da tipi bizi bağlayabilecek sertlikte yüzümüze, boğazımıza hücum ediyordu. Bu halde ortada şaşırıp kalmış, birbirimize bakıyorduk. Tam bu kritik anda bir arkadaşın gözlerinde aniden bir zeka pırıltısı çaktı:

«Arkadaşlar, bir kar çukuru yapalım ve hemen içine girelim» dedi. Böylece bir tecrübeyi aktardı.

Bunun üzerine vakit geçirmeden yol yarmasının üst kenarında el ve ayaklarımızla karın içinde birbuçuk metre kadar bir çukur kazdık ve dördümüz de içine girdik. Dört yoldaş birbirine sokulmuş halde ve nefesleriyle küçük kar odasını ısıtmaya çalışarak kalıyorduk. Çoğunlukla diz üstü oturuyorduk. Fırtına çukurumuzun üstünden ürkütücü sesler çıkararak esip geçiyordu.

Böylece tipi tehlikesine tutulmaktan kurtulmuştuk, ama ya soğuk? Biraz gevşeklik yapsak, hepimiz soğuktan donup gidecektik. Bu nedenle yerimizde durmuyor, sürekli hareket ediyor, ayaklarımızı yere indirip kaldırıyor, ellerimizi ovuyor ve nefesimizle ısıtıyorduk. Özellikle birbirimizin uyumamasına dikkat gösteriyorduk. Çünkü o fırtınada yatan olursa, vücudu hareketsizleşip kendinden geçeceğinden dolayı soğuktan donup ölecekti. Bu nedenle uykuya dalmak üzere olanları hemen sarsıp uyandırıyorduk ve ikide bir saate bakıyor, ve sabahın olmasını bekliyorduk. Fakat bir türlü zaman ilerleyip sabah olmuyordu. O gece, sanki on gece kadar uzun sürdü. Bu nedenle her dördümüz de habire spor yaparak sabahın olmasını büyük bir sabırsızlıkla bekliyorduk. Nihayet bu halde o geceyi geride bıraktık. Artık şafak sökmüştü. Fakat tipi devam ediyor ve hiç duracağa da benzemiyordu. Eski hızıyla devam ediyordu.

4 Mart sabahı günün aydınlanmasıyla tekrar hediklerimizi iyice bağlayıp, terkedilmiş eski kamplara doğru yola çıkmak istedik. Fakat hediklerimizin ipleri donup buz tuttuğu için bir türlü sıkı bağlanmıyorlardı. Neyse, biraz idare edecek kadar bağladıktan sonra tekrar yola koyulduk. Ama hedik giyen ben ve A... arkadaşın her yirmi-otuz metre sonra ayaklarımızdaki hedikler iyi bağlanmamış olduğundan, çıkıyorlardı. Hediksiz önde yürümek mümkün olmadığından, ikide bir duruyor, hediklerimizle uğraşıyorduk. Böylece bir saatlik yolu ancak iki buçuk-üç saatte alabildik. Sonunda, keskin bir sırtta bulunan eski terkedilmiş kamplara ulaştık. Kamp, vadinin sağ tarafında kurulmuştu. Yağan karla örtülmüştü. Daha önce buraya hiç uğramamış olduğumuz için, kampın kapısının hangi tarafta olduğunu bilmiyorduk. Tahminen de kestiremiyorduk. Bu durum karşısında ne yapacağımızı düşünürken, kampın sağ tarafındaki sırtın tam zirvesinde bulunan sactan yapılma bir banyo kulübesi gözümüze çarptı. Ben ve A...arkadaş oraya girmek için, gidip kontrol ettik. Daha sonra Mazlum ve Cemil yoldaşları da çağırdık. Ama ne yazık ki sac kulübe kar ile doluydu. Sanki birisi gelip bilinçli olarak kulübeyi tıka-basa karla doldurmuştu. Mecburen karın hepsini çıkarmak gerekiyordu. El ve ayaklarımızla, bulduğumuz ufak bir tahta parçasıyla banyo kulübesini temizlerken, sanki bir bina bulmuşcasına, giderek artan bir sevinç ve heyacana kapılıyorduk. Gerçekten de Zağroslar'ın zirvesinde, o kar ve

fırtınada böylesi bir yeri bulmak az bir şey değildi. O an bizim için büyük bir binadan daha kıymetliydi. Banyonun içindeki karı temizledikçe yeni yeni şeyler ortaya çıkıyordu. Örneğin; buraya bir gaz ocağı, birkaç teneke gaz ve iki bağ ot sıkıştırılmıştı. Bunları görünce daha da sevindik. Çünkü otu altımıza serdiğimiz gibi, gaz ocağını da yakmış ve önüne oturmuş ısınıyorduk. Burada dinlenmeye geçtiğimiz gibi, Mazlum ve Cemil yoldaşlar uzanarak yatmaya çalıştılar. Ancak aşırı soğuktan dolayı bir türlü yatamıyorlardı.

Gün öğleye doğru ilerliyordu. Ama fırtına ve kar yağışının yine duracağı yoktu. Bu esnada ben ve A... arkadaş, kampın kapısını bulmak için tekrar o yöne gittik. Ancak o kadar uğraşmamıza rağmen, bir türlü yer altındaki kampın kapısını bulamadık. Şans olacak ki kampın bir yerinde toprak görünüyordu. Rüzgar bu noktadaki karı alıp götürmüştü. Bu durumda tek çaremiz, bu toprak yeri kazıp kampın içine üstten girmekti. Ancak bu sefer de kazım işi için elimizde hiçbir alet bulunmuyordu. Zorunlu olarak silahlarımızın namlusunda sabit olan süngüleri açıp, işe bunlarla giriştik. Süngüler bir metre derinliğindeki toprağı, hızlı bir biçimde kazmaya başladık. Ancak sürekli açıkta olan çıplak ellerimiz, şiddetli soğuğa dayanmadığından, sık sık banyo kulübesine Mazlum ve Cemil yoldaşların yanına gidiyor oradaki ateşe elimizi tutarak ısıtıyor ve dönüp tekrar çalışmaya devam ediyorduk. O gün yarım metre kadar kazabildik. Artık yavaş yavaş akşam oluyordu. Bu nedenle işe paydos edip banyo kulübesine, Mazlum ve Cemil yoldaşların yanına gittik. Ve dinlenmeye çekildik. Ancak kulübenin içi oldukça dardı, içinde iki kişi uzanabilirdi. O da dizlerini kucağına çekecek bir şekilde, bu nedenle biz dört arkadaş kulübenin içinde oturarak uyumaya çalıştık. Zaten iki gün-iki gecedir de yatıp dinlendiğimiz yoktu. Ama bu kadar zorlanmamıza rağmen, yine de hiçbirimizde en ufak bir tereddüt ve irade zayıflığı yoktu. Yolculuğumuzu sonuna kadar başarılı bir şekilde tamamlayacağımıza dair inancımız tamdı.

O geceyi kulübede geçirecektik. Ama soğuktan ötürü yatamıyorduk. Böylesi soğuk havalarda, hele hele Zağros gibi bir dağda yatmak, büyük bir tehlikeyi göze almak demekti. Çünkü uyku halinde soğuk, insanı kesin dondurur ve kurtuluşu da mümkün olmaz. Bu nedenle yine birbirimizi kolluyor ve uykuya dalanları hemen uyandırıyorduk. Ve bir önceki gece gibi bekleyişlere rağmen, bir türlü sabah olmuyordu. Kulübe sırtın tam zirvesinde olduğu için, şiddetli fırtınaya her şeyden daha çok hedef durumundaydı. Yoğun ve sürekli rüzgar "wu...wu...wu..." diye keskin sesler çıkartarak esiyor, kulübenin sac duvarlarına dört bir taraftan çarparak sert gürültüler yapıyor ve sırtın tepesinde, orta yerinde kendi başına desteksiz duran kulübeyi neredeyse uçurup götürecekmiş gibi oluyordu. Bereket versin ki kulübenin sacları birbirine kaynak edilmişti. Yoksa o fırtınada kulübenin orada kalması mümkün değildi. Böylece o geceyi de zorbela atlattık ve sabahı ettik.

Başlayan yeni günde sabah kahvaltımızdan sonra tekrar kalaşnikof süngülerimizle damı kazma işine devam ettik. İkibuçuk-üç saat içerisinde kazma işini tamamladık. Henüz sevinmeye başlamıştık ki, gözümüze ilişen bir şeyle, sevincimiz yarıda kaldı. Toprağın bittiği yerde bir sac tabakası ortaya çıkmıştı. Şimdi de bu sac tabakasını kesmek gerekiyordu. Bunun için sadece bir aletimiz vardı: A... arkadaşın yanında bulunan ufak bir çakı. Bu ufak çakıyla zorbela sacın her üç tarafını kesebildik. Sac tabaka demir direklere kaynak edilmişti. Bu kaynağı da taşla söktük. Böylece kampın damı artık tamamen delinmişti. Elfenerimi elime alıp ve raxtımı belimden çıkarıp bir kenara koyduktan sonra kampın içine girdim. İçeride kapı yerini, yukarıda bekleyen A... arkadaşa işaret edecektim. İçeri girer girmez bir de ne göreyim: Zağroslar'ın göbeğinde bir saray yavrusuyla karşılaşmıştım sanki. Kampın içinde hemen hemen her şey vardı. Kazma, kürekten yiyeceğe, hazır ekmekten sebze ve meyveye, mermiden elbiseye, sobaya ve lambaya kadar birçok malzeme bulunuyordu. Kampın içi halılarla döşeliydi ve iki-üç bölüme ayrılıyordu. Bir bölümü yatmak için kullanılırken, diğer bölümü de mutfak ve kiler için ayrılmıştı. Etrafa bir göz gezdirdikten sonra orada bulunan kürek sapını elime alarak, içeriden kampın kapısına vurmaya başladım. Dışarıdan işareti alan A... arkadaş, hızlı davranarak hemen kapının üstündeki karı temizlemişti. Kampın kapısını açtıktan sonra, banyo kulübesinde Mazlum ve Cemil yoldaşları çağırmaya gittik. Her ikisi de yorgunluk, soğuk ve gıdasızlıktan ötürü takatten düşmüş, hastalanmışlardı. Cemil yoldaşın durumu Mazlum yoldaşa nazaran daha iyiydi. Fakat o anda çalışamaz durumdaydı. Bu nedenle ikisi de kulübede ateşin yanında kalıyorlardı. Artık fırtına da şiddetini kaybetmişti. Kulübeye girdiğimizde aniden feci bir manzarayla karşılaştık. Mazlum yoldaş, o dağ gibi fiziki yapısıyla gaz ocağının üstüne yığılmıştı. Elbisesini ateş almış, hemen hemen şalvar namına birşey kalmamıştı. Tüm vücudu uyuşmuş ve artık kendisinden geçmiş durumdaydı. Uykusuzluk ve hastalık, onu bu duruma sokmuştu. Yanında Cemil yoldaş vardı. Ama o da uykusuzluktan ve yorgunluktan dolayı kendini tutamamış, dolgun ve kısa boyu ile, kulübenin bir köşesinde bir top gibi kendini toplamış yatıyordu. Her iki yoldaşımızı da kaldırıp kulübeyi terkettik ve kampa gittik. Artık akşam olmuştu. Alelacele yemeğimizi yedikten sonra hepimiz derin bir uykuya daldık.

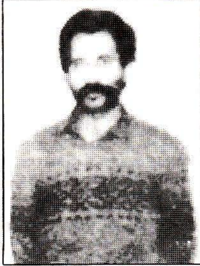
6 Mart günü, öğleye doğru olmasına rağmen halen uyuyorduk. Yaklaşık on yedi-on sekiz saat uyumuştuk. Bu arada Cemil yoldaş kalkmış, çalışkanlık ve fedakarlığını bir kez daha göstererek çok zengin bir sofra hazırlamıştı. Sofrayı iyice dizip tamamladıktan sonra her üçümüze de el vurup, uyandırmıştı. Her zaman şakırdayan bir neşenin ve üstün moralin sahibi Cemil yoldaş, yine kahkahalar atarak şakacı özelliğini konuşturuyordu:

«Haydi partizan beyler; haydi fırtınaların çocukları, kalkın bakalım. Yeter bu kadar tembellik. Evet yoldaşlar, buyurun sofraya. Yemeklerden ne istiyorsunuz acaba, dileyin, her istediğiniz vardır.»

Dinlenmiş ve eski canlılığına tekrar kavuşmuş olan Cemil yoldaşın bu şen şakrak yapısı ve yarattığı neşeli hava karşısında hepimiz tüm zorlukları unutmuşcasına bir hoş kahkahalarla gülüyorduk. Cemil yoldaşın özenle kurduğu zengin Zağros sofrasında karnımızı iyice doyurduktan sonra, bilinen aşırı yorgunluktan dolayı tekrar uyku faslına geçtik.

Akşama doğru tümümüz uyanıp, sohbete başlamıştık. Zaman zaman da dışarı çıkıp hava durumuna bakıyorduk. Bugünkü fırtına ve soğuğun şiddeti geçen günlere nazaran daha da kırılmıştı.

Başlayan yeni gecede, lambamızı yakmış, gaz sobamızı yeniden doldurarak sıcakta akşam yemeğimizi yemeye başlamıştık. Yemekten sonra yol güzergahımız üzerinde tartışmaya girmiştik. Ne zaman yola çıkacağımıza dair bir karara varmamız gerekiyordu. Sonunda, ertesi gün yola çıkmayı, oybirliğiyle kararlaştırdık. Geçen günlerin tecrübesini dikkate alarak daha hazırlıklı bir şekilde yola çıkmamız gerekiyordu. O gece ihtiyacımız olan tüm eşyaları hazırlayıp sırt çantalarımıza doldurduktan sonra, artık sabahın olmasını bekliyorduk.

Vahap ÇOLAK (Mazlum)

Ertesi gün sabahın erken saatlerinde kalkıp kahvaltımızı yaptıktan sonra X... alanına doğru yola koyulduk. Mazlum ve Cemil yoldaşlardaki rahatsızlık etkisini önemli oranda terketmişti. Kar yağışı artık tamamen durmuş, hava açılmıştı. Etkisiz de olsa mart güneşi ışınlarını etrafa keyifle saçılıyordu. Böylesi bir günde, günlerdir karla yıkanmış olan temiz havanın nefis kokusunu içimize çekerek ilerlemek bir hoş oluyordu. Bu güzelliği ve yaşamın özünü burada dile getirmek imkansızdır elbette. Gerilla yaşamının asıl tadı ve efsanevi, romantik güzelliği de bu olsa gerek. Yani ölümüne bir zorluk, bir yaşam, arkasından bir rahatlama, bir huzur ve tekrar bitirici bir zorluk ve yaşam. Direnebilen buna katlanabilecek ve böylece yaşamın asıl güzelliğine erişebilecektir. Çünkü tüm çıplaklığıyla yaşam burada kendisini konuşturmakta, yaşamın hakikati tüm derinliğiyle burada ortaya çıkmakta ve yaşamın asıl hakkı burada verilmektedir. İnsan ve doğa bir bütündür artık burada. Bir çiçek, yağmurla tertemiz yıkanmış bir kaya parçası veya kadife gibi yumuşak karın üzerinde dört parmaklı hafif izler bırakarak dolaşan tertemiz bir keklik gibi, insanda doğanın öyle bir canlısıdır burada. Bütün pisliklerden, kötülüklerden ve düşkünlüklerden arınmış, zerre kadar dahi hiçbir çıkar gözetmeksizin, salt yüce amaçlar için canı da dahil her şeyini ortaya koyarak fedakarlık yapan ve beyni, ruhu, yüreği her gün doğanın mis gibi kokusuyla, kuşların ötüşleriyle, binbir türlü çiçek kokularıyla, şarıl şarıl akan şelalelerle, ikide bir tepesine çiseleyen berrak yağmurla, ufak gerilla sofrasıyla ve kutsal bir görevi yerine getirmenin verdiği gönül rahatlığıyla yıkanan insan, yani partizan, dünyanın en huzurlu ve mutlu kişisidir burada. İnsanın asıl yaşamı da her şeyiyle doğanın insanı kucakladığı, bu yaşam değil midir?

Cemil

Yola düştüğümüz yerdeki o havaya rağmen, Zağroslar'ın üst kesimlerini yine sis kaplamış ve yer yer rüzgar esiyordu. Güzergahımız olan yolu takip ederek yürümeye çoktan başlamıştık bile. X... alanının karşısında belli aralıklarla dizilmiş, bazı diğer terkedilmiş kamp ve depolara güvenerek yola çıkmıştık. Yol giderek Zağroslar'ın zirvesinin yamacına doğru çıkıyordu. Biz de öyle yüksekliğe doğru, yolu takip ederek yavaş yavaş ilerliyorduk. Zağroslar'ın yükseklikleri oldukça sisliydi. Bundan ötürü yukarıya doğru çıktıkça daha kalın sis tabakaları içine giriyorduk. Sisin içinde ise, önümüzü iyi görüp kontrol edemiyorduk. Bir süre daha gittikten sonra belli bir sırta vardık. Önümüzde çok keskin bir yamaç bulunuyordu. Her ihtimale karşı Mazlum ve Cemil arkadaşları sırtta bırakarak, ben ve A... arkadaş biraz ilerleyip orayı kontrol etmek istedik. Az gittikten sonra müthiş bir gürültü, kulaklarımızı patlatırcasına koptu. Gürültüyle birlikte hiçbir şey göremez olduk. Kendimi kaybettim. Gözlerimi açtığımda halen kendimde değildim. Bir süre boş gözlerle etrafa baktım. Bu halde «Ne var, ne oldu, bana ne oldu acaba» diye kendi kendime söylendim. Ancak daha sonra kendime gelebildim ve boğazıma kadar karın içine gömülü olduğumu farkettim. Sadece kafam dışardaydı. Vücudumun diğer tüm kısmı karın içindeydi. O zaman anladım ki, çığ kopmuş. Ve beni iki yüz metre kadar aşağı sürükleyerek götürmüştü. Kendi kendime bir süre çırpınıp çabalayarak zorbela karın içinden çıktım. Etrafa baktığımda A... arkadaşın da karın içinden çıkmak için çabaladığını gördüm. Esmer ve oldukça zayıf fiziki yapısıyla dışarı çıkmak için uğraşıyordu. Koşarak ona da yardım ettim. Ve o da çıktı. Sırt çantalarımız olduğu gibi yerinde duruyordu. Fakat arkadaşın silahı kolundan çıkmış ve çığın altında kaybolmuştu. Bir süre arama ve uğraşı sonucu, bereket ki silahın namlusu karın içinden gözümüze çarptı. Böylece silahı da bulmuştuk. Ne şanstır ki, çığ bizi belli bir noktaya kadar götürdükten sonra üzerimizden kayıp geçmişti. Yoksa işimiz kötüydü. Tam bu esnada sis de yer yer tekrar açılıyordu. İkimiz yolumuza devam ederek belli bir noktaya kadar yürüdükten sonra geri dönmek zorunda kaldık. En doğrusu da buydu. Çünkü sis açıldığında üst tarafımızda çok tehlikeli bir kar birikiminin olduğu görülüyordu. Bu kar birikimi adeta bir şapkayı andırıyordu. Bunu görünce hemen kafamdan, çığın yüksek sesten dolayı kopup geldiği fikri çaktı. Bunun üzerine hemen A... arkadaşa, yüksek sesle konuşmaması konusunda uyarıda bulundum ve tekrar Mazlum ile Cemil yoldaşların yanına doğru yol aldık. Bu sırada bizim dönmediğimizi gören Mazlum ve Cemil yoldaşlar ise neredeyse bizden umutlarını kesmişler, ama aynı zamanda sanki bize hiçbir şey olmamış ve hemen yanlarına gelecekmişiz gibi de dört gözle bekliyorlarmış. Yanlarına vardığımızda daha uzaktan, sıcak ve ani bir gülümseyişle bize doğru koşarak:

«Yahu nerede kaldınız? Bizi meraktan öldürdünüz» diyerek bizim için yaşamış oldukları endişe ve tedirginliği yansıttılar.

Dördümüz tekrar birleştiğimizde artık o yamaçta yol almanın tehlikeli olduğu kararına vararak geri dönüp uygun noktalarda Zağroslar'ın yeni bir zirvesine çıkmayı düşündük. Çünkü en uygun yol hattı yine bu yerlerdi. Nitekim, uygun bir nokta bularak oradan yeniden zirveye doğru yola koyulduk. Önümüzde oldukça uzun ve görkemli bir yokuş bulunuyordu. Yine kan-ter içinde ve yükün altında ağır ağır yokuşu tırmanıyorduk. Başımızı öne eğip bütün gücümüzü toplayarak yürüyor, bir süre gittikten sonra nefes almak için birkaç saniyeliğine duruyor ve zirveye ne kadar kalmış diye başımızı kaldırıp yukarı doğru baktığımızda, adeta hayal kırıklığına uğruyorduk. Çünkü yokuşu yarımlamıştık, ama yine de önümüzde daha uzun bir mesafe vardı, yol bir türlü bitmiyordu. Fakat umut ve direncimizi yitirmiyor ve kendimizi gevşetmiyorduk. Başımızı tekrar öne eğiyor, önümüze bakarak yola devam ediyorduk. İyice zorlanmış olan ve yüksek yokuşlara çıkmaktan nefret eden Cemil arkadaş bir ara olduğu yerde durdu, başını kaldırarak, yorgun gözlerle etrafa bakındı ve çefiyesinin ucuyla yüzünün terini silerek, hepimizin duyacağı bir şekilde, yüksek bir sesle konuştu;

«Ah... ah... keşke, bu yokuşu çıkacağıma, şimdi beş tane karakol bassaydım. Her halde dünyanın tepesine çıkıyoruz. Burada tanrının elçileri, görüşmek için bizi bekliyor» dedi ve tekrar yürümeye başladı.

Bunun üzerine, o anda hemen Şemdinli'nin Herki aşiretine bağlı bir köylünün, bizim gibi aşırı yorgunluk ve ter içinde aç ve susuz bir halde, ünlü Çarçel Dağı'na çıkarken, yokuşu yarıladığınızda kendi kendine söylediği sözler aklıma geldi. Ben de kendimi tutamayarak;

«Heval Cemil, heval Cemil» diye seslendim. Cemil arkadaş durup bana baktığında, Herki köylüsünün o ünlü sözünü tekrarlamaya başladım:

«Ax...ax... Çiyayê Çarçelê. Xwezi tû gurdol bay, Rûbarê Basya, tu ji runol bay. Destê min jî keşkol ba, zikê min jî meşgol ba. Vêcar minê her pê keşkolê xistibîya meşkolê, heya ez di teqiyam" (Ah... ah... Çarçel Dağı, keşke sen ayran çorbası olsaydın. Basya Irmağı, keşke sen de yağ olsaydın. Ellerim de kepçe olsaydı, karnım da tuluk olsaydı. Bu sefer ben kepçeyle tuluğa doldursaydım, ta ki patlayana kadar.)

Bunları söyledikten sonra kendimi tutamayarak kahkahayla güldüm. Bunun üzerine Cemil arkadaş:

«Erê, erê. Tu tekîya bay, da kû em jî bi teve gîro biban. Carekê bi sekine, heya kû diçîne gevrîyê pasî bi teqe» diye anında cevap verdi. Bu cevapla birlikte dördümüz de iyice güldük.

Neyse ki zorlu yolculuktan sonra zirveye ulaştık ve zirve boyu ilerlemeye başladık. Yorgunluktan yavaş yavaş yürüyorduk. Fakat bu tempo iyi değildi, bir an önce zirveyi bitirmek gerekiyordu. Çünkü çok şiddetli bir rüzgar neredeyse bizi düşürecek kuvvette esiyordu. Ancak akşam iki üç kala zirveyi bitirerek, kendimizi tekrar yola bıraktık. Akşam karanlığında X... boğazında bulunan terkedilmiş kamplara ulaştık. Fakat o da ne? Kamp diye bir şeyden eser bile yoktu ortalıkta. Her kampın üstünde en az yirmi-otuz metre kar yığını bulunuyordu. Kamplar zaten yer altındaydılar. Bir de yağan karın dışında rüzgar, çevredeki karı toplayarak oraya yığmış ve her tarafı karla dümdüz etmişti.

İşte bir çaresizlik daha. Bu sefer

Devamı 23. sayfada

PKK, kendi saflarına salınan...

Baştarafı 12. sayfada

bugünü bilmez; bugünü bilse bile, yarını bilmez. Yöntem zenginliğimiz, düşünce zenginliğimiz, o kadar daralmış ve çürümüş bir rejimin bu özel savaş taslaklarına bize ulaşma imkanı vermez... Devrimciler bu konuda eğer, yaşantılarında çirkin kusurlar işlemezlerse, ciddi hatalar yapmazlarsa, komplolara gelmezler. Komplolara düşmezler demiyorum, düşebilirler; biz de çokçasına düşürülmeye çalışıldık ama, önemli oranda başarılı çıktık. Bu hepimiz için geçerli. Eğer kendi devrimci yaşamınıza özen gösterirseniz -ki, bunun da şartı, çok sağlam bir ideolojik-politik örgütsel formasyondur, günlük tedbirli yaşamdır- komploları boşa çıkarabilirsiniz. Devrimci er-geç şu veya bu yerde vurulabilir; ama çok şey kurtararak bu sonuca gidebilir. Çok şey kurtararak, çok şey geliştirerek, çok başarılar sağlayarak, ölüme gidebilir. Bu da bizim için az bir kazanım değildir. Kendisi ile oynayan devrimci; kendi kendisini kuşkuya düşüren, kendi kendisini tedbirli kılmayan, kendisini kararlı kılmayan, ikircikli, her türlü bozgunculuğa alet olabilen, güçlü bir çabanın sahibi olmayan devrimci elbette ufak bir provokasyonla basit bir sızmayla, yerle bir olur. Bu nedenle, sağlam bir militan kişilik çizen, günün 24 saati pratiğine hakim olan ve bunu da sürekli Partinin temel ideolojik-politik doğrultusunda sürdürebilen bir adam kolay kolay yutulmaz, kolay kolay oyunlara gelmez; çare budur. Nitekim ben kendi pratiğimde doğruları esas aldım.

Bu, bütün savaşımda gösterilmesi gereken bir tutumdur. Düşmanın yalnız bu tip sızmalarına karşı değil; özel savaş birliklerine, çevik kuvvetlere, vurucu timlere, köy korucularına ve diğer istihbarat birliklerine, ordu birliklerine; jandarmaya, polise karşı da gösterilecek tutum, bunun daha da geliştirilmişidir. Düşman güçlerinin hepsi böyle sızma değildir. Düzen kuvvetleri, özel savaşın çeşitli birlikleri ve taktikleriyle üzerimize gelirler. Bunlara karşı da yürütülmesi gereken savaşı kendi mevcut kurallarımıza göre yürütmek gereklidir, hayatidir. Savaş bu anlamda bir bütündür; kural ve kaideleri vardır. Kendi içinde örgütlülük esastır; bir defa, yoldaşlarınla da çok iyi örgütlü olacaksın, doğru bir yönetimin olacak ve 24 saat tedbirliliği elden bırakmayacaksın; taktiklere hakim olacaksın, nerede ne kadar hedef konulmuş, ne kadar gerçekçidir; olumlu yönler nedir, olumsuz yönler nedir, bu hedeflere nasıl varılacaktır; bütün bunlar saptanmış olmalıdır. Bu konulardan birisini yapıp diğerine ulaşamamak, başarısızlığa götürebilir. Ne garip bir şekilde sıralamayı, ne de tedbirsiz kalmak doğrudur. Aksi taktirde komplolar seni başarısızlığa götürür. Devrimcilik öyle bir olaydır ki, hiçbir hatayı, özenli olmayan hiçbir davranışı affetmiyor. Dürüst olacaksınız, yetkin olacaksınız, oldukça tedbirli olacaksınız ve tüm yaşamınıza bunu hakim kılacaksınız. Kendinizi bu konuda aldatmayın bu tür yönelimler belki çok ürkütücü de gelebilir; kuşkuculuk, güvensizlik gelişebilir. Bu çok tehlikelidir. Çok saptırılmış bir yöntemdir ve işte herkesin herkesten şüphe etmesi düşmanın istediği bir şeydir; cesaret bile edilmemesi gereken bir tutumdur. Mücadeleye panikçi bir ruh haliyle yaklaşmak, onu kaybetmektir. Birçok alanda gösterilmesi gereken güveni, cesareti göstermeseydik, çok şey biterdi. Bu tür tutumlar çok şey kaybettirir, kişileri tükenişe götürür. Gelişmelere sağlıklı yaklaşmayan birisi gerçek tehlikeyi bilmez, ona göre tedbirli olmaz; bir tehlikeyi görür, paniğe kapılır ve her şeyi altüst eder. Bunlarla Parti gelişmez, bu tutumların fazla yararı olmadığı ortaya çıkmıştır. Ne tedbirsizlik ve ne de tedbir alıyorum diye her şeyden kuşku duymak, her şeyi işlemez duruma getirmek. Aksine herşeyi yerli yerine koymak önemlidir.

Bizim bu konudaki pratiğimiz, sanıyorum, sadece PKK gerçeği için değil, önemli oranda bu istihbarat faaliyetlerine karşı da çok cesur bir karşı koyuştur. Yalnız düşmana karşı değil, dost kisvesi altında öyle insana boyun eğdirme veya kendi politik yörüngesine çekme girişimlerine karşı da cesaretli oluşumuzdur. Bu da en az düşman cephesi kadar önemlidir. Buna karşı dostluğu doğru dayatmamız, PKK'ye çok şey kazandırmıştır. Bugün TKP pratiğinde görüldüğü gibi, ya kendisini kabak çiçeği gibi açıp düşmana sunma veya sözümona gizlilik yapıyorum adı altında 50-60 yıldır aslında tam polislik bir örgüt yaratmanın ne kadar tehlikeli sonuçları olduğunu gözönüne getirirseniz, PKK'nin pratiği bu konuda tam bir zaferdir. Çeşitli uluslararası komünist hareketlerde olsun, ulusal kurtuluş hareketlerinde olsun çokça görülen ve gizlilik adı altında, aslında sızmaların iyi bir kanalı haline gelme yerine bizim, kendine güvenen, elden geldiğince tedbirini de alan ama, açıklığı sürekli esas alan, görevlerinin üzerine böyle giden tutumumuzun oldukça çok sayıda devrimciyi ortaya çıkardığı; düşmanın taktiklerini işlemez hale getirdiği, çok açık bir biçimde ortadadır. Çok az devrimci hareket -ister sosyalist, ister ulusal kurtuluşçu hareket- bizim gibi davranabilmiş, bizim gibi sonuç alabilmiştir. Şüphesiz eksikliklerimiz yoktur demiyoruz, vardır. Üzerinde daha çok düşünüp doğruya yaklaşmamız gereken yönler vardır. Ama, sağlam ve doğru bir temel atılmıştır. Parti kadroları ve bütün Parti çalışanları olarak bir de bu yönlü sağlam temel üzerinde doğru yürümeyi bilelim, bu konuda kendimizi yetkinleştirelim. Bu temelde, düşmandan ve hatta dosttan gelebilecek zararları önleyelim. Kendi azami gelişmemizi, bir de Parti içinin doğru aydınlatılmasına; bu sızmaların, bu provokasyonların açığa çıkarılmasına çok uygun hale getirelim. Parti zeminimizi, tüm mücadele zeminini ve mevzilerimizi böylece sağlamlaştıralım ve daha güvenli yürüyelim, daha az kayıpla karşılaşalım, yoldaşları koruyarak geliştirelim. Bu temelde, Partinin güvenlik politikasını onun ideolojik-politik hattına kararlılıkla bağlı örgütlere kavuşturmak ve örgütlenmeyi tüm düşman engellemelerine karşı kararlılıkla sürdürmek konusunda gerekli adımları atalım. Kendi mensuplarına karşı olabildiğince açık ve net davranan; onları net ve açık olmaya çağıran; dostları bu konuda yanlış beklentiler içinde tutmayan, onları da önderliğe doğru tabi tutmaya özen gösteren ve böylelikle Partinin stratejik ve taktik hattına bağlanmış bir disiplin anlayışı temelinde çalışan kadro ve ona bağlı halkın önder gücü olarak yürüyelim. Güvenlik politikasının bu temelde geliştirilmesinin daha şimdiden görüldüğü gibi, ileride de azami başarılara yol açacağını bilerek kusurlarımızdan arınalım. Hepimizin çokça muhtaç olduğu yetkinleşmeyi ve güçlenmeyi sağlayalım. Eksik ve hatalı yaklaşımları aşalım; hiçbir, yüzeyselliğe kaçmadan, kendini tek yanlılık içinde tutmadan, Partinin komple yaklaşımını, cesaret de veren sürekli tedbirli yaklaşmayı sürdürelim.

Öyle inanıyorum ki bundan sonra Partimize dürüstçe bağlı hiçbir ögemiz bizim yöntemlerimizle bu iş ve tutumlar içinde bulunamaz. Asla bu konuda herhangi bir kılıf da hazırlamaz. Parti güvenlik meselesi hassas bir meseledir. Ben bu konuşmamda sınırlı olarak biraz açmaya çalıştım. Üzerinde yine kapsamlı düşünmelisiniz, kendi pratiğinize uyarlamalısınız. Ve kendiniz için azami sonuçlara ulaşabilmelisiniz. Yine tekrar vurgulayayım; bu konuda yapılacak hatalar sandığınızdan daha fazla Partiye ve sizlere zarar veriyor. Bu konu öyle fazla özeleştiri de götürmez. Çünkü; güvenlik meseleleri en çok dış düşmana karşı savaşın yoğunlaştığı sahadır. Hatta özeleştiri fazla sözkonusu olamaz. Birkaç hatayı ısrarla yapan adam derhal yargılanır. Yani en çok hassas olmanız gereken, en çok dikkat etmeniz gereken bir husustur. Bundan sonra inanıyorum ki, elden geleni yaparsınız. Daha çok aydınlanmış ve daha çok güvenliğe kavuşmuş bir Parti içinde, görevlerinize daha fazla hakim olmuş bir devrimciliği başarıyla sergilersiniz.

Fırtına altında...

Baştarafı 22. sayfada

nasıl edecektik? Yüklerimiz zaten oldukça ağırdı ve oldukça da yorgun düşmüştük. Etrafa baktığımızda oturup dinlenecek bir yer de bulamadık. İyi ki erzağımız fena değildi. Yol için getirmiş olduğumuz hurma ve şekerlemeleri ayakta yiyerek enerji alıyor ve yavaş yavaş ilerliyorduk. Artık karanlık tam olarak çökmüş durumdaydı. Fakat bu sefer talih biraz bizden yana işledi. Belli bir süre ilerledikten sonra yolumuz eskiye nazaran kolaylaştı. Çünkü artık iniş başlıyordu. Ayrıca yolun sonunda terkedilmiş bir savaş aracı da bulunuyordu. Gece saat 21.00-22.00 sıralarında araca yetiştiğimizde, Mazlum arkadaş sağlam ve atletik yapısıyla hemen fırlayarak arabanın sıkışmış olan kapısını o acı kuvvetiyle zorlayarak açtı. Ve bizi arabanın içine aldı. Biraz dinlenmek ve enerji almak gerekiyordu. Arabanın içinde dizimizin üstünde bazı şeyleri atıştırdıktan ve orada kısa bir süre dinlendikten sonra tekrar çıkıp yolumuza devam ettik. Bir süre gittikten sonra artık inişi bitirmiştik. Ancak çok yorgun düşmüştük ve bu halde yol yürümek çok güç oluyordu. Bunun için dinlenmeye geçmek gerekiyordu. Fakat gerçek anlamda dinlenmek için en azından ormana varmamız gerekiyordu. Yani üçbuçuk-dört saat daha yürümemiz lazımdı. Bu düşünceyle yola devam ettik. Fakat belli bir noktaya kadar yol aldıktan sonra daha önceden bildiğimiz birkaç yabani armut ağacının olduğu yerde kalmaya karar verdik ve hemen işe koyulduk. Kendi aramızda işbölümü yaptık. İki arkadaş, yakmak için ağaç kesmeye giderken, diğer iki arkadaş da bir kayanın dibindeki karı temizleyerek, en az oturabilecek kadar yer hazırladılar. Bu sefer geçmişe nazaran çok zengin durumdaydık; gerek teknik (kazma, kürek, tahta) olarak ve gerekse iaşe bakımından hiçbir sorunumuz yoktu. Çünkü hazırlıklı olarak yola çıkmıştık. Böylece ateşimizi yakarak etrafında oturmaya başladık. Fakat ağaçların yaş olmasından dolayı bir türlü ateş gürleşip iyi ısı vermiyordu. Ayrıca yaş odunların çıkardıkları duman gözlerimize ve boğazımıza doluyor, bizi çok rahatsız ediyordu. Bu yüzden ateşin etrafında oturmamız da güçleşiyordu. Dolayısıyla ikide bir geri gidiyor, ateşten uzaklaşıyorduk. Fakat kısa sürede soğuktan üşüyor ve dayanamayarak tekrar ateşe sokuluyorduk. Bir daha duman gözlerimizi kör edecek gibi oluyordu. Başımızı çeviremiyor, gözlerimizi kapatıyorduk. Bu, yine çare olmuyordu. Ayrıca her gözümüzü kapattığımızda ve başımızı çevirdiğimizde ise farkında olmadığımızdan, ateşin alevleri yüzümüze-gözümüze kadar atıyordu. Ve bu durumda biz sıcağın etkisiyle aniden geri sıçrıyorduk. Ateş bu şekilde bazılarımızın kaşlarını ve bıyıklarını bile yaktı. Çünkü delicesine esen fırtına ateşin gürleşmesini engellediği gibi, alevleri de rastgele bir o yana, bir bu yana fırlatıyordu. Bu şekilde kah ateşin önünde kah soğuktan dolayı kalkıp ayak sporla ısınmaya çalışarak geceyi geçirmeye çalışıyorduk. Öyle ki sonunda Mazlum arkadaş iyice öfkelenerek:

«Kahrolası ateş! Senin vereceğin ısı yerin dibine batsın» deyip ateşten uzaklaştı, ve az bir zaman kalmış da olsa, ötede sabaha kadar spor yapmaya başladı.

Gecenin bitiminden sonra, sabahın erken vaktinde grup olarak kahvaltıyı yaptıktan sonra X...'de bulunan kamplarımıza doğru tekrar yola koyulduk. İki metre karın içinde yürüyerek bir an önce kamplarımıza yetişmeye çalışıyorduk. Yoldaşlarımıza ulaşmanın sabırsızlığıyla geçtiğimiz yerlerdeki tepe ve boğazları tek tek sayıyorduk. Kampa bir an önce yetişmek için tüm gücümüzü kullanıyorduk. Güneş yavaş yavaş yükselmeye başladığından artık biz de epey yol almış ve yolumuzu oldukça azaltmıştık. Kamplarımızın karşısındaki yamaca vardığımızda bizi saran sevinç ve coşkunun haddi hesabı yoktu artık. Sevinç ve mutluluktan yürüyüşümüz aniden hızlanmıştı. Sanki o kadar yorgunluğun sahibi biz değilmişiz gibi... Çünkü neredeyse ormana yetişiyorduk. Kamplarımız ise Zağros'un yamacındaki bu ufacık ormanda bulunuyordu.

Saat 13.00'ü gösteriyordu, ve biz kamplara ulaşmıştık. Kampın girişine varıncaya kadar orada bulunan arkadaşlardan hiçbiri bizi farketmemişti. Biraz da yadırgayarak kampa girdik. Ve ufak bir düzlüğün ortasında beyaz un torbalarından kurulu çadırın kapısını açarak içeri girdik. Çadırda bulunan arkadaşlar bir yandan şaşkına dönerken diğer yandan da bizi görmenin sevinciyle hepsi ayağa kalkmış, yerlerinde duramıyorlardı. Yoldaşça ve coşkuyla ilk merhabalaşma ve kucaklaşmadan sonra bize kendi yerlerini verip baş tarafa oturttular. Oturmamızla birlikte arkadaşların soru yağmuru başladı. Herkes bizi aniden karşılarında görmenin şaşkınlığıyla ve büyük bir merakla durmadan soruyordu.

«Heval, siz nasıl geldiniz? Kaç günde geldiniz?»

«Hayret, bu kar ve fırtınada nasıl Zağroslar'ı aşarak buraya ulaşabildiniz? Sizi hiç beklemiyorduk.»

«Yoksa kötü bir şey mi oldu, söylesenize.»

Arkadaşlar bu tarz soruları peşpeşe sordular. Biz de yaşadıklarımızı baştan sona anlattık. Mazlum arkadaş bir yandan sigarasını sararken, aynı zamanda orada bulunan herkese bu tür yolculuklardan ne tür bir ders çıkarılması gerektiğini tane tane anlatıp kavratmaya çalışıyordu.

Kampta bulunan arkadaşlar, yolculuğumuzu bu kadar merak etmede ve bu denli soru sormada haksız değillerdi. Çünkü kendileri de geldiğimiz yerdeki arkadaşlarla ilişkiye geçmek için iki sefer yola grup çıkarmışlar, ama kötü hava koşulları nedeniyle gruplar tekrar geri dönmek zorunda kalmışlar. Açık ki, o arkadaşların yaptığı daha doğru bir şeydir. Çünkü bizim dördümüzün de başına her türlü tehlike gelebilirdi. Yolculuğumuzu başarılı kılan ve bizi kampa ulaştıran şey fiziki yapımızdan ziyade, Partimizin bize kazandırdığı irade gücüdür. Ve bu irade gücüne dayanarak, PKK gerillaları salt faşist sömürgecilere karşı değil, ama aynı zamanda tüm doğa zorluklarına karşı da en büyük savaşı vermektedirler.

Küçük çadırın içindeki kalabalık arkadaş yapısına yönelik olarak bu hususları dile getiren Cemil yoldaş, daha sonra yine espirileriyle etrafı neşeye boğdu. Ve tüm arkadaşlar böyle tekrar birbirimize kavuşmuş olarak, sıcak bir şekilde sohbeti sürdürdükten sonra, biz üzerimizdeki o müthiş yorgunluğu atmak için deliksiz bir uykuya daldık.

Beni PKK kampına bilgi toplamak...

Baştarafı 8. sayfada

Bu alanda yapacaklarımızın detaylarını benden önce gelen unsur belirleyecekti ve ona riayet etmem isteniyordu. Eğer amaç bilgi değilse, komplodur -ki belki Parti Önderliğine, belki Parti ileri gelenlerine-. Bana klasikleri okumam söylenmişti. Alçakça ve hep kamufle için. Bunlardan her şeyi beklemek mümkün. Halkımıza Avrupa'da yaptıkları, onları o toplumlar içinde yoketmeleri bunun göstergesidir. Emperyalistlerle elele vererek onları bulundukları ülkelerde asimile etmeye kendi kimliğinden ve gerçekliğinden uzaklaştırmaya çalışıyorlar. **Karşılığında kendi soysuz yaşamlarını sürdürüyorlar. Eğer soysuz ya**şamlarını sürdürmek amaçları olmasa neden gerçek ve haklı olan halkının davasını yürüten Partiye cephe alsınlar? Ki bunu da yaparken insanlar üzerinde her türlü entrikaya başvuruyorlar.

Sonuçta şunu belirtebilirim: Ben suçluyum. Suçum sadece ajan provokatörlükle kalmıyor. Kürt olmam itibariyla aynı zamanda ihanetçi de sayılırım. Sadece ajan olmanın cezası ölüm. Ben bunu eğer **Remzi** unsuru bana ajanlık teklif ettiğinde göze alsaydım (ölümü) bütün bu içinde bulunmuş olduğum konuma gelmezdim. O zaman bu unsur bana istihbaratçı olduğunu söylemiş ve ben isteklerini kabul etmezsem onun durumunu öğrenmiş olduğumdan **onun beni yaşatmayacağı endişesine kapılmıştım. Oysa biliyorum** ki bu tür bir yaşam, yaşam değil. Daha önce de söylediğim gibi, istemim; bunların yayınlanması, yurtseverlerin bunların durumunu görmesidir. Yazdıklarımın basında yayınlanıp, onların Kürdistan ve sosyalizm adı altında yüzlerini yıllarca nasıl kamufle edip yaşamlarını sürdürdüklerinin bütün yurtseverler tarafından bilinmesini istiyorum. Gerek feodal duygulardan, gerekse zayıf kişiliğimden yararlanılarak ve de gerçek anlamda her şey Kürdistan için yalanına kanarak buraya geldim. Her şeyden önce, ben de Türkiye'de iken devrim karşısında suçlu idim. Ve cezamın ölüm olduğunu biliyorum. Partinin şimdiye kadar bana göstermiş olduğu olanak ve imkanlar için teşekkür ediyor, ölüm başta olmak üzere, vereceği bütün cezaları saygıyla karşılıyorum.

Saygılarımla
Vakkas Çetindağ
Kod adım: Mehmet Emin

12 EYLÜL ASKERİ-FAŞİST DARBESİNİN 9. YILDÖNÜMÜNDE

SÖMÜRGECİ REJİMİN ÇIKMAZI DAHA DERİN

Baştarafı 1. sayfada duğu hedeflere ulaşamadığı gibi, bugün 12 Eylül öncesinden daha da ağır bir krizle karşı karşıya bulunuyor. 12 Eylül öncesinde, yaşadığı krizi aşmak için askeri bir darbeye başvurma gibi bir alternatifi olmasına rağmen, bugün herhangi bir alternatif bulma şansı da yoktur. 9 yıllık uygulama sürecinde, 12 Eylül faşist rejimi elinde varolan bütün imkanlarını seferber ederek, hedefine varmaya çalıştı. Bugün, elindeki tüm sermayeyi tüketen Evren-Özal kliği, bunalımı aşmak için herhangi bir alternatife de sahip değildir.

12 Eylül faşist rejiminin bu tıkanıklığı başlangıçta da belirgin olan bir durumdu. Çünkü; askeri faşist darbe, Türk egemenlerinin en son çareleriydi. Faşist darbe daha 1. yılını doldururken, Kürdistan bağımsızlık mücadelesinin öncüsü PKK'nin toparlanıp mücadele hazırlıklarını yoğunlaştırması, sonucun ne olacağının bir işaretiydi. Aradan geçen zaman süreci bu gerçeği aydınlık bir şekilde ortaya çıkardı. Yine, Partimizin rejimin durumu ve geleceği üzerine yaptığı değerlendirmeler birer birer gerçeklik kazanarak doğrulanmaktadır. PKK hem rejimin durumunu, geleceğini iyi değerlendirerek ve hem de bu rejime karşı direniş mücadelesini yükselterek, faşist karşı saldırının boşa çıkmasını sağladı.

12 Eylül faşist cuntasının kendisini başarıya ulaşmış saydığı bir anda Kürdistan'da 15 Ağustos Atılımı ile yükselen ulusal kurtuluş mücadelesi, rejimi büyük bir çıkmaza sürükledi. PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş savaşı, rejimi içinden çıkamayacağı ağır bir bunalıma sürükledi. Rejim, 9. yılını dolduran faşist karşı saldırıdan bu yana geçen sürede geleceği konusunda daha güvensiz bir ortam içerisine girdi.

Evren-Özal kliğinde temsilini bulan 12 Eylül rejimini yaşatma çabaları, günümüzde rejimi kurtarmaya yetmediği gibi, bunalımı daha da ağırlaştıran bir etken haline gelmiştir. Bu yılın Mart ayında yapılan mahalli seçimlerle rejim bir dönem daha rahatlatılmak isteniyordu. Seçim sonuçları, Evren-Özal kliğinin kitleler nezdinde teşhir olmuşluğunu açık bir şekilde ortaya çıkardı. Bu gelişmeleri ve günümüzde rejimin gelip dayandığı noktayı ele aldığımızda, rejimin çözümsüzlüğünü daha açık bir şekilde görebilmekteyiz.

Mahalli seçimler ardından ortaya çıkan durum üzerine PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş yaptığı değerlendirmede şunları belirtiyordu: *"Aslında Özal mahalli seçimlerin sabahında istifa edip kaçaktı. Ama yukarıdan, 'savaş meydanındasın; istifa, kaçma anlamına gelir. Ki, bundan baş düşmanımız yarar görecektir. Basın toplantısına güle oynaya çıkacaksın; '92'ye kadar varım, çekilmeyeceğim, istifa etmeyeceğim, var mı diyeceğiniz diye konuşacaksın' şeklinde emir geldi. Bu aslında basına da yansımış; 'bazı güçlerin yöntemidir' şeklinde yorumlar yapılıyor. 'Bazı güçler' dedikleri aslında özel savaş, istihbarat ve ordu güçleridir. Bu güçlerin Özal'a talimatı şudur; 'Savaştasın, savaştaki komutan istifa etmez, savaşın kızgın anında son noktada kellen gidinceye kadar da varım diyeceksin!' Özal'ın kedi gibi bir adam olduğu biliniyor, neden bu kadar cesur davrandı? Tabii Demirel 'Dönek', İnönü, 'Demokrasi düşmanı, diktatör, nasıl başta kalmak istiyor' şeklinde izah ediyorlar. Aslında bunlar hedef şaşırtmak istiyorlar. Bilerek mi veya bilmeyerek mi söylüyorlar; bu, pek o kadar önemli değildir. Biraz dürüst olsalardı şunu çok iyi gö-rürlerdi ki, bunlara böyle 'durun' diyenler Özal'ın kendi hanedanı değildir. Ama her şeyi hanedana yüklemek istiyorlar. Oysa aslında hanedan bir sihirbazlık kurumudur ve onu Türk faşizmi icat etmiştir. Özal'ın öyle gücü yoktur. Ama askerlerin çirkinliğini, faşistliğini, işkenceciliğini örtbas etmek için bütün günahlar bir keçiye yüklenecektir. O keçi de Özal hanedanı oldu. İşte, Turgut, Korkut, Bozkurt, Ahmet, Semra; şu-bu denilerek, güya hanedan oluşturulmuş...*

Şimdi her şey bu hanedana yüklenmek isteniyor; sanki yenilen Özal'mış gibi. Hayır, yenilen aslında Özal değil; Evren-Özal kliğidir; geliştirilmek istenen 12 Eylül faşizmidir; uluslararası emperyalist sistemin Türkiye'de yükselen son derece hoyrat, şovenist, kaniçici, tekelci kapitalizmidir, onun dayattığı faşizmdir. Bu çok önemlidir. Ama Demirel, İnönü, Ecevit bunları böyle açıkça ortaya koyarlar mı? Açık ki, koymazlar. Onlar her şeyi Özal'ın o hanedanına yüklerler... Bu çok tehlikeli bir saptırmadır. Faşizmin kendini gizlemek için çok usta bir oyunudur. 12 Eylül faşizmi, özellikle kendini sanki yenilmemiş gibi lanse ediyor." (Serxwebûn, Haziran 1989)

Yaptığımız uzunca alıntıdan da çıkarılacağı gibi, mahalli seçim sonuçları Evren-Özal kliğinin yenilgisini ortaya çıkarmıştır. Görünüşte, Özal hanedanlığı yenilmiş gibi lanse edilse de; gerçekte yenilen 12 Eylül faşizminin kendisidir.

12 Eylül faşizmi zor gücüyle oy oranını %90'lara kadar çıkarıp, kendisini onaylatmıştı. '83'lerde yapılan seçimlerde ise, ANAP şahsında demagoji, sahtekarlık ve yine zorla onaylatmasının ardından, 1989 yerel seçimlerinde bu oran %22'nin altına düştü. Bu ise, 12 Eylül faşizmine karşı halkın muhalefetinin sandığa yansımasıdır. Bu oranın giderek daha da düşüş kaydettiği biliniyor.

Faşist rejimin 9 yıldır toplum üzerinde uyguladığı en acımasız baskı ve sömürü düzenine karşı toplum tepkisini bu şekilde dile getirdi. Kitleler, faşist rejimin uygulamalarına, "Bunda benim hiçbir çıkarım yoktur" diye karşı çıkıyor. Yine, toplumun çeşitli kesimlerinden muhalif sesler daha yüksek çıkmaya başladı. Yani, toplum faşist rejimin kendisinden 9 yıldır aldıklarını, geri istiyor. Kısaca, rejim gerek içten ve gerekse de dıştan yoğun bir istekle karşı karşıya bulunuyor. *"...Herkes on yıllık 12 Eylül faşist rejimine verdiklerini geri isteyecektir. Elli milyon dolarlık borç sahipleri var; onlar borçlarını, faizleri ile birlikte geri isteyecektir. 30 trilyonluk iç borç var, onları da isteyeceklerdir. Bir de ücret sahipleri mutlak anlamda ücretlerin artmasını isteyeceklerdir; hem de enflasyonla aşılanın çok üstünde. On yıldır verdiklerinin karşılığını memurlar, köylüler isteyecektir. Rejimin bunlara verecek bir şeyi var mıdır? Devletin hazinesi (ki hazine yok, çünkü borçludur) para bastırarak verebilir mi? O, iflası daha da geliştirir, o zaman enflasyon tırmanır, ücretler daha da düşer. Bu daha büyük bir isyana yol açar."* (PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN, Serxwebûn, Haziran 1989)

12 Eylül faşist rejiminin dayandığı en önemli güç ordudur. Zaten, seçim sonuçlarını, Özal'ı kurban ederek, ordunun üzerinden aşırtmaya çalışması da bu nedenlerden ileri geliyor. Ordu rejim için önemli bir dayanağı oluşturmaktadır. Ordunun yıpranması ve rejim için dayanak bir güç olarak etkinliğinin azalması sonucu, orduyu ayakta tutma çabaları da hızlandırıldı. Milliyet gazetesinde yazan Mümtaz Soysal, geçtiğimiz

günlerde yayınladığı makalesinde bu konuya değindi. Soysal, ordunun en disiplinli kurum olması nedeniyle, rejimin bir güvencesi olduğunu belirttikten sonra, ordunun yıpratılmaması gerektiğini yazdı. Yine, aynı yazıda ordunun Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında başarısızlığı nedeniyle, yıpranmasının önüne geçilmesini de savundu. Soysal, bu çabalarıyla ordunun yıpranan ve teşhir olan imajının önüne geçmeye çalışıyor.

12 Eylül faşist rejiminin olduğu kadar, Türk egemenliğinin de temel dayanağını ordu teşkil etmektedir. Ordunun yıpranması ve açık başarısızlığının açığa çıkması Türk egemenlik sistemini de ağır bir çıkmaza sürüklüyor. Bunun için ordu, sorumlusu olduğu gelişmelerin dışında tutulmaya çalışılıyor. Ortaya atılan Özal hanedanı terimi de bu çabanın bir ürünüdür.

Bu konuya ilişkin olarak, PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaştan uzun bir alıntı aktarmak istiyoruz. Bu belirlemeler, 12 Eylül faşist rejiminin bugün içinde bulunduğu durumu da aydınlatmaktadır. PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş şöyle diyor: *"Sonuna kadar orduya güvenerek rahat yaşanamayacağını, sorunların çözülemeyeceğini, dolayısıyla yeni arayışlar geliştirmek gerektiğini, bu konuda kendilerini yorup çözüm üretmeleri, bunun da yolunun politika yapmaktan geçtiğini bazıları daha iyi görmeye başlıyorlar. Özellikle aydın gafleti, ihaneti bu konuda kendine geliyor. Yine egemen sınıflar kadar, ezilen sınıflar da daha iyi yaşam için, kendi programlarını daha iyi yürütmek için iyi sınıf öncülerine ihtiyaçları olduğunu daha iyi görüyorlar. Bu sonuçlar önemlidir. Bir yandan ordunun geleneksel, tarihsel misyonunun kırılmış olması -Türk egemenlik sisteminde, dünyada belki de en ender görülen bir roldür- yani sığınılacak nokta, en son her şeyi kurtaracak ocak, 'o sağlam kaldıkça her şey istikrar bulur, gerektiğinde güllük-gülistanlık sağlar, ordumuz yaşadıkça bize ölüm yoktur', 'ordumuz var oldukça her şey yoluna girer', 'ordumuzun itibarıyla oynamayalım', 'ordumuz için her şeyimizi feda edelim' vb. gibi anlayışlarla istedikleri sonuçları elde edemediklerini gördüler. Bu durum, ilk defa herhangi bir dönemden daha fazla bu dönemde ortaya çıkıyor. Ordunun bu geleneksel itibarının aşılmış olması, çözümleyici bir güç olmadığının kavranması önemlidir. Özellikle siyasal mücadelelerin gelişmesi açısından daha olumlu bir anlayışın gelişimine yol açabilir. Bu durum böyle olunca, bunun zıddı olarak politikaya daha fazla yüklenmek gerekir. Politikanın gerçek rolünü oynaması zorunluluğu ortaya çıkıyor.*

Bizim direnişimizin en büyük sonuçlarından birisi de, ordunun bu niteliğini teşhir etmesi ve ordunun en büyük kurtarıcı güç olmadığını, orduya tam güvenilemeyeceğini ortaya çıkarmasıdır. Türk sisteminde, toplumsal düzenlenişinde, ordunun bu biçimde kavranmasının, onun en son sığınılacak kurtarıcı güç olarak düşünülmesinin doğru olmadığı veya beklentileri tam yerine getiremeyeceğinin ortaya çıkarılması, işte bu nedenle çok önemlidir. Uzun vadeli direnişimiz kanıtladı ki, ordu toplumsal sorunların kaynağıdır. Genelde devlet, özelde ordu üzerinde durulmadıkça, üzerine gidilmedikçe, siyasal iktidar ve Türk sisteminde onun içindeki askeri gerçek yerli yerine oturtulmadıkça, sorunun çözümü için, üzerine gidilip bu konuda çıkış yolları aranmadıkça, Türkiye'nin hiçbir ciddi sorununa çözüm bulunamaz. Bu, bugün ortaya çıkan ve anlaşılır bir husustur." (Serxwebûn, Eylül 1989)

Ordunun Türk egemenlik sistemi içerisindeki yeri bugünkü gelişmelerde daha belirgin olarak açığa çıkmış durumdadır. Ordunun yaşadığı çözümsüzlük, rejimi en son güvencesini de yitirmekle karşı karşıya getirmiş durumdadır. Gerçi rejimin ordu dışında da başka dayanakları mevcuttur. Turancılıktan SHP'ye, Refah Partisi'nden DYP'ye kadar, bütün bir burjuva partilerden dayanak bulunuyor. Burada önemli olan nokta, orduya dayalı faşizmin yenilmesi ve aşılmasıdır. Ordunun Türk egemenlik sistemindeki rolü gözönüne getirildiğinde, böylesi bir durumun ortaya çıkmasının önemi küçümsenemez. Bu durumun ortaya çıkması, yeni bir ortamın oluşması anlamına da gelmektedir.

Başlangıçta Evren'in Cumhurbaşkanlığındaki görev süresini uzatma eğilimi mevcutken, bundan vazgeçilmesi de tamamen bu gelişmeyle bağlantılıdır. Evren'in egemenliği orduya dayanmaktaydı. Bunun aşılması demek, Evren'in de aşılması anlamındadır.

"Türk toplumunun asker ve sivil -sivil de denemez buna aslında- yanaşmanın işbirlikçiliğiyle geldikleri noktayı bugün çok iyi görüyoruz. Yerel seçimler bu rejimi tamamen lanetlemiştir. Gerçekten toplum adeta tecavüze uğramış olmanın öfkesiyle bunlara yönelmek istiyor. Bu, çok önemlidir. Aslında bunlar her düzeyde toplumun namusuyla oynadılar, aldattılar. Şimdi toplum ayağa kalkmıştır ve 'Başımıza ne geldi?' diye sormaktadır. Ordu-asker ve arkasından emperyalizm ve de içteki üçkağıtçıların tümü milyarlar vurdu, şimdi çoğu piyasadan tüymek durumundadır. Bunu toplumun başına bunlar getirdi; her şeyini elinden aldılar. Yerel seçimlerde halk biraz oylarıyla bunu gösterdi. Evren'in de bundan çıkardığı sonuç; 'Bir an önce kaybolayım' şeklindedir. Çok iyi biliyor ki, toplum artık kendilerini istemiyor.

12 Eylül faşizmi böyle bir savaşımı neden yürüttü ve neye karşı yürüttü? Türk rejimi böyle bir toplumu biçimlendirirken, özellikle Hareketimizin yenilgisine tam gitmek için bunu yaptı. Ancak süreyi aşırı uzattılar. 1990 veya 1992'lere kadar süreyi daha uzatmak istiyorlar. Bunlarla da daha fazla batacaklar. Batacakları da açıktır. Toplumun zaten geldiği düzey, kesinlikle bunları kabul edemez bir düzeydir. Demirel bile, 'Halk sizi istemiyor, patlama mı istiyorsunuz? Çekilin' diyor. Bunlar ise, 'Biz savaşı sonuna kadar götürelim' diyorlar. Biraz da savaşın mantığı böyledir. Şimdi Türkiye burjuvazisi de -özellikle de orta kesim- bu konuda biraz kendine gelme durumundadır. Ki hemen söyleyelim; orta kesim bunlara başlangıçta oldukça alet oldu. Başlangıçta Ankara, İstanbul seçimlerinde belli oldu ki, orta sınıf bunları destekledi. Yerel seçimlerde ise, birdenbire desteğini çekti. Aslında aldatılmışlığını gördü, fakat iş işten geçmişti. Bunlar bastırılıyor; 'Hükümet böyle gidemez! Erken seçim şart!' diyorlar. Ama durum, uluslararası, bölgesel gelişmelerle Türkiye'nin stratejik konumuna göre ayarlanmıştır. Özal çoktan kaçmaya hazır. Nitekim seçim sonuçlarının hemen arkasından Özal, bu yönlü eğilimini yansıttı, ama hemen akşam emir geldi: 'Yok savaşı öyle bırakıp kaçamazsın. Biz organize bir kuvvetiz. Sen, boş ver. İstenmiyorsan mühim değil, biz seni zorla da olsa tutarız. Zaten özünde de diktatörlük vardır. Sen seçimle başa gelmedin ki' dendi.

Şimdi bunlar, bu noktada muhtemelen bir ayarlama yapacaklardır. Topluma dayatılan faşist, karşı-devrimci savaşımın fazla hayırlı olmadığını, toplumu bu kadar cendereye sokmanın sonuçlarının patlamalara dönüşebileceğini, daha çok da bizim yürüttüğümüz savaşımın bir on yılı yediği gibi bir on yılı daha yiyebileceğini ve yine de sonuç alamayacaklarını kavramışlardır." (Serxwebûn, Haziran 1989)

Yukarıda yaptığımız değerlendirmeler ve alıntılardan da çıkarılacağı gibi, Türk egemenlik sisteminin ulaştığı en son nokta olan faşist rejim büyük bir tıkanıklık içerisinde ve aşılmayla karşı karşıya bulunuyor. Faşist rejim, yönetimi devraldığı noktadakinden daha ağır bir bunalımla karşı karıya bulunuyor.

Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş mücadelesi, bahar ve yaz eylemliliğiyle, rejimin çıkmazını ağırlaştırırken, sivil klikle ordu arasında, yine sivil kliğin ve ordunun kendi içerisinde iç çelişkileri derinleştirdi. 12 Eylül'ün başlıca gerekçesi gibi topluma yansıtılan, cumhurbaşkanının seçilememesi meselesi, yine gündemdeki sorun haline geldi. Bu kez, cumhurbaşkanlığı seçimi, on yıl öncesindekinden daha ağır bunalıma gebe durumda. Özal'ın adaylığı tartışılıp, bu konuda belirsizlik devam ederken, SHP ve DYP Özal'ın adaylığına veya ANAP'ın tek başına cumhurbaşkanını seçmesine tepki göstermeye başladılar. Rejimi daha da içinden çıkılmaz krize sürükleyecek gelişmelerin çıkma ihtimali de belirdi. Demirel en son olarak *"Darbe ile koltuğa oturma ile, %10'la gelme aynı şey"* deyip, karşı çıkarken SHP ise ANAP'ın tek başına seçime gitmesi halinde, cumhurbaşkanını tanımayacaklarını açıkladı.

Bütün bu gelişmeler, Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş savaşının, Türk egemenlik sistemini ağır bir krize sokmasının sonucu olarak ortaya çıkmaktadır. Rejimin bunalımının Türkiye'de hızlanan muhalefetle daha da derinleşeceği açık bir durumdur. 12 Eylül faşist rejimi 9 yıllık uygulamaları neticesinde, Türk egemenlik sistemini çöküş noktasına daha da yakınlaştırdı. Türk ve Kürt halklarının mücadeleleri, nihai darbeyle bu rejimi, tarihin çöp sepetine atma olanağına bugün daha fazla sahiptir.